

AL-QAIDA ATACĂ! 2

Pe urmele taberei secrete
a luptătorilor sinucigaşi ai
al-Qaida din Pakistan!

GERARD DE VILLIERS

METEOR PRESS

Gérard de Villiers

SAS 174

Al-Qaida atacă!

Volumul 2

Pe urmele taberei secrete a luptătorilor sinucigaşi ai Al-Qaida din Pakistan!

În româneşte de ANCA PISICĂ

Editura METEOR PRESS, 2009

ISBN: 978–973–728–393–1

Gérard de Villiers
Al-Qaida attaque!: 2
Malko Productions – Paris

Versiune electronică:
[V2.0]

Corectură [V2.0]: aprilie 2025

NOTĂ:

Pentru o mai uşoară lectură a romanului, au fost înlocuite notele de subsol, adăugând conţinutul notei de subsol sub formă de text normal înclinat între paranteze pătrate, imediat după cuvântul, expresia sau propoziţia de explicat.

În cazurile în care cuvântul de explicat s-a aflat în interiorul unui paragraf iar explicaţiile au fost mai lungi şi ar fi rupt cursivitatea lecturii, cuvântul a fost marcat cu asterisc şi explicaţia a fost trecută în paragraf nou, imediat după sfârşitul paragrafului care conţinea cuvântul de explicat.

CUPRINS

Capitolul I

Barry Huntington, şeful Grupului Antiterorist Interservicii din cadrul MI5 îl întâmpină pe Malko la poarta numărul opt a sediului Thames House. Cu o privire şi mai albastră ca de obicei, britanicul îl conduse în biroul său de la etajul al doilea şi închise uşa cu grijă.

— L-am anunţat pe Tom că sosiţi, zise el. Se bucură să vă vadă.

— Cum se simte?

— Cam abătut. De-abia dacă mănâncă. În monitoare vedem că nici nu prea doarme.

De patru zile, Tom Atkins, convins să fie „cârtiţa" reţelei Al-Qaida infiltrată în rândul Serviciilor Secrete britanice, era închis într-o celulă în subsolul sediului MI5, Thames House, fără să fi fost prezentat încă în faţa unui judecător. Până la acea dată, situaţia nu era adusă la cunoştinţa publicului. Singurele persoane care aveau habar de ea erau ministrul de interne, câţiva înalţi funcţionari din MI5 şi din MI6 plus Malko. În clipa în care Serviciile Secrete britanice se confruntau cu o asemenea situaţie, se gândeau mult înainte de a o face publică. Experienţa dovedise că reputaţia unui serviciu important avea întotdeauna de suferit din cauza expunerii la pericolul unui caz de „penetrare". De la terminarea Războiului Rece, era primul de acest fel din Anglia.

Mai cu seamă în folosul reţelei Al-Qaida, o structură teroristă pe care nimeni n-ar fi crezut-o în stare de aşa ceva.

Malko Linge, care îi propusese lui sir George Cornwell, directorul MI6, să-l „sucească" pe Tom Atkins în loc să-l judece şi să-l trimită în puşcărie pentru mult timp, se pomenea acum în focul acţiunii. Ideea de a bate reţeaua Al-Qaida cu propriile arme îi incita mintea, deşi acest lucru implica nişte riscuri foarte mari. Primul era că, odată pus în libertate, Tom Atkins va profita de acest lucru şi va fugi. Cu toate acestea, miza era extrem de mare. Toată lumea ştia că Al-Qaida pregătea un val de atacuri cu ţintă precisă, conduse de câţiva convertiţi din rasa albă antrenaţi undeva prin Pakistan. Trebuia găsit cu orice preţ locul în care aceştia se aflau şi eliminaţi înainte să

pornească la atac.

Or, tocmai Atkins sabotase operaţiunea care ar fi putut duce la descoperirea acestei tabere *[Vezi, Al-Qaida atacă!, vol. I.]*. Ce revanşă nemaipomenită ar fi pentru britanici şi pentru americani să poată întoarce împotriva islamiştilor propria lor cârtiţă.

Sir George Cornwell îi prezentase planul ministrului de interne, superiorul său. Chiar în aceeaşi dimineaţă, directorul MI6 îl sunase pe Malko să-i spună ca îi dădea undă verde pentru a-şi pune planul în aplicare.

Fireşte că, după cum spun nemţii, „unde-şi vâră Necuratul coada…”, Malko trebuia să demonstreze că ideea lui se putea pune în practică. Şi tot în cârca lui cădea şi sarcina de a-l „întoarce” pe fostul agent din MI5.

Toată afacerea era învăluită în cel mai mare secret, iar majoritatea agenţilor din MI5 nu aflaseră încă de colegul lor încarcerat sub picioarele lor. Amanta lui Tom Atkins, superba pakistaneză Tarika Nawaz, nu dăduse încă semne de îngrijorare şi se gândea probabil că fugise deja. Sub supravegherea agenţilor din MI5, ea se ducea în fiecare zi la serviciu, la Harrods, unde conducea raionul de „Ceaiuri” într-unul dintre restaurantele de acolo.

Barry Huntington se aşeză în faţa lui Malko şi zise cu tristeţe în glas:

— Povestea asta este înspăimântătoare!

— Nu l-aţi bănuit niciodată până acum?

— Niciodată! recunoscu britanicul. Era unul de-ai noştri. Îşi făcea treaba cu seriozitate şi avea un profil cât se poate de potrivit.

Malko oftă.

— Mereu se întâmplă aşa. Ei bine, voi încerca să discut cu el.

Luară liftul până la subsol. Doi agenţi ai siguranţei interioare din MI5 păzeau intrarea în culoarul în care se aflau mai multe celule. Acolo erau interogaţi uneori agenţii străini surprinşi pe teritoriul britanic, după ce îi înhăţaseră mai întâi agenţii din Special Branch de la Scotland Yard, căci MI5 nu avea niciun fel de putere poliţienească.

Deschiseră uşa cu zăbrele şi Barry Huntington îl conduse pe Malko până la ultima celulă din partea dreaptă. Descuie uşa şi se dădu la o parte.

— Baftă! îi zise, apoi închise uşa.

Încăperea fiind supravegheată cu camere de luat vederi zi şi noapte, avea să ştie când Malko va termina.

Tom Atkins, doar în cămaşă, fără cravată şi curea, stătea lungit în pat. Se ridică şi se duse din proprie iniţiativă să se aşeze pe unul dintre cele două scaune de la masă. Slăbise şi tenul era pământiu, ca al tuturor oamenilor privaţi de lumina soarelui. Malko nu pierdu timpul degeaba.

— Tom, începu el, am venit să vă fac o propunere care are legătură cu viitorul dumneavoastră. Sunteţi liber să o refuzaţi sau să o acceptaţi, însă, în ambele cazuri, consecinţele vor fi grave pentru dumneata.

Înainte de a răspunde, agentul britanic întrebă:

— Unde este Tarika? A fost arestată?

— Nu, îl linişti Malko. Se duce în continuare la muncă. Cel puţin aşa mi s-a spus; trebuie să creadă că sunteţi departe de aici.

Colţurile gurii bine conturate a lui Tom Atkins se lăsară uşor în jos, însă privirea rămase fixă.

— Ce propunere vreţi să-mi faceţi? întrebă el pe un ton egal.

— Mai întâi, răspunse Malko, aş dori să-mi confirmaţi ce mi-aţi spus ultima oară. În cazul în care aţi fi demascat, prevederea era să părăsiţi Marea Britanie şi să încercaţi să ajungeţi în Pakistan.

— Întocmai, confirmă Tom Atkins.

— Apoi, reluă Malko, ce trebuia să faceţi când ajungeaţi în Pakistan?

— Să sun la un anumit număr de telefon.

— Şi după aceea?

Privirea lui Tom Atkins fu străbătută de o undă de surprindere.

— După aceea, repetă el, cred că aş fi fost pus la adăpost.

— Credeţi că Al-Qaida ar fi încercat să vă folosească din nou?

— În ce mod? Sunt demascat, iar ei ştiu acest lucru.

— Ca o cârtiţă, fireşte, spuse Malko, dar se pare că de-acum încolo se folosesc de convertiţii de rasă albă ca să comită atentate sinucigaşe.

Tom Atkins îi aruncă o privire plină de neîncredere.

— Doriţi să le propun să devin un kamikaze?

Se vedea clar că nu se gândise la o asemenea variantă. Malko îi

spuse că era momentul să-şi expună ideea.

— Acesta este şi motivul vizitei mele, spuse. După ce am plecat în seara în care aţi fost arestat, am luat masa cu sir George Cornwell şi i-am făcut o propunere. În loc să vă aducem în faţa justiţiei, ceea ce nu ar conveni nimănui, mai degrabă v-am oferi o şansă de „reabilitare”.

Tom Atkins rămase stană de piatră, însă avu în privire o uşoară sclipire. Înţelesese foarte bine.

— Vreţi să „pătrundeţi” în Al-Qaida cu ajutorul meu?

— Exact! mărturisi Malko. Ştiu că nu va fi uşor. Nici măcar nu ştiu dacă aşa ceva va fi *posibil*. Noi nu putem să analizăm posibilele modalităţi ale operaţiunii decât abia după ce obţineţi acordul de principiu. Trebuie să vă aduc aminte că, dacă mă retrag din acest caz, soarta dumneavoastră este pecetluită. Veţi fi judecat, condamnat pentru trădare şi, în cel mai bun caz, veţi petrece ani buni în închisoare. Iar prietena dumneavoastră, Tarika, va fi acuzată de complicitate şi, chiar dacă va primi o pedeapsă uşoară, va fi expulzată din Marea Britanie şi trimisă direct în Pakistan. Asta înseamnă că nu o veţi mai vedea mult timp de acum încolo.

Tom Atkins clătină din cap. Înşfăcă maşinal pachetul de ţigări şi îşi aprinse una.

— Cunosc toate aceste lucruri, mărturisi el. Nu mă gândesc decât la asta. Dar ceea ce îmi propuneţi dumneavoastră nu este realist. Ştiu şi eu, ca şi dumneavoastră, că, atunci când trădătorii sunt prinşi, perspectivele lor sunt limitate. Bineînţeles că aceia care i-au obligat să-şi schimbe tabăra îi tratează foarte bine. La Moscova, George Mac Lean şi Antony Burgess nu au dus lipsă de whisky, dar au trăit ca nişte legume. O viaţă inutilă şi fără posibilitatea de a mai fi buni la ceva.

În sinea lui, Malko recunoştea onestitatea raţionamentului agentului din MI5. Era un punct în plus pentru el. Sosise clipa să pornească atacul decisiv.

— Sunt perfect de acord cu dumneavoastră. Dar în cazul de faţă, avem de jucat o carte. Presupuneţi că le spuneţi prietenilor din Al-Qaida că doriţi să vă alăturaţi luptătorilor sinucigaşi care se pregătesc să lovească lumea occidentală. Ce părere aveţi, credeţi că vă vor refuza? Pentru ei, sunteţi un musulman, aţi adus servicii importante şi duc lipsă de oameni ca dumneavoastră.

Tom Atkins se îndreptă de spate.

— Nu mă vor crede! obiectă el. Ce motiv aş avea?

— Tot acelaşi care v-a împins să schimbaţi tabăra: Tarika. Dacă reuşiţi să-i convingeţi că a fost arestată şi va fi condamnată la o grea pedeapsă cu închisoarea, acţionaţi astfel ca să vă răzbunaţi pe aceia care au pedepsit-o. Aţi schimbat tabăra din dragoste, aşa că o puteţi face şi în sensul celălalt. Ca să o răzbunaţi pe femeia iubită.

— Asta înseamnă că Tarika va fi arestată? întrebă Tom Atkins.

Se aprinse la faţă. Malko reluă ideea:

— Este de ajuns ca toată lumea să *creadă* acest lucru. După cum ştiţi, MI5 are toate mijloacele să o pună la adăpost într-o *safe-house*, în vreme ce toţi o vor crede la puşcărie.

— În acest caz, voi putea lua legătura cu ea?

Era strigătul inimii pe care Malko îl potoli numaidecât.

— Încă nu am ajuns acolo. Mai întâi, trebuie să am acordul dumitale ferm.

Tom Atkins rămase tăcut câteva clipe, apoi întrebă:

— Să admitem că va merge. Ce se va întâmpla cu mine *după aceea?* Dacă voi mai fi în viaţă.

— Nu pot decât să vă prezint acest plan în linii mari, îl avertiză Malko. Să presupunem că ne ajutaţi să distrugem acea tabără de antrenament a reţelei Al-Qaida şi dumneata scapi cu viaţă. În acest caz, o veţi întâlni imediat pe Tarika. Bineînţeles că veţi fi achitat de toate acuzaţiile şi sunt sigur că Serviciul vă va ajuta să vă refaceţi viaţa, cu o altă identitate, în oricare altă ţară, ca Australia, de exemplu. Al-Qaida nu va putea să vă mai dea de urmă vreodată. Evident, asta cu condiţia ca Tarika să nu mai aibă nicio legătură cu familia ei.

— Aş avea nevoie de nişte garanţii în scris…

— Ar fi posibil, îl linişti Malko fără să intre în amănunte.

În sinea lui, era în culmea fericirii: Tom Atkins muşca momeala din dragoste pentru Tarika. La fel ca prima oară, dar în sens invers. Era singura modalitate de a ieşi pe uşa din faţă din această situaţie şi de a marca un punct în plus faţă de Al-Qaida.

Tom Atkins trăgea gânditor din ţigară, bătând darabana pe masă. Spuse ca pentru sine:

— Dacă au cea mai mică bănuială, sunt mort imediat ce am ajuns acolo.

— Asta în mod sigur, recunoscu Malko. Nouă ne revine sarcina ca totul să rămână ermetic închis. Este în interesul nostru. Ei, ce ziceţi?

Tom Atkins strivi ţigara într-o scrumieră albă.

— Trebuie să mă gândesc. Nu voi lua nicio hotărâre fără să fie de acord şi Tarika. Trebuie neapărat să o văd. Să mă ducă cineva la ea.

Malko scutură din cap.

— Ar fi mult prea periculos. Este posibil să o supravegheze, fiindcă aţi trimis acel mesaj de ajutor. Dacă o veţi vedea, se va întâmpla aici.

Britanicul nu protestă. Malko aruncă o privire la ceas.

— Vă las să vă gândiţi până mâine, spuse în încheiere. Însă aş dori să vă mai întreb ceva.

— Aştept.

— Aveţi deplină încredere în Tarika?

Tom Atkins aproape că tresări.

— Bineînţeles, de ce mă întrebaţi?

— Mă gândesc la ceva. Pentru ea, sunteţi un fugar, dar nu ştie unde vă aflaţi în prezent.

— Într-adevăr.

— Prin urmare, riscă să comită o gafa, pentru că poate să intre în contact cu Al-Qaida. Închipuiţi-vă că ea are veşti de la dumneavoastră, crezând că aţi ajuns deja în Pakistan. Această situaţie ar ajunge la urechile celor care vă „tratează”.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

Îndată ce îi pomeni de Tarika, Tom Atkins ciuli urechile cu neîncredere.

— Ar trebui să o anunţaţi în legătură cu intenţiile pe care le aveţi, conchise Malko.

— Nu vreau să aibă legături cu oamenii din Serviciu.

— Aş putea să mă ocup eu de treaba asta, îi propuse Malko. În orice caz, ar trebui să afle.

— Şi ce o să-i spuneţi?

— Nu mă voi întâlni cu ea decât cu acordul dumneavoastră, se grăbi Malko să precizeze.

— Şi dacă eu sunt de acord?

— Îi voi explica situaţia, ca să nu comită greşeli. Oricum, nu avem timp de pierdut. Doar nu o să vă ia săptămâni întregi să ajungeţi în Pakistan, căci va trezi bănuieli.

Tăcut, Tom Atkins plecă privirea în pământ. Când o ridică, în ochii cenuşii plutea o lucire stranie, iar umerii se îndreptară.

— Foarte bine! spuse el. Discutaţi cu ea. Aranjaţi-i o întâlnire cu mine. Nu voi lua nicio hotărâre înainte să vorbesc cu ea.

*

* *

Se lăsase înserarea, când Malko pândea ieşirea angajaţilor de la Harrods din Cadogan Palace, o străduţă perpendiculară pe intrarea în magazin, ce dădea în Sloane Street.

O mână de apărători ai animalelor agitau nişte clopoţei, adunaţi în jurul rămăşiţelor unui lup ciopârţit, implorând clientela elegantă ce ieşea din Harrods să nu mai poarte haine de blană… Raionul de „Ceaiuri” fusese închis cu un sfert de oră mai devreme.

În sfârşit, Malko o zări în mijlocul mulţimii pe Tarika Nawaz, amanta lui Tom Atkins. Era îmbrăcată într-un taior negru strâns pe corp, cu pantofi cu toc înalt, cu o umbrelă mică în mână şi privea drept înainte. Trecu pe lângă Malko şi o luă pe Sloane Street, îndreptându-se către Knightsbridge.

El o urmări. Nu voia să aştepte ca să ajungă acasă ca să intre în vorbă cu ea. Era prea riscant. Metroul părea o alternativă potrivită. Deodată, înainte de a ajunge în staţia Knightsbridge, ea o luă la dreapta, spre Carlton Towers Place. După două minute, intră în *Carlton Tower Hotel!*

Surprins, Malko încetini paşii şi intră în hotel abia după câteva minute. Cu cine avea să se întâlnească Tarika? Oricum, pakistaneza era supravegheată de Secţiunea A4 din MI5. Când se află înăuntru, inspectă cu repeziciune holul şi se îndreptă către bar. Tarika Nawaz era singură la o masă mai în spate şi comanda ceva.

Când ajunse lângă masa ei, pakistaneza îl privi surprinsă.

— Pot să mă aşez? o întrebă Malko.

Era într-adevăr foarte frumoasă, cu pometii înalţi, genele foarte lungi şi gura mare şi cărnoasă. Machiajul îi alungea şi mai mult ochii.

Îşi descheiase jacheta, dezvăluind un piept generos, strâns într-un body din muselină neagră. Tânăra îi aruncă o privire rece.

— Cine sunteţi? Nu vă cunosc.

Înainte de a-i răspunde, Malko trase un fotoliu şi se aşeză.

— Este adevărat! recunoscu el. Dar cred că vă veţi bucura să discutaţi cu mine.

— Şi mă rog, de ce aş fi?

Simţi că se pregăteşte să cheme chelnerul.

— Pentru că am veşti de la Tom Atkins, răspunse el. Să nu-mi spuneţi că nu ştiţi despre ce este vorba pentru că pierdem vremea.

Observă cum i se micşorează pupilele, cum buzele se subţiază, iar sângele cum i se scurge din obraji.

— Cine sunteţi? repetă ea întrebarea cu voce nesigură. Cum de m-aţi găsit aici?

— V-am urmărit de când aţi ieşit de la Harrods.

Fata băgă mâna în poşetă şi scoase un pachet de Benson and Hedges şi îşi aprinse o ţigară. Mâna îi tremura încetişor.

Malko aşteptă să tragă un fum în piept, apoi zise cu calm:

— Mă numesc Malko Linge şi lucrez cu Central Intelligence Agency. Şi cu Serviciile Secrete britanice MI5 şi MI6. Voiam să vă anunţ că prietenul dumneavoastră Tom Atkins, pe care de altfel îl cunosc, se află în acest moment sub pază la sediul MI5. Nimeni nu mai ştie acest lucru.

— Ce reproşuri i se aduc? se răsti Tarika Nawaz. Este un funcţionar extrem de devotat.

Malko aşteptă chelnerul să aducă un gin tonic şi să se îndepărteze, apoi reluă:

— Ştiţi foarte bine ce reproşuri i se aduc! Că lucrează pentru Al-Qaida şi că şi-a trădat Serviciul. Cunosc toată povestea dumneavoastră, de la întâlnirea cu Tom Atkins la Clubul Naţiunilor Unite, în 2002, la Islamabad, cum v-aţi îndrăgostit de el şi problemele care au decurs de aici cu soţul dumneavoastră. *De asemenea*, mai ştiu că Tom s-a convertit în secret la Islam cu ocazia unei ceremonii *Niqqa [Căsătorie religioasă formală]*, la Peshawar, ca să se căsătorească după ritul musulman. Nici banii, nici ideologia, nici religia nu i-au motivat trădarea, ci dorinţa de a vă salva viaţa. Dar s-a întors roata, Tom

Atkins a fost demascat, iar viitorul vostru este ameninţat.

Pe măsură ce vorbea, figura pakistanezei părea că devine cât o nucă. Malko o lăsă să soarbă îndelung din ginul tonic, apoi continuă:

— Am venit să discut cu dumneavoastră cu acordul lui Tom Atkins. Noi i-am făcut o propunere care ar putea constitui o soluţie parţială la problemele dumneavoastră şi speră să vă spună chiar el despre acest lucru.

— De ce n-a venit şi el?

Malko schiţă un surâs.

— V-am spus: este închis în secret într-o celulă în Thames House. Dar sper să vă aranjez o întâlnire cu el.

— Sunt de acord, acceptă imediat Tarika Nawaz.

— Foarte bine, zise Malko. Dar mai înainte, trebuie să verific anumite chestiuni. Mai întâi, de ce vă aflaţi aici? Aşteptaţi pe cineva?

— Nu, în niciun caz! îl asigură tânăra. Dar sunt supărată de la plecarea lui Tom. Nu aveam chef să mă duc imediat acasă. Aici este linişte pentru o femeie singură.

— Bine, acceptă Malko. A doua chestiune este mult mai importantă. Aţi crezut că Tom a plecat în Pakistan şi sunteţi îngrijorată. Aţi intervenit pe lângă prietenii dumneavoastră pakistanezi ca să vă dea veşti despre el?

— Nu, zise tânăra cu voce mai fermă.

— Sunteţi sigură? insistă Malko. În caz contrar, dacă procedăm cum am prevăzut, îi puneţi lui Tom Atkins viaţa în pericol.

Ea clătină din cap.

— Perfect, conchise el, acum vă las, dar vă voi contacta foarte repede. Până atunci, dacă vă întreabă oamenii din partea cealaltă, să le spuneţi pur şi simplu că nu ştiţi unde se află Tom. Dumneavoastră credeţi că este în drum spre Pakistan.

Când se ridică, făcu şi ea la fel. În picioare, părea şi mai seducătoare. Pasiunea lui Tom Atkins era scuzabilă.

Când ieşi din *Carlton Tower Hotel*, era mai degrabă mulţumit. Trecuse de un prim obstacol în punerea în practică a planului său, deşi mai erau multe de făcut.

Exista o singură necunoscută: oare Al-Qaida deţinea mijloacele de a fi la curent cu adevărata soartă a lui Tom Atkins? Doar dacă ar mai

exista încă o „cârtiţă” în Serviciile Secrete britanice.

Capitolul II

Gwyneth Robertson era la fel de amuzantă şi de sexy ca întotdeauna. După discuţia cu Tarika Nawaz, Malko se întâlnise cu americanca pentru cină într-un bistrou de pe Fleet Street, unde obişnuia să se ducă. Nu ştia, fireşte, de arestarea lui Tom Atkins şi nu discutase din nou cu Malko despre problemă, păstrând o discreţie demnă de laudă în legătură cu vechea ei meserie.

Au terminat de mâncat, iar ea îi aruncă o privire maliţioasă.

— Se pare că eşti în formă.

Nu îşi putea ascunde mulţumirea că planul său începea să capete contur.

— Este adevărat, spuse el. Lucrurile merg bine.

— Îmi oferi un pic de şampanie în hotelul tău de lux? îl întrebă tânăra americancă.

Senzualitatea sa, care dormea întotdeauna iepureşte, se trezise acum de-a binelea. Malko îşi spuse că, după un prim succes pe care l-a avut cu Tom Atkins, merita şi el o mică recompensă.

— Ce idee bună, zise el.

Începură să flirteze în taxiul care îi ducea la *Lanesborough*. Ceea ce îi plăcea cel mai mult la Gwyneth Robertson era faptul că nu avea complexe… Îndată ce îi atinse coapsa, ea îşi ridică încetişor bazinul de pe banchetă, îşi trase în jos un slip superb din dantelă roşie, apoi îl strecură în poşetă. Şoferul, un bătrân „cockney” blazat, se distanţă totuşi puţin pe scaunul lui… Malko dădu ascultare acestei invitaţii fără cuvinte şi, când ajunseră sub copertina hotelului, Gwyneth Robertson avea gura deschisă, răsufla sacadat, flirtând cu orgasmul… Îl luă de mână şi, trăgându-l direct spre cameră, fără să mai treacă pe la bar, îi spuse:

— Şampania poate să mai aştepte!

Nici măcar nu avusese parte de obişnuita felaţie. Gwyneth era deja lungită pe pat, cu picioarele desfăcute şi cu fusta trasă peste pântecele gol.

— Trage-mi-o aşa! suflă ea.

Malko se lăsă peste ea, lipind-o de pat şi începu să o călărească cu furie. Gwyneth ţipa de fiecare dată când membrul pătrundea până în adâncul pântecelui. Timp de câteva secunde, Malko îşi închipui că o pistona pe Tarika Nawaz. Şi-o imagina lăsându-se în voia lui ca o stricată, îmbrăcată cu taiorul ei negru serios.

— Ah, ce bine mi-o tragi! gemu Gwyneth Robertson.

La ultima mişcare, Malko se goli în ea, având în faţa ochilor chipul minunat al Tarikăi Nawaz.

*

* *

Renunţând la numele de război, Rauful Alam Wafa, şi la barbă, Joshua Ponickau se amesteca în valul de pasageri care coborau din zborul 5429 al companiei Lufthansa la Frankfurt, care sosea din Dubai.

Poliţistul de la biroul Imigrări aruncă o privire rapidă pe paşaportul german şi i-l înapoie zâmbind. Agentul din Al-Qaida luă autobuzul care ducea în centrul oraşului şi se cază la *Holiday Inn*. Se împlinise un an de când nu mai pusese piciorul în Europa şi se simţea un pic derutat. După ce îşi lăsase valiza, ieşi din hotel şi se duse într-o galerie comercială de unde dădu primul telefon, folosind o cartelă plătită dinainte, care nu putea fi interceptată. Dădu un SMS foarte scurt, cu numărul la care putea fi găsit.

După aceea, se întoarse la hotel şi se lungi în pat. Trebuia să ia legătura cu corespondentul său, căruia nu îi cunoştea decât numele, Abu Abdullah, coordonatorul reţelei Al-Qaida pentru Europa, doar atunci când punea la punct toate elementele misiunii sale. El intervenea numai în faza finală, ca să conducă un camion plin cu explozibil până în tunelul de sub Canalul Mânecii. Misiunea de *fedayeen [kamikaze]* consta în a merge pe sub tunel şi a-l arunca în aer într-un loc stabilit în prealabil.

Dacă calculele făcute de un inginer iordanian ce avea legături cu Al-Qaida erau corecte, încărcătura era suficientă pentru a surpa cei patruzeci de metri de argilă care despărţeau tunelul de fundul Mării Mânecii, inundându-l şi întrerupând traficul pentru o lungă perioadă

de timp. Bineînţeles că nu era la fel de spectaculos ca distrugerea celor două turnuri din World Trade Center, însă acest lucru ar produce totuşi o imensă pagubă.

Joshua Ponickau nu va fi acolo ca să vadă: cele cincisprezece tone de explozibil, a căror detonare o va declanşa el, îl vor transforma în lumină şi căldură… Aştepta cu nerăbdare acel moment. Era finalul logic al lungului drum spre islamismul extremist care îl fascinase. La şase luni după ce se convertise şi îşi lăsase barba să crească, părăsise oraşul Fritzlar, unde locuia împreună cu mama sa, ca să plece în Pakistan. Scopul era unul singur: să ajungă în rândurile Jihadului. Mullahul care îl călăuzise pe acest drum îl încurajase cu înflăcărare înainte de a fi expulzat din Germania.

Rămas pe cont propriu, Joshua Ponickau, care nu prea avea bani, a plecat făcând autostopul către Pakistan. Un drum lung, presărat cu dificultăţi. După ce străbătuse Iranul, fusese oprit de poliţia pakistaneză în regiunea Belucistan, fiindcă intrase în ţară fără viză, şi închis la Quetta.

În celulă, cunoscuse câţiva talibani reţinuţi din diverse motive. Aceştia fuseseră impresionaţi de credinţa şi de dorinţa lui de a servi. După trei luni, când ieşise, cu o barbă şi mai lungă, Joshua se dusese la o *madrasa** a cărei adresă i-o dăduse unul dintre colegii de celulă. Aici a fost primit cu braţele deschise…

[Madrasa – Colegiu sau universitate aflată sub tutela unei autorităţi religioase într-o ţară musulmană. (n. trad.)]*

Nici nu mai avea chef să-i dea vreun semn de viaţă mamei lui, pe care o iubea totuşi foarte mult. A pregătit o scrisoare pe care a încredinţat-o unui mullah ce trebuia să i-o trimită după isprava lui, în care o ruga fierbinte să treacă şi ea la islam. Ar fi fost cea mai mare bucurie a lui după moarte…

Însă acum nu se gândea decât la un singur lucru: să se pregătească pentru împlinirea misiunii sale de *fedayeen*, ca să devină un *shahid*. Adică un martir.

*

*   *

Sir George Cornwell se afla deja la *Traveller's Club*, când Malko sosi

acolo. Stătea mereu la aceeaşi masă, cu obişnuita sticlă de vin de Bordeaux în faţă. Era o întâlnire stabilită cu două zile înainte, un fel de „raport de activitate”. Cei doi îşi strânseră îndelung mâinile, iar directorul din MI6 observă:

— S-ar zice că planul dumitale de a-l întoarce pe Tom Atkins prinde contur, după informaţiile celor de la MI5…

Malko preferă să-i tempereze puţin entuziasmul.

— Încă mai bâjbâim! Fireşte că Tom Atkins este deschis acestei aventuri, dar, în ciuda cooperării lui, mai sunt destule obstacole de trecut. Şi multe semne de întrebare.

— Ca de exemplu? zise britanicul.

— Nu ştim cum îl vor cataloga cei din Al-Qaida dacă fuge în Pakistan. Nu avem certitudinea că are voie să se alăture albilor grupaţi în acea tabără misterioasă din Belucistan. Pot să-l îndepărteze sau chiar să-l lichideze, dacă au sentimentul că este nefolositor.

— Este o şansă demnă de luat în seamă, conchise directorul din MI6. Dacă reuşim, va fi o revanşă extraordinară.

Lui Malko îi veni să spună *inch’Allah* – dar se mulţumi să ia o înghiţitură de Château Latour.

Gândurile i se învălmăşeau atât de tare, încât îl apuca durerea de cap.

— În orice caz, dacă Al-Qaida este de acord să-i încredinţeze o misiune kamikaze, avem o mare problemă în rezolvarea acestei oportunităţi, recunoscu el.

— Care anume?

— Să admitem că este primit în această tabără de antrenament. Va trebui să intre în legătură cu exteriorul ca să ne spună locaţia. Or, va fi supravegheat cu mare stricteţe. Este o problemă aproape de nerezolvat.

Directorul din MI6 îi zâmbi ca să-l încurajeze.

— Amintiţi-vă de proverbul american: *„One bridge at a time” [Toate la timpul lor]*. Avem destule probleme de rezolvat mai întâi… Cred că vă este foame. Astăzi vă sfătuiesc să luaţi limbă-de-mare de Douvers. Mi se pare excelentă.

Un timp se concentrară asupra meniului. Malko urmă sfatul englezului. Acesta întrebă:

— A fost programată întâlnirea dintre Tom Atkins şi Tarika Nawaz?
— Da, pentru mâine, spuse Malko. Este punctul de plecare.
— Şi cum se va întâmpla?
— Se ocupă Secţiunea A4 din MI5, îi explică Malko. O vor lua când va ieşi de la Harrods, cu un taxi fals şi o vor aduce la Thames House. Am prevăzut ca întrevederea să dureze o oră. Numai după aceea vom putea şti dacă mergem mai departe sau nu.
— Foarte bine, zise pur şi simplu directorul din MI6. Sper să meargă. Şi că vor începe adevăratele probleme. Poftă bună!
Şeful de sală le puse în faţă limba-de-mare de mărimea unui pui de rechin…

*
* *

Tom Atkins nu dormise toată noaptea. Era mort de ruşine la gândul că se va afla faţă în faţă cu Tarika în acest decor ostil. Dar, în acelaşi timp, număra clipele până o va putea strânge în braţe. Îi confiscaseră ceasul şi nu ştia ce oră este. Tresări când auzi cheia răsucindu-se în broască. Dar nu era decât agentul din MI5 care asigura paza.
— Peste o jumătate de oră veţi avea o vizită! îl avertiză el.
— Aici?
— Nu, în altă încăpere.
Tom Atkins aştepta. De când îl vizitase Malko Linge, reflecta întruna la propunerea lui. Mai întâi, se gândise să-l refuze, apoi se convinsese că era singura şansă de a-şi vedea într-o bună zi de viaţa lui împreună cu femeia iubită, chiar dacă această şansă era foarte mică. În fond, nu cunoştea prea bine mentalitatea „prietenilor” lui din Al-Qaida. Nu ştia nici cum aveau să-l primească. Pe hârtie, propunerea agentului CIA mergea de minune, însă, în realitate, risca să se transforme într-o capcană mortală. Între timp, cel puţin îşi va recâştiga libertatea. Era mai bine decât să stea ani de zile închis între patru pereţi. Tresări: uşa se deschise din nou.
— Urmaţi-mă!
Doar atât zise agentul din MI5.
Tom Atkins ieşi pe coridor. Uşa din faţă era deschisă. Dădea într-o încăpere mobilată cu o masă mare joasă, cu o canapea şi două fotolii

acoperite cu huse verzi. Pe masă era o tavă cu un ceainic, ceşcuţe şi o farfurie cu fursecuri, iar Tarika Nawaz stătea pe marginea canapelei, îmbrăcată în „ţinuta de lucru”, adică în taiorul ei negru. Era trasă la faţă, dar machiajul nu avea niciun cusur.

Când îşi aţinti privirea asupra lui Tom, acestuia i se umplură ochii de lacrimi. Uşa se trânti în urma lor. Reacţionară amândoi în acelaşi timp: Tarika se ridică, iar el se duse spre ea. Se îmbrăţişară fără să scoată o vorbă. Tom Atkins îşi plimbă mâinile pe trupul ei, ca şi cum ar fi dorit să o regăsească. Nu aveau chef de vorbă.

La un moment dat, obrajii se atinseră uşor, iar buzele se contopiră. Tom nu se putu abţine şi îşi strivi gura de cea a Tarikăi, într-un lung sărut pasional. Nici nu se mai gândea la camerele de luat vederi care îi supravegheau fără încetare, iar dorinţa puternică care îl subjuga îl făcea să uite de toate. Se lăsară pe vechiul divan, îmbrăţişându-se în continuare. Tom vru să-şi strecoare mâna pe sub fustă, chiar reuşi, atinse satinul slipului, însă Tarika îl împinse.

— Nu, nu! suflă ea. Sunt sigură că se uită la noi.

Tom Atkins se purta ca un nebun. Insistă, încercă să ridice fusta cu un singur gând: să facă dragoste cu Tarika. Sexul, gata să explodeze, îl durea îngrozitor.

Tarika Nawaz se zbătea în tăcere. Alunecă de pe canapea şi se pomeni înghesuită între măsuţa joasă şi amant. Capul ajunsese în dreptul genunchilor lui. Tom nu pregetă nicio clipă. O dorea ca în prima zi, cu mulţi ani în urmă, când se iubiseră pe întuneric în faţa casei lui, sprijiniţi de capota maşinii. Aproape că o violase, însă rămăsese cea mai frumoasă amintire din viaţa lui.

Trase fermoarul pantalonilor cu un gest hotărât. Când membrul încordat ţâşni afară, Tarika, moartă de ruşine, îl cuprinse în palmă de parcă ar fi vrut să-l ascundă. Tom Atkins gemu.

— Vino! îi spuse. Te iubesc, vreau să fac dragoste cu tine.

Se chinuia să o urce din nou pe divan ca să o culce. Se aplecă şi, fără voie, gura tinerei îi atinse uşor sexul. Tom slobozi un geamăt şi, pe negândite, apăsă capul fetei, înfundându-i sexul în gură.

Timp de câteva secunde, se simţi în al nouălea cer: această mângâiere pe care rar i-o acorda, căci nu făcea parte din cultura ei, i se părea nemaipomenită. În graba ei de a reveni la o atitudine mai

decentă, Tarika îi administra o felaţie îndrăcită. În mai puţin de un minut, Tom Atkins simţi că nu mai poate rezista. Cu un ţipăt sălbatic se răspândi în gura ei. Apoi îşi dădu capul pe spate, satisfăcut şi ruşinat. Tânăra pakistaneză se aşeză din nou alături de el pe canapea şi îi aranjă ţinuta decentă în grabă, ascunzându-i sexul în pantaloni. După ce tăcură un timp, spuse cu stânjeneală în glas:

— Din cauza mea te afli aici. Dacă nu m-ai fi iubit, ai fi avut o viaţă mai liniştită.

— Nu îmi pare rău de nimic, zise Tom Atkins.

Vorbeau în şoaptă, uitând de microfoane. Camerele de luat vederi filmaseră regăsirea intimă, însă lui Tom puţin îi păsa. Tarika îl aduse înapoi cu picioarele pe pământ.

— L-am întâlnit pe acel bărbat, Malko Linge. Mi-a spus ce vrea de la tine.

— Ce părere ai?

— Habar nu am. Tu trebuie să hotărăşti. Eu voi asculta de tine. De altminteri, dacă am înţeles eu bine, eu nu o să am mare lucru de făcut…

— Este foarte periculos, sublinie britanicul, dar e foarte simplu de ales: dacă refuz, voi sta mulţi ani în puşcărie. Poate că şi tu. Iar vizitele nu se vor desfăşura ca aici…

El cunoştea metodele acestui Serviciu. Acest tip de întâlnire era bine calculat. O făceau doar ca să-i pună pe subiecţi într-o anumită situaţie. Discutară îndelung în şoaptă, de parcă ar fi vrut să se apere de microfoane, lucru inutil, după ştiinţa agentului din MI5. Aparatele captau şi cea mai uşoară răsuflare. Însă acest lucru o liniştea pe Tarika. Ea îi asculta explicaţiile, cu siguranţă incomplete: numeroase fapte nu depindeau de ei. Se auzi o bătaie în uşa care se întredeschise şi o voce neutră anunţă:

— Încă cinci minute…

— Trebuie să ne hotărâm, zise Tom Atkins.

Tarika Nawaz îi strânse mâna şi mai tare.

— Tu hotărăşti!

— Foarte bine, conchise agentul din MI5. În acest caz, o să le spun că sunt gata să-mi încerc norocul.

— Norocul nostru, îl corectă ea. Eu nu vreau să mă despart de tine.

Cred că vei lua decizia cea bună.

Îi aruncă o privire plină de pasiune. Cu frumuseţea ei, Tarika şi-ar fi găsit cu uşurinţă un bărbat. Îi povestea uneori despre cei care încercau să o agaţe la Harrods. Dar ea alegea să-şi împartă viaţa cu el.

O ridică de pe canapea şi o ţinu strâns lipită de el. Îi murmură la ureche atât de încet încât nici microfoanele nu îl auziră:

— M-ai făcut să mă simt minunat. Acum mi-e ruşine!

Când gardianul deschise uşa, luaseră deja o atitudine destul de distantă. După câteva clipe, Tom Atkins bătu şaua ca să priceapă iapa, fiindcă ştia că fiecare cuvinţel era captat de microfoane:

— Aş dori să revăd persoana care a mai fost la mine.

*

*   *

Abdullah bin Khaled primise cu mare bucurie SMS-ul de la bărbatul pe care îl ştia sub numele de Rauful Alam Wafa. Mesajul era însoţit de codul – Medina – prin care era recunoscut. De acum încolo, era rândul lui să acţioneze. Planul operaţiunii fusese întocmit cu câteva luni în urmă, iar actorii se aflau cu toţii la locurile lor. Acum urma doar să îmbine piesele jocului de puzzle.

Aceasta era treaba lui Abdullah bin Khaled.

Aşteptă prânzul ca să plece de la birou şi să se ducă la plimbare pe malul lacului Léman, departe de casă şi de locul său de muncă. În cazul în care numărul va fi reperat, iar mobilul localizat, vor şti doar că se află la Geneva.

Se aşeză pe o bancă şi îi trimise un SMS lui Abdul Jamal Mahmoud, care se ocupa de coordonare. Îl anunţă doar că unchiul Ansazi s-a întors din călătorie. Asta însemna că persoana care trebuia să conducă camionul-capcană în Eurotunel era pregătită să acţioneze. Mai rămânea doar să i se pună vehiculul la dispoziţie. Aceasta era munca echipei din celula lui Abdul Jamal Mahmoud.

Lucra la acest proiect de câteva săptămâni. Ultima întâlnire va avea loc în parcarea de pe autostradă, între Rotterdam şi Calais. Trebuia ca traseul până la Eurotunel să fie cât mai scurt cu putinţă, ca să reducă riscurile de a fi controlaţi.

Lui Rauful Alam Wafa nu-i mai rămânea decât să se urce la volanul

camionului burduşit cu explozibil, folosindu-se de actele sale germane.

Câteva clipe, Abdullah bin Khaled se reculese satisfăcut pe malul lacului Léman, mulţumindu-i lui Allah că i-a permis să participe la acest război sfânt, apoi se întoarse pe jos la birou.

*

* *

Malko intră în celula lui Tom Atkins cu sufletul împăcat, ştiind deja că agentul din MI5 se hotărâse să coopereze. Acesta îi zise cu o uşoară ironie:

— Presupun că ştiţi deja… De asta sunt microfoane…

— Este bine, aprobă Malko. O să avem multe chestiuni de pus la punct. Dar, înainte de toate, vă voi cere să citiţi şi apoi să parafaţi fiecare pagină din acest document înainte de a-l semna.

Scoase din geanta diplomat un protocol şi îl puse pe masă. Tom Atkins începu să-l citească. Malko îl studia. Era primul obstacol peste care trebuia să treacă înainte de a-şi pune planul în aplicare.

Fără măcar să fi parcurs tot documentul, britanicul puse teancul de foi pe masă.

— Nu pot să semnez aşa ceva, protestă el. Este sinucidere curată!

— Nu este nicio sinucidere, îl corectă Malko, ci o măsură de prevedere *indispensabilă*.

Era vorba despre o mărturie amănunţită a trădării lui Tom Atkins, cu date, nume şi fapte. Cu asta putea să putrezească în închisoare până la sfârşitul zilelor.

— Foarte bine, conchise Malko. Eu mi-am terminat misiunea. Vă urez multă baftă.

După ce puse documentul în servietă, se îndreptă spre uşă.

Capitolul III

— Aşteptaţi!

Vocea lui Tom Atkins răsună ca un foc de armă. Malko se opri în loc şi se întoarse.

— Ce doriţi?

— De ce trebuie să semnez acest document? Este un rechizitoriu îndreptat împotriva mea. Cu acesta nici nu mai este nevoie de proces. Nu aveţi încredere în mine?

— „Ei” nu au încredere în dumneata, îl corectă Malko. Trebuie să-i înţelegeţi. Cine a trădat o dată o poate face şi a doua oară. După mine, cred că sunteţi sincer, dar nu am puterea să iau o hotărâre. Nu uitaţi că veţi fi eliberat, lăsat să umblaţi singur într-o ţară fără să fiţi controlat. Acest document are menirea să vă aducă aminte că există acuzaţii grave împotriva dumneavoastră. În caz că vă răzgândiţi, odată ce v-aţi văzut liber…

Odată pus la adăpost în Pakistan sau în altă parte, pentru Tom Atkins tentaţia de a o aduce pe Tarika şi de a dispărea împreună pentru totdeauna era mare. Dacă se va întâmpla acest lucru, britanicii nu pierd totul, putând măcar să-l dea pe Tom Atkins în urmărire publică.

— În fond, este ca un soi de zgardă! conchise cu amărăciune agentul din MI5.

— Putem să-i spunem şi aşa, recunoscu Malko.

— Daţi-mi chestia asta să o semnez!

Malko îl studia în timp ce îşi punea cu furie parafa pe fiecare pagină şi o semna. Luă documentul şi se aşeză în faţa britanicului.

— Bine, spuse, acum putem să trecem la problemele palpabile. Nu trebuie să ne pierdem timpul, fiindcă, dacă le puteţi explica „prietenilor” o dispariţie de câteva zile, o absenţă mai îndelungată chiar că le-ar trezi suspiciuni. Trebuie să plecaţi din Londra cât mai repede cu putinţă. Când i-aţi anunţat că aţi fost demascat?

— Acum opt zile, însă nu le-am dat amănunte, în afară de un cuvânt-cheie: „Foxhunt”, care înseamnă că trebuie să-mi întrerup misiunea.

— Cui i-aţi trimis acest mesaj?

— Unui număr pe care mi l-au dat, în Peshawar, când m-am întâlnit cu Tarika. Nu ştiu al cui este.

— Este acelaşi la care transmiteţi informaţiile?

— Da.

— Daţi-mi-l şi mie.

Britanicul îi aruncă o privire plină de nelinişte.

— Dacă îl folosiţi, mă condamnaţi la moarte! Sunt singura persoană care îl are.

— Nu suntem chiar atât de idioţi, îl linişti Malko. Putem să supraveghem numărul fără să vă dăm de gol. Într-un fel, ne va permite să vă protejăm.

— Foarte bine. Este 961 03 449 425. E de la un celular libanez.

— Cine răspunde la el?

— Nimeni. Las un mesaj sau trimit un SMS.

— Ştiţi în ce ţară se află mobilul?

— Deloc.

— Să recapitulăm, zise Malko. Veţi fi eliberat de aici cu cea mai mare discreţie. Vi se va furniza un paşaport belgian fals pe numele de Gustav van Boeningen. Ce veţi face după aceea?

— Voi părăsi Marea Britanie cu această identitate. Probabil cu Eurostarul. Îmi voi pierde urma de câteva ori şi apoi voi lua o cursă către Islamabad, cu acelaşi paşaport, după ce, în prealabil, am obţinut viza.

— Ce veţi face după ce ajungeţi în Pakistan?

— Voi suna la numărul celălalt despre care v-am pomenit.

— Care este?

Era o informaţie pe care agentul britanic nu i-o spusese încă. Acesta stătu pe gânduri câteva clipe: arunca ultima carte.

— 92 0300 8288 603.

— Nici acesta nu ştiţi cui aparţine?

— Absolut deloc.

— Bine, spuse Malko în încheiere. Prin urmare, vă veţi afla într-o zonă a Pakistanului sub protecţia „prietenilor” dumneavoastră. Să presupunem că totul merge strună şi, după un anumit timp, veţi fi integrat în celebra tabără a cărei locaţie am vrea să o cunoaştem neapărat. Cum vom putea comunica?

— N-am nici cea mai vagă idee! Ăsta va fi lucrul cel mai dificil. Sunt sigur că mă vor ţine sub urmărire, iar la prima bănuială, voi fi mort.

— Ar trebui să folosiţi o „cutie poştală moartă”, conchise Malko.

— Cum? Nici măcar nu voi şti unde mă voi afla.

— Asta este *într-adevăr* o problemă.

Tom Atkins adăugă numaidecât:

— Îi cunosc bine, nu voi avea niciun telefon mobil la dispoziţie.

— Poate că veţi putea folosi unul.

— Mă îndoiesc.

Înainte de a veni la Tom Atkins, Malko discutase această chestiune cu o echipă din Divizia tehnică din MI5. Era imposibil ca britanicul să ascundă vreun aparat electronic, oricât de minuscul ar fi acesta. Membrii reţelei Al-Qaida erau prea bănuitori. Trebuia să se lase în voia sorţii.

— Vă voi da un număr din Pakistan la care va răspunde întotdeauna cineva, preciză Malko. Puteţi să trimiteţi şi SMS, să lăsaţi mesaje sau chiar să vorbiţi. Însă trebuie să-l învăţaţi pe de rost. Cred că vă stă în puteri.

Puse pe masă o foiţă dreptunghiulară de hârtie pe care era scris numărul unui celular pakistanez, apoi adăugă:

— În cazul, improbabil, că ar trebui să vă justificaţi, puteţi să spuneţi că este numărul care vă permite comunicarea cu Tarika.

— Este cam scurt… Ce este în realitate?

— Un număr de la MI6, fireşte, dar nu se poate intercepta. Este pe numele unei verişoare mai îndepărtate a Tarikăi, pe care cei din MI6 au identificat-o. A dispărut de câţiva ani şi nu ştim unde se află.

— Şi Tarika?

— După versiunea oficială, este închisă, îi aminti Malko. Dacă vreţi s-o ucideţi, sunaţi-o…

— Ce se va întâmpla cu ea în realitate?

— Într-o primă fază, va rămâne la Londra, într-o *safe-house*. Oficial, va fi arestată la locul de muncă, la Harrods, ca să corespundă cu „varianta” dumneavoastră. Mă tem că nu veţi putea lua legătura cu ea decât în momentul în care vă veţi încheia misiunea.

— Şi dacă nu voi reuşi să comunic cu dumneavoastră?

Malko dădu din cap.

— În cazul ăsta, va trebui să vă lăsaţi „prietenii” cu buza umflată şi să sunaţi la acest număr de urgenţă pakistanez. Va veni cineva să vă recupereze.

— Aş dori să o văd pe Tarika înainte de a pleca.

— Se poate, aprobă Malko.

— Nu aici. E prea urât.

— Să văd ce pot face, dar este în interesul dumitale să fie totul foarte ermetic… Altminteri…

— Ştiu, zise Tom Atkins. Asta este treaba Secţiunii A2. Ei se ocupă de lucrurile cele mai grele. Vreau să mă întâlnesc cu ea în intimitate, fără martori şi fără microfoane. O noapte sau o zi. Aici nu o să cedez cum am făcut-o cu celelalte.

Malko se abţinu să-i spună că, în situaţia în care se afla, nu avea de ales. Şi că pariul de a-l trimite din nou în Pakistan era ca o expediţie pe Lună. Chiar dacă ar reface de o mie de ori calculele, tot mai existau factori imprevizibili.

— Mă voi strădui să aranjez ceea ce îmi cereţi, zise în încheiere. După asta, probabil că nu ne vom mai revedea niciodată.

Britanicul îi aruncă o privire ciudată.

— O veţi întâlni din nou pe Tarika?

În glasul lui se ghicea mai mult decât un interes profesional. Malko îl simţi şi încercă să fie cât mai liniştit cu putinţă.

— Nu ştiu, răspunse cu voce neutră, depinde de evenimente. Cei din MI5 o vor revedea cu siguranţă, căci este singura noastră legătură cu dumneavoastră.

Se ridică şi îi întinse mâna.

— Multă baftă, Tom. Dacă totul merge bine, veţi avea o nouă viaţă fericită alături de Tarika.

Nu preciză însă ce se va întâmpla dacă lucrurile nu mergeau bine…

*

*   *

— Numărul libanez 961 03 449 425 aparţine unui telefon mobil cumpărat în Beirut, reîncărcat cu cartele anonime, al cărui proprietar nu l-am putut identifica, spuse Tim Gates, şeful Diviziei tehnice din MI5. Am declanşat o „atenţionare” pentru toate reţelele de operatori din ţările europene, din Orientul Mijlociu şi din Asia. În această fază, excludem America Latină şi Africa.

— În ce constă acest lucru? întrebă Malko.

— Este o manipulare informatică. Toate apelurile date sau primite

pe acest număr vor fi semnalate. De un operator local, dacă este vorba despre convorbiri naţionale şi de NSA, dacă sunt făcute prin satelit. Pe urmă, putem chiar să interceptăm aceste convorbiri, când mobilul acesta va fi localizat.

— Cu condiţia să fie întrebuinţat, îl domoli Malko.

— Evident.

Toate Serviciile importante dispuneau de un sistem de ascultare clandestin ce le permitea sa facă acest tip de investigaţii. Trebuiau doar să aştepte.

— Dar numărul pakistanez?

— Acela este cunoscut. A fost reperat deja. Ştim că aparţine mişcării Al-Qaida. Numai că nu l-am putut localiza niciodată, fiindcă pakistanezii nu sunt cooperanţi. Ne-am întrebat la un moment dat dacă nu cumva era un număr atribuit celor din ISI şi „deturnat” de un simpatizant Al-Qaida…

Întrunirea convocată de Barry Huntington se ţinea la etajul al treilea în sediul MI5, numai cu agenţii din Divizia tehnică. De-abia trecuseră două ore de când plecase Malko din celula lui Tom Atkins.

— V-aţi gândit la întâlnirea dintre Tom şi Tarika Nawaz? întrebă el.

— Acum o facem, răspunse Barry Huntington. Tom Atkins a părăsit deja celula şi se află în drum spre una dintre casele noastre sigure. O echipă din A2 o va recupera pe femeie la ieşirea din Harrods, luând toate măsurile de prevedere. Acest lucru ne va permite să observăm dacă este urmărită. În caz contrar, va fi condusă în locul unde se găseşte Tom Atkins. Până mâine dimineaţă.

Prin urmare, cei doi amanţi avea dreptul să petreacă o noapte întreagă împreună.

— Şi după aceea?

— Tarika Nawaz va fi condusă acasă, iar el va fi eliberat. Începând din acel moment, nu va mai fi sub controlul nostru. Va fi într-adevăr un evadat, cu un paşaport fals.

— Veţi încerca să-l urmăriţi în Pakistan?

— Nu în mod direct. Datorită numelui sub care circulă, verificăm doar dacă a ajuns cu bine. După aceea, îl vor prelua cei din MI6.

— Cu Tarika Nawaz cum rămâne?

— Vom face în aşa fel încât toate mijloacele de comunicare să fie

puse în temă. În acest proiect vom fi ajutaţi de Special Branch. După aceea, o vom duce într-o *safe-house* până la noi ordine. Ce va urma va depinde de evoluţia acţiunii. Acum doriţi să vă însoţească cineva?

— Da, la hotel, zise Malko.

Îşi simţea sufletul pustiu. Prima parte a planului său se pusese în mişcare: de altfel, era şi cea mai uşoară. Încă nu îşi imagina prea bine care va fi rolul său în viitor. Trebuia să stea departe de Tom Atkins ca să nu-i compromită nici pe el, nici pe Tarika Nawaz, care putea fi urmărită de islamişti. Pentru moment, putea să se întoarcă la castelul din Liezen. Dacă vor avea nevoie de el, vor şti unde să-l găsească.

În birou se auzi soneria unui telefon, iar un agent îi întinse receptorul.

— Foarte bine! zise cu voce călduroasă sir George Cornwell, şeful MI6. Nu credeam că o să reuşiţi!

— Este doar un început modest, spuse cu simplitate Malko.

— Bineînţeles, admise britanicul, dar afacerea este lansată.

Simţea că e mulţumit fiindcă a salvat onoarea serviciului său.

— Vă invit mâine la cină ca să sărbătorim această primă victorie, continuă directorul din MI6. În acelaşi loc şi la aceeaşi oră. Cred că, într-o primă fază, nu veţi zăbovi foarte mult la Londra..

— Nu mai am nimic de făcut, admise Malko. Dar vă rămân la dispoziţie, fiindcă serviciul dumneavoastră coordonează operaţiunile.

— Atunci, ne vedem mâine, la *Traveller's*.

*

*   *

Se lumina de ziuă. Tarika Nawaz şi Tom Atkins nu dormiseră prea mult. Mai întâi, făcuseră dragoste, până când agentul din MI5 căzuse frânt de oboseală. Frigiderul era plin, aşa că mâncaseră şi băuseră din belşug. Nici măcar nu băgaseră de seamă ce au consumat, fiind prea tensionaţi şi preocupaţi să profite de fiecare clipă petrecută împreună.

— Acum trebuie să plec, spuse Tom, înainte de a face un duş.

Ar fi dorit ca timpul să fie elastic, însă secundele se scurgeau inexorabil. Când ieşi din baia micuţă, Tarika era deja îmbrăcată, gata de plecare. Se priviră îndelung, apoi se îmbrăţişară.

— Să fii atent! spuse tânăra. *Inch'Allah*, ne vom revedea în curând.

— Dacă o să vrea Dumnezeu! răspunse Tom. Gândeşte-te la mine şi roagă-te pentru mine.

În timp ce el termina de îmbrăcat, Tarika îi promise:

— Peste o săptămână, o să trimit un SMS la numărul pakistanez pe care îl am de la MI6. Sper că vei putea afla de el.

— Nimeni nu trebuie să bănuiască faptul că şi tu ai fost „întoarsă, sublinie el. Să fii foarte precautǎ.

Se mai priviră o dată, zâmbind cu amărăciune, ştiind amândoi că s-ar putea să fie ultima oară când se vedeau.

Apoi, Tom Atkins se îndreptă spre uşă. Tarika îl privi dispărând şi luptându-se din răsputeri să fie tare.

Se pregătea să plece şi ea, când telefonul de pe masă sună. În final, răspunse, căci el nu se întoarse.

O voce necunoscută îi spuse doar atât:

— Coborâţi şi mergeţi până în Shaftesbury Avenue. În faţa restaurantului *Penjabi* aşteaptă un taxi. Urcaţi-vă în el.

*

*   *

Amrullah Saleh, fostul soţ al Tarikăi, intră în săliţa şcolii islamice unde îl aşteptau deja patru inşi cu barbă. Erau conducători ai Al-Qaida, printre care şi Abu Said al-Saudi, şeful serviciului intern de securitate. El convocase această *choura [întrunire, adunare]* ca să discute despre soarta lui Tom Atkins. De asemenea, la întrunire mai asista şi imamul Zayman Saiyid, căci această problemă comporta o latură religioasă: de când se convertise la Islam, fostul agent din MI5 nu mai era un *kafir*, adică un necredincios, căruia îi puteau tăia beregata ca unei oi, ci un credincios ce merita înainte de toate respectul…

Abu Said al-Saudi se întoarse către Amrullah Saleh:

— Frate Amrullah, expune-mi pe scurt situaţia.

După ce fusese înlăturat de ISI, fostul maior Amrullah Saleh se alăturase reţelei Al-Qaida şi trăia în zonele tribale, departe de autorităţile pakistaneze.

— Am primit un mesaj de la fratele nostru Abdullah bin Khaled prin care ne anunţă că fratele Abdul Riaz Basra a fost demascat de

poliţia engleză şi că a fost nevoit să fugă. Conform prevederilor, trebuie să ajungă în Pakistan şi să ne contacteze.

— Şi-a respectat angajamentele? întrebă numaidecât şeful serviciului de securitate.

— După informaţiile mele, şi le-a respectat, confirmă fostul soţ al Tarikăi. Ne-a furnizat informaţii preţioase despre cruciaţi. În două rânduri chiar. Acest lucru ne-a permis să scăpăm dintr-o capcană întinsă de britanici.

— Mai poate să ne aducă servicii şi de acum înainte?

— Nu ştiu, mărturisi Amrullah Saleh. Britanicii o să-l caute în lumea întreagă. Nici nu sunt sigur că va ajunge până la noi.

— În acest caz, problema va fi rezolvată, conchise Abu Said al-Saudi. Frate, ce sugestie ai în caz contrar?

Amrullah Saleh nu stătu pe gânduri:

— Va trebui să-l interogăm cu grijă, sunt sigur că are să ne spună multe lucruri utile despre Serviciul lui. Poate ceva şi despre trădătorii din organizaţia noastră.

— Mi se pare corect, aprobă Abu Said al-Saudi. Ce mai urmează?

— Cred că ar fi mai înţelept să ne debarasăm de el, îl sfătui Amrullah Saleh. Omul ăsta s-a convertit la religia noastră ca să o salveze pe *oum* Tarika, de care era îndrăgostit. După informaţiile mele, de atunci nu s-a comportat niciodată ca un musulman. Cred că a fost trimis de prietenii lui ca să ne spioneze.

Tăcu şi aşteptă răspunsul. Avu loc o discuţie între Abu Said al-Saudi şi imamul Zayman Saiyid, apoi acesta din urmă spuse:

— Frate Amrullah, teamă mi-e să nu vorbeşti astfel doar la mânie. Fireşte că acest om s-a comportat într-un mod nedemn, când ţi-a sedus nevasta şi a avut cu ea relaţii sexuale. Un credincios care seduce o credincioasă este pedepsit cu moartea.

— Vezi tu, nu gelozia mă îndeamnă să vorbesc astfel, argumentă Amrullah Saleh.

Imamul ridică degetul arătător.

— De-acum înainte, omul ăsta este de-al nostru! Eu l-am îndemnat să îmbrăţişeze religia noastră. Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri. Înainte de a hotărî ceva în acest sens, trebuie să verificăm dacă s-a convertit fiindcă aşa a simţit… Numai după aceea, vom organiza o

întrunire în care îi vom hotărî soarta.

Nimeni nu avu curajul să pună la îndoială cuvântul şefului religios. Se temeau cu toţii de Dumnezeu şi ce spunea el era sfânt.

Amrullah Saleh fu nevoit să se resemneze.

— Foarte bine! zise el. Eşti pregătit să-l întâmpini dacă dă vreun semn de viaţă?

— *Inch'Allah*, sigur că da. Sunt pregătit.

Întrunirea luase sfârşit. Se ridicară cu toţii şi plecară la treburile lor. Amrullah Saleh era abătut. Numai el ştia adevărul. Era sigur că acest om nu se convertise cu adevărat. Din păcate, nu putea să se opună oficial cuvântului imamului, care era respectat de toată lumea.

În plus, credincioşii îi respectau extrem de mult pe convertiţi. Străinii angajaţi în Războiul Sfânt se bucurau de un respect şi mai mare decât musulmanii adevăraţi. Era speranţa că, într-o bună zi, toată lumea va deveni un califat. Era visul profetului tuturor, Ossama bin Laden. Nu se putea pune singur de-a curmezişul. Cu toate astea, se jură că blestematul ăsta nu va pleca viu din ţara celor Neprihăniţi.

Capitolul IV

Tarika Nawaz nu putuse să reziste până la sfârşitul zilei. Pretextând că o doare capul, plecase acasă de la Harrods pe la ora patru. Nu îi venea să creadă ce i se întâmpla.

În acest moment, Tom Atkins trebuie să fie în avionul ce zbura spre Pakistan. Tolănită pe canapeaua din living, pakistaneza era chinuită de gânduri negre.

Pe de altă parte, se simţea uşurată că nu era nevoită să se mai prefacă, ceea ce făcea de la „căsătoria” ei la Peshawar cu Tom Atkins, care nu bănuise niciodată adevărul. După ce fugise la părinţii ei în Lahore, Tarika Saleh ajunsese din nou în grija soţului. Conform tradiţiei, acesta ar fi putut foarte bine s-o ardă de vie, ca să o pedepsească pentru trădarea ei. Dar nu o făcuse, din două motive. Mai întâi, în ciuda infidelităţii tinerei, o iubea încă, şi-apoi, fiind un fanatic al luptei armate islamiste, se hotărâse să o folosească pe Tarika în planul elaborat de Al-Qaida de a introduce o „cârtiţă” în mijlocul

Serviciilor Secrete britanice.

Ea era „controlorul” lui Tom Atkins, având grijă să-şi îndeplinească toate angajamentele.

Agentul din MI5 nu o bănuise nicio secundă de duplicitate. Rămăsese acelaşi romantic îndrăgostit ca la începutul idilei lor, când Tarika era într-adevăr îndrăgostită de el. Ceea ce nu ştia el însă era că această flacără se stinsese repede. În fond, îşi admira enorm soţul, pe Amrullah Saleh, şi îi împărtăşea convingerile antiamericane, deşi nu era la fel de fanatică.

Acceptase această misiune de a-l însoţi ca pe o pedeapsă justificată pentru îndepărtarea de soţul ei, însă, în adâncul sufletului, spera să se întoarcă în Pakistan şi să participe la Războiul sfânt, în umila postură de soţie. Şi astfel, poate că va recâştiga iubirea soţului ei.

Descoperirea că Tom Atkins fusese „întors” o luase complet prin surprindere şi, din acest moment, avea un singur gând: să-l prevină pe Amrullah Saleh şi pe prietenii lui că agentul din MI5 fusese demascat de britanici şi va încerca să distrugă reţeaua Al-Qaida.

Habar nu avea dacă planul pe care el i-l prezentase avea vreo şansă de reuşită, dar trebuia cu tot dinadinsul să îndeplinească o datorie: să-i anunţe pe ai ei că bărbatul care va sosi în Pakistan trecuse iar în tabăra cealaltă. Cu acest preţ, poate va recăpăta aprecierea soţului ei.

Cum avea să procedeze? Din secunda în care Tom Atkins fusese descoperit, ştia că este supravegheată. Aşadar, era cu neputinţă să comunice fără să-şi dezvăluie adevărata apartenenţă.

Dacă britanicii descopereau că lucrează pentru Al-Qaida, era terminată. Avea să zacă în închisoare foarte mult timp.

Trebuia deci să folosească şiretlicuri ca să reuşească să scape de urmărire şi să poată anunţa Al-Qaida.

În timp ce se ducea la bucătărie ca să mănânce ceva, ştia deja cum avea să procedeze: trebuia să pretindă că este îngrijorată că nu a primit nicio veste de la Tom Atkins, ca să o lase să plece după el în Pakistan. Odată ajunsă acolo, se va descurca să-i anunţe pe prietenii ei şi să primească instrucţiuni.

Singura hibă pe care o întrezărea în sistemul britanic era bărbatul care venise să-i aducă vestea catastrofală la hotelul *Carlton Towers*.

Se vedea că îi plăceau femeile şi că nu rămăsese indiferent la

farmecul ei.

Dacă reuşise să-l manipuleze atâţia ani pe Tom Atkins, trebuia să poată şi cu acesta. Dacă nu avea propriile mijloace, era nevoită să se sprijine pe duşmani ca să o ajute în realizarea planului său, fără ştirea lor.

*

* *

— Tom Atkins a obţinut viza pakistaneză la Haga, anunţă sir George Cornwell, şi se îmbarcă mâine în cursa KLM cu destinaţia Islamabad.

Directorul din MI6 ajunsese puţin mai târziu la *Traveller's Club* pentru cină şi se scuzase cu foarte multă curtoazie.

Malko avea o senzaţie ciudată. Fiind de ani de zile şef de misiune în cadrul CIA, lucra direct cu Serviciile Secrete britanice la cazul Tom Atkins. Cu aprobarea celor de la Langley, fireşte. Însă trebuia să fie vigilent ca un şarpe, fiindcă americanii nu apreciau această „deturnare". Totuşi, nu se putea sustrage rugăminţilor directorului din MI6. Astfel că trebuia să-i trimită regulat un raport lui Richard Spicer în legătură cu faptele şi acţiunile sale, ca nu cumva CIA să devină bănuitoare faţă de el.

— Aţi aranjat ceva în legătură cu sosirea la Islamabad? întrebă Malko.

— N-am aranjat nimic. Este considerat fugar. Cel mai mărunt gest suspect îl va condamna la moarte şi va pune capăt proiectului nostru, răspunse sir George Cornwell.

Malko simţi în glas stânjeneala britanicului. Chiar dacă avusese toate motivele din lume, pentru el, Tom Atkins rămânea un trădător. Iar în ochii unui *gentleman*, acest lucru era de neiertat. *One of us. [Unul dintre ai noştri.]* Aceasta era cea mai mare ruşine.

— Aşadar, nu avem altceva de făcut decât să aşteptăm să dea un semn de viaţă la numărul Serviciului dumneavoastră de acolo, conchise Malko.

— Exact, recunoscu directorul din MI6. Bunăoară, poate să nu mai apară niciodată. Nu mai avem niciun control al evenimentelor.

Malko se repezi la costiţele de miel rozalii şi observă:

— M-am gândit să plec din Londra mâine, fiindcă nu mai am nimic de făcut pentru moment.

Tăcerea lui sir George Cornwell îl nelinişti. Britanicul se uita fix la el, dus pe gânduri.

— Nu sunt sigur de asta, zise el, cu un aer puţin misterios.

— Ce vreţi să spuneţi? Tom Atkins este departe, iar Tarika va fi în scurtă vreme la adăpostul oferit de MI5.

— Adevărat, confirmă directorul din MI6. Oficial, Tarika Nawaz va fi înhăţată de Special Branch din Scotland Yard. Chiar sper să se facă şi puţină publicitate pe tema asta. Fără a menţiona fireşte numele lui Tom, ceea ce ar fi cam exagerat. În realitate, eu sper să vă fie încredinţată dumneavoastră, zise sir George Cornwell.

— Să-mi fie încredinţată mie?

Malko era sincer mirat.

— Da, confirmă directorul din MI6. Mi-e teamă că, dacă o lăsăm de capul ei, o să facă prostii. Ar putea să se omoare, să fugă sau Dumnezeu ştie ce-o să mai facă. În plus, e posibil să deţină anumite informaţii în legătură cu reprezentantul Al-Qaida în Europa, cel ce foloseşte celularul libanez pe care l-a anunţat Tom că a fost descoperit. Ea nu ni le-a furnizat, fiindcă nu am interogat-o încă. Dacă o luaţi cu binişorul, aţi reuşi probabil să aflaţi câte ceva. În plus, aş dori să ştiu dacă nu cumva a mai păstrat legătura cu Al-Qaida. Dacă a făcut-o, acest lucru ar putea să ne fie de folos.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Malko, mirându-se tot mai tare.

— Eu nu prea cred că Tom Atkins va avea succes în această acţiune de manipulare. Al-Qaida nu va aştepta ca el să-şi înceapă atacurile. Avem neapărată nevoie de un plan B, care să aibă eventual o oarecare legătură cu Tarika Nawaz. Sper să vi-l încredinţeze dumneavoastră.

— Ce ar trebui să-i spun lui Richard Spicer? spuse Malko îngrijorat.

— Cât mai puţin posibil. Ştie că am demascat un trădător, fiindcă am trimis un raport Agenţiei. Şi că evaluăm pagubele. Această afacere nu mai depinde nici de el, nici de Langley. Trebuie rezolvată numai de noi.

— În ordine, acceptă Malko, care este ideea?

— Începând de mâine, Tarika Nawaz va fi oficial abordată la Harrods. Vom lăsa să „să se scurgă” câteva informaţii şi presei. Al-

Qaida va face legătura cu fuga lui Tom Atkins. Tarika nu va merge la închisoare, ci într-unul dintre adăposturile noastre, un apartament în apropiere de Fleet Street.

— Care va fi rolul meu?

— Veţi fi însoţitorul ei. Oficial, mâine plecaţi din Londra, numai că taxiul care va veni să vă ia de la hotel nu va fi unul adevărat. Vă va conduce la adăpost, unde o veţi întâlni pe Tarika.

— O să fie surprinsă…

— Cu siguranţă, dar se va bucura că nu va fi singură. Puteţi să-i spuneţi că sunteţi „ofiţerul de pază personală". De altfel, nu va putea să iasă decât însoţită de dumneavoastră şi cât mai puţin posibil. Aflându-vă în preajma ei, veţi putea controla evoluţia ei psihologică.

Pe Malko nu-l prea încânta ideea că se va afla în intimitate cu Tarika Nawaz. Oricum, îi era greu să refuze colaborarea cu sir George Cornwell. Britanicul reluă:

— Varianta oficială este că aţi plecat în Austria. Fireşte, dacă vom primi veşti de la Tom Atkins, îi veţi anunţa pe cei de la Langley. Ce părere aveţi?

— Că următoarele săptămâni vor fi interesante! zise Malko oftând.

— Încă ceva, preciză britanicul. Să-i spuneţi şi prietenei dumneavoastră Gwyneth Robertson că vă întoarceţi acasă la Liezen… Deşi a avut un rol extrem de pozitiv în această problemă, mă văd obligat să o scot din circuit.

Îl chemă pe şeful de sală şi ceru să le aducă două cupe de şampanie. Acesta se întoarse cu o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs din 1998, şi umplu paharele. Directorul din MI6 îl ridică pe al său.

— Nu vând blana ursului din pădure, dar avem şi noi nevoie în seara asta de puţină consolare, nu-i aşa? Să bem pentru succesul nostru. Trebuie să-i rupem şalele reţelei Al-Qaida pentru mai mult timp.

*

*   *

Prin hubloul Boeingului 747 al companiei KLM, Tom Atkins privea peisajul plat de care erau înconjurate Islamabadul şi oraşul geamăn,

Rawalpindi. Era abia şase dimineaţa şi se iveau zorile. De la Amsterdam, cursa nu avusese incidente, însă dormise foarte puţin. Nu avusese probleme cu paşaportul.

Nu se grăbi să coboare din avion, dar, când ajunse în holul de la sosiri, se pomeni în mijlocul straielor specific arăbeşti, denumite generic *camiz-charouar*, şi al oamenilor grăbiţi care agitau pancarte în spatele cordoanelor. Era cald, deşi termometrul nu arăta gradele cu plus.

Îndată ce trecu de bariere, fu întâmpinat de o grămadă de taximetrişti, care şi-ar fi vândut-o şi pe mama pentru o cursă. Deodată, îşi dădu seama că nu ştie încotro s-o apuce. În afară de numărul de urgenţă dat de Al-Qaida, nu avea nici un alt punct de sprijin, în această ţară în care trăise patru ani. Îşi stăpâni cheful nebun de a se urca din nou în avion şi se urcă într-un taxi.

— La *Marriott*, spuse, în Islamabad.

Pakistanul se schimbase cu siguranţă în şase ani. Însă bătrânul *Marriott* trebuia să fie la locul lui. Traficul era aglomerat, încetinit de lucrări şi de ricşele care se strecurau peste tot. Dădu răspunsuri scurte întrebărilor puse cu insistenţă de şoferul de taxi care în mod sigur lucra pentru ISI şi ţinea să obţină o informaţie care costa câteva rupii.

Hotelul *Marriott* se învechise şi arăta rău. Tom Atkins obţinu fără greutate o cameră cu faţa la piscina goală. La ora asta, oamenii dormeau încă. Îi era foame şi greaţă şi simţea un ghem în stomac. Până la urmă, luă mobilul, care trecuse automat în reţeaua de telefonie pakistaneză, şi formă numărul pe care îl învăţase pe dinafară de multă vreme: 0300 8288 603. O operatoare îi spuse că nu era în reţea… Încercă de trei ori, dar avu acelaşi rezultat. Era de-a dreptul îngrijorat. Chiar atât de multe lucruri se schimbaseră în şase ani! Ce făcea dacă nu răspundea nimeni? Totuşi, nu se putea întoarce la Londra. Iar ca să ia legătura direct cu Al-Qaida era sinucidere curată.

Se hotărî sa ia micul dejun pe marginea piscinei, în mângâierea primelor raze de soare. Nu se bărbierise şi se simţea de parcă ar fi băut o sticlă de gin.

Cafeaua era scârboasă, croasanţii vechi, iar untul rânced. Oricum nu îi era foame. Apărură două grăsane, înconjurate de o ceată de copii şi se aşezară în apropierea lui. Plecă dezamăgit de la piscină şi se duse

în cameră. Când era în lift, sună celularul, dar nu era afişat niciun număr. O voce de bărbat întrebă mai întâi în dialectul urdu, apoi într-o engleză stâlcită:

— Aţi sunat la acest număr?

— Da, răspunse Tom Atkins.

— De ce?

— Fiindcă aşa mi-a spus Medina.

Era propoziţia codificată stabilită ca să-l identifice.

Urmă un lung moment de tăcere, apoi vocea spuse „foarte bine” şi închise.

Tom Atkins se simţea uşurat: nu făcuse această lungă călătorie degeaba. Reţeaua de sprijinire a mişcării Al-Qaida era activă încă. Trebuia doar să aştepte. Dar nu dură mult. După o oră, primi un SMS:

„Luaţi cursa de zece şi zece cu destinaţia Quetta şi duceţi-vă la Imdad Hotel.”

Era un început. Se gândi la Tarika. Oare când o va mai revedea?

*

* *

Cafeneaua *Amersfoort*, situată chiar la intrarea satului Capelse, nu departe de zona portuară din Rotterdam, era aproape pustie, în afara unui bărbat chel şi corpolent, îmbrăcat într-o haină de piele, cu o bere Jupiter în faţă, aşezat undeva mai în spate. Localul se aglomera numai seara, când toţi muncitorii din această imensă zonă industrială, situată la marginea autostrăzii E36, între Rotterdam şi Utrecht, veneau să se relaxeze după o zi lungă de muncă, bând multe halbe de bere.

Nici măcar prostituatele din Rotterdam nu se aventurau până aici, deşi clienţii se găseau din abundenţă. Trebuie menţionat că zona era de-a dreptul sinistră.

Depozite cât vedeai cu ochii, sub un cer mereu plumburiu, garduri de sârmă ghimpată, care îi imprimau locului un uşor aer de lagăr de concentrare, cu câteva clădiri industriale, cu camioane şi cu grămezi de containere. Vegetaţia se limita doar la morile eoliene şi la stâlpii de electricitate.

În uşa cafenelei apăru un tânăr cu un păr bogat şi creţ, în jeanşi şi cu haină de piele. Se duse, fără să stea pe gânduri, să se aşeze cu

chelul la masă şi îşi strânseră îndelung mâinile.

— Un suc de mere! comandă cel ce venise ultimul.

După ce chelnerul se întoarse la tejghea, acesta îi adresă un zâmbet larg celui din faţa lui.

— Cum o mai duci, frate?

— Dumnezeu mă ţine sănătos, răspunse chelul. Rugăciunea mă ajută. Dar tu, Hussein?

— Şi eu la fel, mă rog foarte mult.

Cei doi bărbaţi schimbară o lungă privire complice. Ca cetăţean olandez, chelul se numea Frans Leiden. Sau, mai bine zis, aşa îl chemase. În urmă cu şase ani, se convertise la Islam şi răspundea acum la numele de Abdullah Abdel Aziz. Stătuse în mare taină un sejur în Pakistan, într-o madrasa, unde urmase cursuri de religie. Cu barba vopsită cu hena şi cu un keffieh în carouri pe cap, devenise mai musulman decât colegii săi. Fiind un exaltat divorţat, îşi găsise în religie un refugiu pentru necazurile sale. Fost membru al Partidului Comunist Olandez, participase, în anii 1970 la diferite acţiuni violente alături de pacifiştii extrem de exaltaţi din Olanda. Apoi, mulţi ani la rând fusese liniştit, înainte de a-şi găsi calea. Era cu tot sufletul alături de aceşti oameni drepţi, hotărâţi, credincioşi, care voiau să schimbe lumea ca să facă un califat islamic în care să domnească justiţia divină.

Până atunci, Frans Leiden muncea ca docher pe jetela „Princes Beatrix” din portul Rotterdam, descărcând cât era ziua de mare sute de containere, contabilizate prin calculator. Munca sa era un pic mai specială deoarece această jetelă primea tot materialul destinat trupelor NATO staţionate în Europa. Un şir lung de cargouri îl transporta până în Anvers, Hamburg şi, mai ales, în Rotterdam. De acolo, mărfurile erau expediate în toată Europa, pe şosea, în camioanele Armatei americane. Asta însemna de la gumă de mestecat până la focoase nucleare, cu care erau aprovizionate toate bazele americane din Europa. O slujbă bine plătită, dar nu foarte plăcută în acest peisaj sărăcăcios.

— Abdullah, ai noutăţi? întrebă Hussein al-Haariki, tânărul cu părul creţ.

— Da, mâine dimineaţă, descărcăm un cargou de la Corpus Christi,

din Texas. Printre alte mărfuri, este şi o încărcătură de explozibili militari pe care îi descărcăm primii. Asta şi aşteptai.

— E mare?

Abdullah Abdel Aziz zâmbi cu lăcomie.

— Pe puţin două sute de tone. Ambalate în cutii de o sută de livre. Pentru că e material sensibil. Începând de mâine, totul va fi încărcat în camioane care vor pleca imediat la drum.

— Ştii unde?

— Nu, însă toate camioanele trec pe la aceeaşi poartă, la capătul cheiului, pe Shinken-Kalsebaan, chiar lângă dispecerat.

— Cum voi afla când pornesc la drum camioanele?

— Te sun îndată ce s-a terminat de încărcat primul camion şi îţi dau numărul de înmatriculare. După aceea, intraţi voi în joc.

— Sunt escortate? întrebă Faysal.

Nu sunt niciodată escortate, decât atunci când transportă arme *ABC [Atomice, bacteriologice, chimice]*. Cea mai bună pază este să nu atragă atenţia. Nimeni nu ştie ce se află în aceste camioane. Pot fi alimente sau uniforme de luptă…

— Frate, nu ştie nimeni în afară de mine, întări Hussein al-Haariki.

Nu se atinsese de pahar şi se uită la ceas. Trebuia să plece.

— Allah să te aibă în pază, spuse el în şoaptă. Aştept să mă suni. Cam pe la ce oră?

— Încep să încarce cargoul pe la şase, spuse convertitul. Între opt şi nouă. Îţi voi spune doar numărul camionului, pentru că vor pleca mai multe şi nu toate au aceeaşi încărcătură.

— *Inch'Allah*, totul va merge strună.

Îşi strânseră îndelung mâinile. Nu cutezau să se sărute în public, după obiceiul oriental. În Olanda, o făceau numai homosexualii, iar în cafenele ca aceasta nu erau deloc agreaţi. Patronul avea o soră fără mâini şi picioare, pe care o aşeza uneori pe tejghea într-un recipient mare din sticlă, ca să primească de băut de la clienţi. Era singura distracţie a acestei jumătăţi de femeie, condamnată la o viaţă de legumă. Restul clientelei era mai degrabă necizelată…

Abdullah Abdel Aziz îşi privi camaradul cel tânăr ieşind din bistrou. Era mulţumit. Nu cunoştea destinaţia acestor explozibili şi nici cum va putea pune mâna pe ei, dar ştia că o făcea pentru Jihad şi

îi era de ajuns. Diseară, în micul şi tainicul său apartament din Maastricht, se va ruga cu şi mai multă fervoare.

Nu-i iubise niciodată pe americani, nici chiar înainte de a se converti la Islam, iar crimele comise împotriva populaţiei musulmane îi alimentau şi mai tare ura. Se rugă ca aceşti explozibili să fie judicios întrebuinţaţi. Păstrase toate fotografiile cu atentatul din 11 septembrie 2001 şi se uita adesea la ele, în serile când se simţea singur. Acest lucru îi înflăcăra sufletul. Gândul de a putea participa la o acţiune similară, deşi mai puţin spectaculoasă, îl făcea nebun de fericire. În vacanţa viitoare, se va duce într-o madrasa în Pakistan, unde va fi probabil privit ca un combatant autentic al Jihadului.

Plăti consumaţiile şi ieşi din cafenea, lăsându-l pe patron să se uite la meciul său de fotbal.

Mâine va fi o zi fericită.

Capitolul V

Tarika Nawaz îşi simţi pulsul crescând vertiginos, când îi văzu pe cei doi bărbaţi că vin s-o întâmpine chiar la ieşirea din Harrods. Lucrase toată ziua şi se simţea un pic mai bine. Unul dintre ei o aborda în şoaptă:

— Doamnă Nawaz, puteţi să veniţi cu noi? Suntem de la Scotland Yard. Nu avem timp de pierdut.

Ea îi urmă ca un automat până la maşina staţionată în Sloane Street, în staţia de autobuz. Îi deschise politicos portiera. După aceea, nu se mai gândi la nimic. Îşi veni în fire de-abia când vehiculul se opri pe o străduţă liniştită, în faţa unei clădiri obişnuite. Privi la repezeală plăcuţa cu numele străzii şi citi „Essex Street EC4”. Întrebă surprinsă:

— Unde mă duceţi? Credeam că mergem la Scotland Yard.

— Să nu vă fie teamă, spuse un poliţist, fără alte explicaţii.

Deschise uşa de la intrare, pomenindu-se într-un holişor şi intrară în liftul cu cabina strâmtă. Erau înghesuiţi unul în altul în ascensorul care se opri la etajul al treilea. Îi făcu loc ca să iasă.

— Bună seara, doamnă Nawaz, spuse el, rămânând în lift.

Închisese deja uşa, iar Tarika Nawaz se întoarse. În faţă, era o uşă

deschisă în cadrul căreia stătea un bărbat. Era acelaşi pe care îl cunoscuse la hotelul *Carlton Tower*. Îi făcu semn să intre şi închise uşa. Ea se opri locului, stupefiată. Două valize se aflau pe podea: erau ale ei.

— V-am adus o mare parte din lucruri de acasă, o anunţă cel care o întâmpinase. Ca să vă duceţi viaţa cu care sunteţi obişnuită. Veniţi cu mine.

Ea îl urmă în micul living-room, cu pereţii vopsiţi în galben şi o invită să se aşeze pe canapea.

— Cred că Tom Atkins v-a pomenit despre înţelegerile pe care le-am convenit în legătură cu dumneavoastră, spuse el. De acum înainte, vă aflaţi sub protecţia serviciului MI5, căruia îi aparţine acest apartament. Varianta oficială este că sunteţi arestată, iar patronul dumneavoastră a fost anunţat. Şi mijloacele de comunicare în masă au fost prevenite şi vor transmite ştirea. Este cea mai bună garanţie pentru Tom Atkins. Dacă vă lăsam în libertate ar fi părut suspect, de vreme ce, conform variantei oficiale, el este un fugar. Aşadar, veţi locui o perioadă aici.

— Cât timp?

— Nu ştiu. Depinde de evoluţia situaţiei.

Tarika Nawaz era indiferentă. Era un pic mai bine decât la închisoare, dar nu putea să ia legătura eu oamenii cu care voia să se întâlnească. Prezenţa agentului CIA o intriga. De ce o primise tocmai el, şi nu o făcuse un britanic?

— De ce vă aflaţi aici tocmai dumneavoastră? îl întrebă ea.

— Pentru că am primit misiunea să vă protejez. Un fel de ofiţer de pază.

Tarika Nawaz îl privi uluită.

— Veţi locui *aici*, împreună cu mine?

— Apartamentul are două domnitoare şi nu aveţi nicio obligaţie să faceţi conversaţie sau să-mi ţineţi de urât.

Pakistanezei îi mergea mintea precum acceleratul. Ceea ce îşi imaginase în mod vag, acum era pe cale să se concretizeze! Dacă reuşea să-l manipuleze pe agentul CIA, probabil că îşi va atinge scopul de a anunţa reţeaua Al-Qaida că Tom Atkins este un trădător.

Brusc, îi veni în minte ideea de a-l „seduce”. Când lucra pentru ISI,

învăţase să-şi folosească farmecul ca să-i „tamponeze” pe ataşaţii de la apărare, fără să le ofere nimic în schimb.

— Am uitat cum vă cheamă, spuse ea cu vocea mai suavă, în timp ce punea picior peste picior destul de lent pentru ca el să-i observe puţin din coapse, gest care a avut întotdeauna mult succes.

— Malko Linge. Sunt austriac, şef de misiune în Central lntelligence Agency. Să zicem că în momentul de faţă sunt angajat de Serviciile Secrete britanice.

Tarika Nawaz luă un pachet de Benson din poşetă şi îşi aprinse o ţigară, zâmbindu-i aproape complice.

— În regulă, presupun că nu am de ales şi că situaţia asta nu va dura mult.

— Voi face tot ce îmi va sta în putinţă ca să nu fie prea neplăcută. Vă e foame?

— Nu, mulţumesc.

— Avem de toate în frigider. Zilnic va veni cineva să facă curăţenie şi să aducă provizii. Veţi vedea că nu va fi chiar atât de rău…

Evident că omisese să sublinieze că acest adăpost era împânzit de camere de luat vederi.

— Nu vă faceţi griji pentru mine. Vi s-a repartizat camera din spate. Este cea mai spaţioasă.

Dar şi cea mai bine „sonorizată”.

*

* *

Hussein al-Haariki îşi lăsă bicicleta în piaţa Nieuwmarkt, vizavi de cafeneaua-restaurant *De Waag*, un local select în „Cartierul Roşu” din Amsterdam. Se dusese la Rotterdam cu maşina, dar o parcase la periferia oraşului Amsterdam, folosindu-se apoi de bicicletă.

Cel mai vechi cartier al oraşului, aflat la întretăierea celor două mari canale şi la răscrucea străduţelor înguste, devenise un fel de uriaş „Eroticland”, care agăţa o mulţime de străini în căutare de prostituate, de droguri, fiind atraşi de numeroasele „coffee-shops” în care se vindea marijuana la liber şi, mai pe sub mână, se găseau şi alte droguri. Cafenelele, restaurantele şi sex shopurile erau din abundenţă. Pe străduţele înguste, erai nevoit uneori să te strecori printre şirurile

de târfe. Ca să nu mai vorbim despre malurile canalului Kloveniersburg, care ofereau în vitrine albaneze anoste sau nigeriene mătăhăloase scăldate în lumina orbitoare a neoanelor multicolore.

Totuşi, puţin mai în sudul „Cartierului Roşu", începea cartierul studenţesc, cu Universitatea şi numeroasele muzee.

În ciuda acestei faune pestriţe, poliţia nu se prea arăta pe acolo. Acesta era şi unul dintre motivele pentru care cei trei membri ai reţelei Al-Qaida cumpăraseră un apartament spaţios într-un imobil vechi situat pe Oude Hoogstraat, atunci când se stabiliseră în Europa. Amestecul de etnii din „Cartierul Roşu" era perfect, pentru că nimeni nu-i băga în seamă pe străini.

Hussein al-Haariki şi cei doi complici, Faysal Babon şi Abdul Jamal Mahmoud, nu îşi abandonaseră niciodată ascunzătoarea, nici chiar atunci când se mutaseră provizoriu la Anvers. Fapt ce le permisese, când cealaltă ascunzătoare fusese descoperită *[Vezi Al-Qaida atacă!, vol. I.]*, să se reorganizeze fără probleme la Amsterdam. În Benelux, nu existau controale la graniţe şi puteai să treci neobservat. În plus, aproape 15% din populaţia Olandei era musulmană, ceea ce le permitea să se amestece în mulţime. Cei trei bărbaţi erau înscrişi la facultate şi trăiau din fondurile Organizaţiei, o mică reţea de logistică şi de recrutare, ce activa la căldurică în acest oraş primitor. Cei trei aveau paşapoarte autentice, libanez, yemenit şi saudit. Nu ieşeau aproape deloc, mergând rareori la restaurant, se hrăneau cu fructe, cu legume şi beau Coca-Cola. De altfel, Faysal şi Hussein erau vegetarieni.

Se înscriseseră cu toţii la Facultatea de ştiinţe sociale, vorbeau olandeza şi, aparent, se integraseră perfect. Proprietarul îi admira, mândrindu-se cu Olanda lui multiculturală, ţară în care moscheile apăreau ca ciupercile după ploaie, un fel de Mecca tolerantă şi deschisă tuturor imigranţilor legali sau ilegali, de toate naţiile şi de toate culorile.

În timp ce se grăbea să ajungă la apartamentul său, un blond superb, decolorat cu perhidrol, îmbrăcat cu un costum din piele mov atât de mulat pe el, încât puteai să ghiceşti lungimea sexului, se şterse de Hussein al-Haariki, când ieşi drept de pe Warmocsstraat, strada cu articole din pielărie „gay". Îi aruncă o privire arzătoare, dar tânărul

marocan întoarse capul dezgustat.

În Amsterdam, erai nevoit să circuli cu bicicleta din cauza numeroaselor tramvaie, a străzilor cu sens unic şi a lipsei acute a locurilor de parcare.

Slavă Domnului că nu controlau oamenii şi după figuri, pentru că ar fi trebuit să oprească jumătate din populaţie. Aşa că nimeni nu-i putea bănui pe cei trei tineri pacifişti şi integraţi că petrecuseră câteva luni în tabere militare de antrenament în regiunea Caşmir din Pakistan, sub îndrumarea militanţilor recrutaţi de doctorul Ayman al-Zawahiri. Cu toţii erau „cu diplomă”, ca să spunem aşa. În respectivele ţări de unde veneau, se duseseră în fiecare vineri la moschei, unde domneau predicatori virulenţi ce propovăduiau Războiul Sfânt.

Au fost remarcaţi, testaţi, apoi integraţi. Cel ce îi recrutase nu le ascunsese ce avea să-i aştepte. Ca să nu-i sperie, nimeni nu le pomenise atunci despre „kamikaze”. Trebuia doar să dea lovituri puternice duşmanilor Islamului şi să rămână în viaţă ca să continue lupta atât timp cât vor exista duşmani…

Odată adunaţi în Caşmir, urmaseră un antrenament specific: era vorba de a stăpâni arta de a detecta maşinile-capcană. După explozibilii militari clasici, C4 şi Semtexul, îi învăţaseră să fabrice un explozibil artizanal foarte puternic, putând să fie substituit celui clasic. Abia după aceea, erau în stare să pregătească maşini capcană, rucsacuri explozibile, mine artizanale. Din acel moment, se considera că erau pregătiţi.

Hussein se grăbea atât de tare să le spună prietenilor lui care era situaţia, încât băgă cheia în broască şi intră fără să fi bătut de trei ori în uşă, semnalul lor recunoaştere. Rezultatul a fost că se pomeni nas în nas cu prietenul lui Faysal, care îndrepta spre el un pistol automat Makarov cu calibrul de nouă milimetri.

Ţipă la el furios, dar uşurat într-un fel. Ştiau că *AIDV [Serviciul de Informaţii olandez]* primise instrucţiuni noi şi că pusese la punct nişte metode mai active pentru a-i căuta pe terorişti.

Aşadar, nu erau niciodată liniştiţi.

— Frate, am veşti bune! zise Hussein.

Faysal nu apucă să răspundă, că cineva bătea la uşă. Se auziră trei

ciocănituri distincte. Faysal ascunse pistolul sub pernă. Hussein se duse să deschidă.

— Grete! exclamă el.

Grete era o studentă din Batavia, pe care o întâlnise în campusul din Maastricht, cu nişte sâni mari şi albi, puţin cam plinuţă şi cu un apetit sexual fără margini. Un dar de la Allah pentru cei trei războinici, care se foloseau de ea cât puteau de mult.

Nu le plăceau prostituatele şi nici nu aveau bani ca să risipească pe ele. Îndată ce Grete avea puţin timp liber, trăgea o fugă până la ei. Hussein schimbă o privire complice cu amicul său. După Coran, era permis să se folosească trupeşte de o necredincioasă.

— Vino, îi spuse Hussein, trăgând-o pe Grete în ultima cameră.

— *Yallah!* zise cu ironic Faysal.

Imediat ce intrară în cameră, Grete se agăţă de gâtul lui şi murmură:

— Nu pot să stau mult.

Faysal trase cu grijă piedica pistolului Makarov şi îl puse la loc sub pernă. Era singura armă pe care o aveau. Un musafir le-o încredinţase, dar au păstrat-o pentru ei. La început, avusese ca destinaţie pedepsirea trădătorilor, a olandezilor de extremă dreapta. După aceea, primiseră un e-mail cu un ordin codificat. Erau păstraţi pentru o cauză mai bună. Când aflaseră de asasinarea lui Theo Van Gogh, un parlamentar care era împotriva arabilor, se simţiseră frustraţi.

De când locuiau în Olanda, nu comiseseră nicio acţiune ilegală sau brutală, şi nu participaseră la nicio manifestaţie. Dacă le răscoleau trecutul, nu găseau nimic. Puţinele contacte pe care le avuseseră erau absolut secrete şi nimeni nu făcuse nicio legătură cu incidentele din Anvers, totuşi la mai puţin de o sută de kilometri distanţă…

Vecinii îi credeau nişte studenţi cuminţi şi studioşi. Doar ei ştiau că ascultă de un om pe care nu-l întâlniseră niciodată şi probabil că nici n-o vor face vreodată. Acesta era şeicul Ossama bin Laden, al cărui nume îl binecuvântau în fiecare seară după ultima rugăciune, implorându-l pe Allah să-i dea viaţă lungă şi să-i nimicească pe duşmanii care erau şi ai lui Dumnezeu.

Unul dintre spectacolele cele mai penibile pentru ei era să întâlnească evrei tradiţionalişti, îmbrăcaţi în negru din cap până-n

picioare, cu pălăriile mari de fetru şi privirea de miop. Erau nevoiţi să se abţină ca să nu-i taie gâtul vreunuia dintre ei. Numele adevărat al reţelei Al-Qaida era organizaţia islamică de „luptă împotriva evreilor şi cruciaţilor”, cuprinzându-i astfel pe toţi necredincioşii.

Faysal se apucă din nou de citit, când auzi un strigăt scurt din camera unde intrase Hussein cu Grete. Acesta se transformă în ţipete stridente care se opriră brusc.

Faysal reacţionă prompt. Se ridică şi îşi lepădă într-o clipă tricoul şi jeanşii, apoi izmenele, dând la iveală sexul lung şi subţire, puţin curbat. Începuse să se masturbeze, când Hussein apăru în pragul uşii, gol puşcă, cu sexul încă în erecţie.

— Haide! Căţeaua nu s-a săturat încă.

Faysal nu aşteptă să-i spună de două ori. Era deja excitat. La vârsta lui, douăzeci şi trei de ani, nu era un lucru extraordinar. Atras de ţipetele olandezei, apăru şi Abdul Jamal. Înţelegând ce se petrece, se dezbrăcă şi el şi se apropie de încăpere.

Faysal era îngenuncheat deja în spatele grăsanei olandeze sodomizând-o ca un apucat şi icnind ca un ţapinar.

Abdul Jamal îşi aştepta rândul cuminte, stând în picioare lângă perete, masturbându-se încetişor şi privindu-şi prietenul bucurându-se din plin. Într-un ultim elan, Faysal se răspândi în crupa olandezei cu un ţipăt de mulţumire. Se ridică imediat, cu sexul încordat încă.

Grete nu apucă să-şi tragă sufletul, că Abdul Jamal se şi repezise asupra ei. O răsturnă pe spate, o prinse de glezne, ca să-i ridice picioarele şi se afundă dintr-odată în pântecele ei până la rădăcină. Tânăra gemu de plăcere. Deşi era subţire, sexul noului iubit era foarte lung şi atingea fundul vaginului. Era prea excitat ca să reziste mai mult. Juisă, apoi se lăsă greoi peste ea, lipind-o de saltea.

După aceea, o părăsi şi veni lângă prietenii săi. Era o pauză plăcută, necostisitoare şi în conformitate cu preceptele islamiste. Erau cu toţii tolăniţi pe canapelele din catifea albastră, când Grete ieşi din cameră, satisfăcută, încântată şi plină de sperma celor trei amanţi.

Avea un suflet simplu şi ovare de foc.

Înainte să plece, îi sărută pe toţi trei pe obraji. Îi plăceau la nebunie aceste partide de tăvăleală fără fasoane, chiar dacă nu era satisfăcută pe deplin. Visa să vină o zi în care abia să-şi tragă răsuflarea şi să-l

implore pe acel bărbat să o lase în pace. Din păcate, acest lucru nu s-a întâmplat niciodată.

Ea nu voia altceva decât să facă sex. Nu o duseseră niciodată la restaurant, nici măcar la McDonald’s. Tot ce îşi dorea era să simtă mădularele dure afundându-se în orificiile corpului său. Cei trei tineri vânjoşi erau o binecuvântare din ceruri.

Imediat ce ieşi, precaut, Hussein se ridică şi o urmări plecând. Uneori se purta ca un paranoic… Faysal veni lângă el şi rămase ţintuit locului. Pe malul celălalt al canalului, rula o maşină albastru cu alb, cu inscripţia POLIŢIA pe portieră.

— Crezi că a venit pentru noi? întrebă Hussein, dintr-odată alarmat.

Faysal îi trase un cot în coaste:

— *Kultekopf! [Dobitocule!]* Allah ne are în pază, suntem luptătorii Lui.

Hussein se întoarse spre el, cu o figură extrem de serioasă.

— Frate, a sosit clipa. M-am întâlnit cu fratele Abdel Aziz. O facem mâine.

Faysal clătină din cap.

— În acest caz, trebuie să ne rugăm mai mult diseară ca să câştigăm lupta noastră pentru Allah cel Atotputernic şi Milostiv.

— Aşa va fi! promise Hussein. Vom semăna moarte şi sânge în rândul necredincioşilor, pe care Allah o să-i trimită direct în flăcările Iadului.

Capitolul VI

Biroul Diviziei tehnice din MI5, o încăpere fără ferestre, situat la etajul al patrulea în Thames House, semăna cu peştera lui Ali Baba, cu aparate ciudate îngrămădite unele peste altele, o junglă de cabluri electrice şi monitoare ce ocupau un perete întreg. În ciuda acestei dezordini aparente, locul era conectat la toate staţiile de ascultare din lume. Malko fusese un pic surprins când primise un telefon prin care i se cerea să treacă pe acolo, după prima noapte petrecută sub acelaşi acoperiş cu Tarika Nawaz. Barry Huntington, şeful grupului

antiterorist din MI5, îl adusese la Divizia tehnică, apoi în biroul său de la etajul al treilea.

— Cum merge treaba cu doamna Nawaz? întrebă el.

— Bine, până acum, îl asigură Malko. Dormea când am plecat. Dumneavoastră aveţi veşti în legătură cu ea?

— Niciuna. La domiciliul ei nu am detectat vreo pătrundere sau vreo prezenţă suspectă.

— Ce mai ştiţi despre mijloacele de comunicare în masă?

— Nu prea multe. Ştirea despre arestarea unei persoane suspectate că are legături cu Al-Qaida nu a impresionat publicul, cu toate că toate posturile de radio şi televiziune au difuzat-o. Este de ajuns ca „prietenii” noştri să o afle. Haideţi să ne întoarcem la Divizia tehnică. George, mâna dreaptă a lui Tim Gates, trebuie să fi ajuns.

Urcară la etajul al patrulea, iar Malko făcu cunoştinţă cu George, un bărbos atletic şi vesel.

— George are mâini de magician, spuse Barry Huntington. Cred că a lucrat bine.

Tehnicianul avu un zâmbet larg.

— Am localizat mobilul libanez al cărui număr ni l-aţi dat.

— În ce ţară se găseşte?

— Undeva prin Elveţia. Operatorul local ni l-a indicat. Telefonul este folosit în Elveţia de câtva timp.

— Asta e tot ce ştim?

— Momentan, da, însă am amplasat o supraveghere mai performantă graţie unui control mobil, care ne permite să ascultăm mesajele şi să citim SMS-urile. Apoi, să ajungem la numerele de unde se făceau apelurile.

— Nu aţi reperat acest număr şi înainte?

— Niciodată.

— Serviciile de Informaţii elveţiene nu au informaţii despre el?

Britanicul zâmbi.

— Trebuie să fie cinci milioane de telefoane mobile care sunt folosite în Elveţia… Acesta nu a atras niciodată atenţia. Îndată ce interceptăm o convorbire, aceasta ne permite să o localizăm cu ajutorul releelor.

— Foarte bine! zise Malko.

Cu pătrunderea discretă în reţeaua de comunicaţii a mişcării Al-Qaida, se făcea un pas uriaş. George adăugă imediat:

— Momentan, suntem nevoiţi să ne mulţumim cu măsurile pasive. Altminteri, ar fi incriminat Tom Atkins. Nu ştim care sunt ceilalţi utilizatori ai acestui număr.

O maşină ce aparţinea MI5 îl lăsă pe Malko în Fleet Street, în apropiere de Essex Street. Înainte de a se duce la adăpost, opri să cumpere nişte ziare şi câteva produse de patiserie vieneză.

Tarika era în bucătărie şi bea un ceai. Era într-un halat din satin bej, pe care îl strânse în jurul corpului când îl văzu pe Malko.

— Bună ziua, zise el. Aţi dormit bine?

— Da, mulţumesc.

Chiar dacă îi lipsea machiajul, era extraordinar de frumoasă. Îşi aprinse o ţigară şi îi spuse aruncându-i o privire dură:

— Ce aveţi de gând cu mine? întrebă ea.

Malko se aşeză în faţa ei.

— MI5 s-a gândit că nu ar fi bine să vă las singură. Aţi avut o şoc foarte puternic şi, pe deasupra, e posibil să fiţi în pericol. Atât timp cât nu primim veşti de la Tom, suntem în ceaţă.

— Cât timp o să mai stau aici?

— Nu ştiu, mărturisi Malko, asta nu depinde de mine. Cum v-am mai spus, eu sunt doar „guvernanta”. Este mai bine decât la închisoare.

Tarika îl privi cu tristeţe.

— Îmi fac multe griji pentru Tom şi asta mă nelinişteşte. Ne vedem mai târziu.

Se ridică şi ieşi din bucătărie. Halatul din satin se mula pe şoldurile minunate, fapt ce nu îl lăsă pe Malko indiferent. Însă Tarika ajunsese la capătul puterilor. Parcă era pe altă planetă.

*

*   *

Vântul sufla cu putere pe platoul pe care era construit micul aeroport din Quetta. Nu ai fi crezut niciodată că te afli la 1.700 de metri altitudine, cu îndepărtatul lanţ muntos cu nuanţe de ocru care se vedea la orizont. Aici era mult mai frig decât la Islamabad.

Tom Atkins coborî din vechiul Airbus, cu geanta de voiaj în mână, şi se îndreptă spre taxiurile galbene aliniate în faţa aerogării, întrebându-se dacă fusese deja reperat. Era singurul străin care zburase cu aceasta cursă zilnică. Puţini oameni veneau din Belucistan, într-o continuă forfotă, foarte departe de puterea centrală pakistaneză. Măsurând trei sute de mii de kilometri pătraţi mai mult de jumătate din teritoriul Franţei –, cu cele şase milioane de locuitori, această regiune dintre Iran şi Afganistan era într-un fel „Vestul Sălbatic” lipsit de control.

Îşi spuse în sinea lui că această călătorie era în conformitate cu indicaţiile sursei „Shalimar” care organizase tabăra de antrenament a reţelei Al-Qaida, pentru recruţii din rasa albă, lângă graniţa afgano-belucistană. Or, Quetta se afla la cincizeci de kilometri de Spin Boldak, locul de întâlnire ratat.

Fu nevoit să spună de trei ori numele hotelului *Imdad*, pentru ca şoferul de taxi să înţeleagă.

La ieşirea din aeroport, punctul de control consta într-o gheretă înconjurată cu saci de nisip de unde pândea ţeava unei mitraliere.

Nu îşi mai amintea că oraşul era atât de mare. Taxiul mergea pe un bulevard puţin circulat, apoi o luă pe o străduţă îngustă şi se opri în faţa unei clădiri înghesuite între o prăvălie de seminţe şi un atelier mecanic.

Imdad Hotel era o modestă casă de oaspeţi, cu faţada albă, cu douăzeci de camere. Cu 2.500 de rupii *[circa 25 de euro]*, Tom Atkins s-a cazat într-o încăpere pătrată, cu o baie micuţă alături. Beneficia totuşi de un televizor şi de aer condiţionat.

Acum, nu avea decât de aşteptat. Întins pe pat, uitându-se la un perete verzui cu igrasie, se gândea la Tarika lui, ca să-şi mai ridice moralul.

*

* *

Soneria mobilului îl făcu să tresară. O voce de bărbat îi porunci, fără să folosească niciun fel de formulă de politeţe:

— Luaţi-vă catrafusele şi duceţi-vă la colţul străzii Zarghoun.

Era marele bulevard care străbătea Quetta de la nord la sud. Tom

Atkins se supuse, îşi strânse lucrurile şi coborî. Nu era nimeni la recepţie, aşadar, nu avea cui să-i dea vreo explicaţie. Se opri la colţul străzii Zarghoun şi se uită de jur-împrejur.

La vreo douăzeci de metri mai departe, un poliţist în albastru dirija circulaţia, ferit de soare de o umbrelă din pânză. În Quetta, nu existau semafoare. Totul era dirijat cu mâinile, dacă se poate spune aşa, într-o veselă amestecătură de autobuze, de ricşe, biciclete, căruţe şi maşini. Era de mirare într-un oraş cu un milion şapte sute de mii de locuitori… O ricşă roşie cu verde se opri în faţa lui. Cineva îi făcea cu mâna să se urce în ea.

Spre deosebire de cele din Islamabad, partea din spate a acestor taxiuri cu trei roţi era închisă în întregime, pentru ca femeile să nu poată fi văzute.

Tom Atkins apucă să zărească un tânăr cu barbă care mormăi un „Salam aleykoum” rapid, apoi îi trase o cagulă neagră pe cap, pe care i-o strânse în jurul gâtului cu un şiret. Vehiculul pomi iar pocnind ca o petardă, iar bărbosul zise:

— *You not move! [Să nu vă mişcaţi!]*

Ca să-l facă să înţeleagă mai bine ce dorea, îl apasă pe Tom pe piept ca să-l împingă în spatele ricşei, să nu poată fi văzut de afară.

Merseră astfel mult timp. Încet, încet, zgomotul circulaţiei se atenuă şi Tom Atkins înţelese că se îndepărtaseră de centru. Ricşa începu să se hurduce îngrozitor, încetini, opri, porni din nou, iar în final, staţionă de tot.

Tom Atkins fu prins de braţ ca să fie ajutat să coboare. Simţi un teren denivelat sub picioare, apoi se lovi de o treaptă şi, în fine, fu aşezat şi i se scoase cagula.

Se găsea într-o încăpere întunecoasă, cu pereţii albi, un fel de birou, cu o singură fereastră prin care se vedeau munţii. În încăpere era un singur bărbat.

Avea turban şi barbă grizonantă, cu un profil ascuţit şi ochelari mari cu rame din baga.

Era bărbatul care, în urmă cu câţiva ani, îl „însurase” cu Tarika Nawaz la Peshawar, imamul ce avea legături cu Al-Qaida.

Îi adresă un zâmbet ştirb lui Tom şi îl îmbrăţişă sărutându-l de două ori.

— Bine ai venit, frate Abdul! spuse el cu căldură în glas. Îi mulţumesc lui Allah Atotputernic şi Milostiv că a vegheat asupra ta. Sunt bucuros să te văd din nou printre noi. Ţi-e foame, ţi-e sete?

— Nu, răspunse Tom Atkins. *Choukraia [Mulţumesc, în dialectul urdu]*.

Căldura acestei primiri contrasta cu brutalitatea cu care fusese adus aici. Era clar că se afla într-una dintre numeroasele şcoli islamice din Paştunabad, zona din Quetta unde trăiau dintotdeauna patru sute de mii de locuitori paştu, pakistanezi sau afgani.

— Dacă nu eşti obosit, ai dori să vii cu mine? continuă mullahul. Am organizat o întrunire pentru întoarcerea ta, ca să analizăm ce vom hotărî pentru tine.

— Te urmez, spuse Tom.

Avea să treacă primul test. Se duseră în camera de alături, mobilată în stil afgan, cu covoare şi perne puse direct pe podea. Acolo erau deja patru bărboşi, doi tineri şi doi bătrâni, stând turceşte, cu ceaiul în faţă. Îl măsurară curioşi pe Tom din cap până-n picioare, dar fără ostilitate.

Se aşeză şi el puţin mai în spatele şefului religios şi acceptă un pahar cu ceai foarte dulce.

Acesta le vorbi îndelung celorlalţi participanţi în paştu. Era clar că niciunul nu ştia engleza. După aceea, se întoarse către Tom.

— Vasăzică, ai reuşit să scapi de duşmanii noştri! Slăvit să fie Allah.

— Suntem cu toţii în mâinile Lui! îl asigură cu fermitate Tom Atkins.

Imamul clătină din cap, vizibil mulţumit de această dovadă de credinţă.

— Ai adus multe servicii cauzei noastre, zise în continuare, şi Allah te va răsplăti. Cred că de-acum îţi este cu neputinţă să te întorci la Necredincioşi.

— Într-adevăr, recunoscu Tom Atkins, abia am scăpat de arestare şi nici nu ştiu ce s-a întâmplat cu nevasta mea în faţa lui Dumnezeu, pe care am fost nevoit să o las la Londra.

Imamul făcu o figură plină de regret şi spuse:

— Am aflat de la nişte fraţi care locuiesc la Londra că a fost

arestată de poliţia necredincioşilor.

Tom Atkins afişă imediat aceeaşi expresie. Planul se desfăşura aşa cum fusese prevăzut. Mullahul reluă cu voce apăsată:

— Frate, este doar o femeie!

Cu alte cuvinte, la fel ca un animal domestic…

— Ştie ceva important? întrebă el imediat.

— Nu. Nu i-am spus niciodată nimic din ce făceam.

— Foarte bine. De acum încolo, ai dreptul la pace. Ai luptat cu mult curaj. Deocamdată vei rămâne aici ca să te rogi, să te odihneşti şi după aceea, vom vedea ce poţi să faci. Un om ca tine este valoros ca să ne formeze viitorii martiri.

Tom Atkins se întoarse către imam.

— Frate, nu vreau să fiu o gură în plus de hrănit. Jihadul are nevoie de toate forţele sale. Sunt încă un om în putere şi vreau să continui lupta.

Imamul păru surprins.

— Vrei să te întorci în Anglia?

În voce se ghiceau deja bănuielile.

— Deloc, îl linişti Tom, vreau să devin un *fedayeen*.

Mullahul traduse declaraţia lui şi urmă un moment de şovăială vizibilă printre bărboşi. Niciunul dintre ei nu se gândise la o asemenea cerere. Mullahul se întoarse către el.

— Ce vrei să spui cu asta, frate Abdul?

— Vreau să mă alătur celor care au ales, la fel ca mine, adevărata credinţă şi sunt gata să moară pentru cauza lui Allah. M-am rugat foarte mult, am citit Sfântul Coran şi am luat pentru totdeauna hotărârea, preciza Tom Atkins.

După declaraţia lui, tradusă imediat, se lăsă mai întâi un moment de linişte totală. După aceea, bărboşii, vizibil împărţiţi în două tabere, începură să discute între ei. De când se hotărâse să schimbe tabăra, Tom reflectase cu maturitate. Anii petrecuţi în serviciile de informaţii îl învăţaseră arta disimulării şi aceea a „îmbrobodirii” oamenilor. Aşa că şi-a jucat perfect rolul de învăţăcel martir.

Fiind mereu interesat de Islam, cunoştea Coranul cel puţin la fel de bine ca şi interlocutorii săi. Restul era doar „un rol de jucat”. Trebuia să propage noua lui convingere.

Imamul Saiyid îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ştii că toţi cei care se oferă voluntar să fie *fedayeen* îndeplinesc misiuni din care nu se mai întorc.

— Ştiu, confirmă Tom Atkins, şi mă rog să vină ziua aceea cât mai curând.

Mullahul traduse răspunsul, apoi trase concluzia în legătură cu această poziţie cu voce mieroasă:

— Frate Abdul, numai Allah ştie cât de adâncă îţi este credinţa. Suntem cu toţii foarte mişcaţi că doreşti să participi astfel la Jihad. Vom analiza cererea ta. Pentru asta, trebuie să organizăm o *choura* şi să discutăm cu cei care stabilesc misiunile. Până atunci, te vei odihni aici.

Tom Atkins acceptă resemnat.

— Voi face precum zici, admise el. Mă voi odihni şi mă voi ruga în timp ce voi aştepta decizia voastră.

Trecuse de prima poartă a Iadului. Înainte de a-şi atinge scopul, mai avea multe de deschis. Nu câştigase încă, însă Tom îşi spuse că cei ce conduceau Al-Qaida nu puteau să reziste plăcerii de a „întoarce" un membru al Serviciilor Secrete britanice, ca să facă din el o bombă umană.

Capitolul VII

De vreo două ore, Hussein al-Haariki aştepta cu o cafea în faţă, într-un bistrou din Capelse, la mai puţin de doi kilometri la sud de autostrada E36, ce leagă Rotterdamul de Utrecht. Clienţii intrau şi ieşeau fără încetare, luând câte o bere sau ţigări, şi începuse să se teamă că prezenţa lui prea îndelungată va atrage atenţia patronului. Iar pe deasupra, era foarte stresat, fiindcă nu se odihnise. Cei trei membri Al-Qaida nu dormiseră deloc, pentru că pregăteau cu frenezie operaţiunea pe care o planificau de câteva luni de zile şi care intrase de acum în faza finală.

Soneria telefonului mobil îl făcu să tresară şi îl duse la ureche.

— Hussein?

Recunoscând vocea caldă a lui Abdullah Abdel Aziz, docherul,

inima îi tresări în piept.

— Da, sunt eu, Abdullah.

— Ai ceva de scris?

— Da.

— Notează. Este un camion mare cu semiremorcă, de aproximativ treizeci de tone, cu prelată, cu o placă de înmatriculare verde a Armatei americane, cu numărul 529 RTZ US. Încărcatul se apropie de final. Va părăsi cheiul Princes-Beatirx cel mult într-o jumătate de oră şi o va lua pe E36 spre Utrecht, fiindcă se duce în Germania. În cabină sunt doi oameni şi au legătura prin staţie cu Dispeceratul NATO.

— Este escortat?

— Nu.

— Conţine tot ceea ce avem nevoie?

— Totul, îl asigură docherul. *Inch'Allah*, asta ar trebui să-ţi rezolve problema. Te sun când e gata de plecare.

Hussein al-Haariki plăti cafelele şi ieşi zâmbindu-i patronului, apoi se sui la volanul vechiului său Volkswagen Lupo de culoare neagră. Avea prinsă în piuneze pe o bucată de lemn o hartă a regiunii ca să se orienteze mai uşor. La un kilometru depărtare, ajunse Toyota roşie în care se aflau Faysal Babon şi Abdul Jamal Mahmoud, staţionată pe marginea drumului. Îi atenţiona cu farurile şi porniră spre autostrada E36.

Mergeau încet ca să nu fie observaţi, deşi nu se temeau de vreun control al poliţiei. Cele două vehicule fuseseră cumpărate de ocazie cu o sumă modică, plătită prin cec într-un cont pe care îl închiseseră după tranzacţie, cu bani de la Organizaţie. Era ultima lor misiune. După operaţiune, le vor da foc într-un loc ferit, iar după terminarea misiunii, vor părăsi imediat ţara şi chiar Europa.

După douăzeci de minute, ajunseră la Schiedam. Ieşirea de pe cheiurile folosite de armata americană se găsea la un kilometru de acolo, o largă deschidere ce se făcea pe cele două sensuri pe unde trecea un şir interminabil de camioane. Americanii reprezentau doar o picătură de apă în acest trafic, Rotterdamul fiind unul dintre cele mai mari porturi din Europa.

Cele două vehicule mergeau acum de-a lungul unui gard din metal, înalt de trei metri, ce proteja zona în care erau depozitate

containerele. Apăru o deschizătură, o poartă imensă cu grilaj, supravegheată de două posturi de pază. Numai camioanele care intrau erau controlate. Cele două maşini mai merseră încă cinci sute de metri, apoi staţionară în parcarea unei cafenele pentru şoferi.

După o scurtă discuţie, Hussein al-Haariki plecă cu Volkswagenul Lupo.

La cincizeci de metri după ieşirea de la docuri, se opri pe marginea drumului şi puse avariile. Coborî, ridică capota, ca şi cum ar fi făcut pană. Din locul în care se afla, putea să supravegheze ieşirea camioanelor. Toate o luau pe E36 către nord, neputând să depăşească linia galbenă continuă ca să facă la stânga. Prin urmare, camionul american încărcat cu explozibili va trece în mod *obligatoriu* prin faţa lui. Era de ajuns să-i verifice numărul.

Abdullah Abdel Aziz îl va anunţa când va pleca de pe chei. Nu zăbovise zece minute, că o maşină albastru cu alb a poliţiei se opri în spatele lui. Coborî un poliţist şi se apropie de Volkswagen. Hussein veni spre el zâmbind.

— Am rămas fără benzină, îi spuse, dar l-am trimis pe prietenul meu să aducă. Vine în zece minute.

Poliţistul îl lăsă în pace. În zona asta, nu se întâmpla niciodată nimic, iar tânărul maghrebian care vorbea bine olandeza îi inspira încredere... Maşina de poliţie se mai vedea încă atunci când mobilul lui Hussein al-Haariki sună.

— Acum pleacă! îl anunţă docherul.

De la cheiul Princes-Beatrix până la poartă, erau vreo doi kilometri. Hussein începu să pândească toate camioanele care ieşeau, cu numere din toate ţările. La cel de-al patrulea, pulsul se acceleră: plăcuţa verde se vedea de departe. Verifică numărul din carneţel.

Enorma semiremorcă Mercedes trecea pe lângă el şi se îndepărta. Iordanianul deschise celularul, căută numărul lui Faysal Babon şi spuse doar atât:

— Yallah!

*

* *

Sergentul Matthews Hudson socoti că mai avea cel puţin şase ore

până la Frankfurt, cea mai mare bază militară americană din Germania. Nu putea să facă popas, fiindcă nu avea dreptul. Dacă obosea, prietenul său Bob Dudd îl înlocuia. Nu aveau dreptul nici măcar la o pauză ca să se uşureze. Dacă nu aveau escortă, menţineau în permanenţă legătura prin radio cu Dispeceratul, căruia trebuiau să-i transmită la fiecare jumătate de oră un mesaj „Roger" şi să anunţe cel mai mic incident.

De zece minute, rulau cu prudenţă pe autostrada E36, într-un trafic destul de intens, pe banda din dreapta şi cu viteza maximă de cincizeci şi cinci de mile la oră. Bob Dudd se uita la un film porno la televizorul de la bord, cu picioarele ridicate pe parbriz.

O maşină mică neagră mergea încet în faţa lor în aceeaşi coloană. Matthews Hudson claxonă scurt ca să o avertizeze că voia s-o depăşească.

În mod bizar, stopurile maşinii negre se aprinseră imediat şi încetini brusc. Tânărul sergent apăsă frâna cu toată puterea, dar era prea târziu: bara de protecţie lovise deja maşina în spate, proiectând-o câţiva metri înainte!

— *Shit! Slut! Slut!*

Amicul Bob Dudd tresări, fiind smuls din fantasmele sale. Maşina neagră se oprise de-a curmezişul drumului, iar camionul staţionă chiar în urma ei, evitând în ultima clipă alt şoc. Sergentul Hudson se opri maşinal pe banda de urgenţe, aprinse avariile şi chemă Dispeceratul ca să anunţe incidentul.

Maşina neagră, a cărei bară de protecţie se târa pe asfalt pe jumătate smulsă de la locul ei, se trase şi ea pe banda de urgenţe. Portiera din faţă se deschise şi coborî un tânăr brunet cu părul creţ, care începu să evalueze pagubele contrariat, apoi se îndreptă spre camion. Matthews Hudson se dăduse şi el jos. Ţipă la tânărul şofer.

— *God damn it!* Ce te-a apucat?

Vizibil timorat, băiatul îi răspunse într-o engleză chinuită.

— Îmi pare rău, claxonul m-a speriat şi am pus frână. E vina mea.

Sergentul american ştia că avea o imensă responsabilitate şi îşi închipuia deja prin ce probleme administrative avea să treacă din cauza acestui accident.

— Trebuie făcută o constatare, spuse el, în timp ce se urca în

camion.

În oglinda retrovizoare, văzu o maşină roşie care oprise chiar în urma camionului.

Bob Dudd îi dădu un proces-verbal de constatare, pe cale amiabilă.

— Spune-i cretinului ăluia să-l completeze, zise el. După aceea, o luăm din loc. Am anunţat la Centru porcăria asta. Dacă nu sunt pagube materiale, odată ce-a semnat, suntem în regulă.

Lângă şoferul Volkswagenului negru, veniră şi cei doi ocupanţi ai maşinii roşii şi discutau toţi trei. El îi spuse americanului:

— Sunt prietenii mei, erau în urma mea. Pot să vin lângă dumneavoastră să completez hârtiile? Aşa va fi mai bine.

— Bine. Urcă-te pe partea cealaltă, zise sergentul Hudson. Bob, lasă-l în locul tău.

Bob Dudd deschise portiera şi sări din vehicul.

Când sergentul Hudson începuse deja să completeze procesul-verbal, îl zări cu coada ochiului pe şoferul maşinii negre urcându-se lângă el. Fiind atent la ce făcea, observă prea târziu imensul pistol automat negru pe care îl ţinea în mână. Deschise gura ca să strige, însă glonţul pornise deja. Acesta îi străpunse capul ucigându-l pe loc şi fu aruncat în portieră.

Jos, însoţit de ceilalţi doi arabi, Bob Dudd auzi focul de armă şi tresări.

— *My gott! What…*

Dar nu mai apucă să spună nimic. Unul dintre ocupanţii maşinii roşii îi tăie gâtul imediat cu pumnalul, cu o mişcare foarte precisă, despicându-i-l dintr-o parte în alta. Se prăbuşi într-o parte, sângerând din abundenţă.

— *Fissa! Fissa! [Repede! Repede!]* strigă Hussein al-Haariki. Suie-l în maşină.

Cei doi prieteni se grăbiră să urce la bord cadavrul lui Bob Dudd, apoi închiseră portiera. Între timp, Hussein se chinuia să pună corpul sergentului Hudson pe banchetă, ca să se urce la volan.

Fiindcă îi tremurau mâinile, puse cu greu camionul în mişcare. Rugându-se din tot sufletul lui Allah, semnaliză şi demară încet.

În oglinda retrovizoare, îi văzu pe cei doi prieteni smulgând bara de protecţie din spatele Volkswagenului ca să poată merge mai

departe. După aceea, o aruncară în spatele maşinii, iar Faysal Babon se urcă la volan şi porni imediat.

În spate, venea Toyota roşie condusă de Abdul Jamal Mahmoud. În urma accidentului, nu rămânea decât o imensă baltă de sânge pe marginea şoselei. Cu totul, incidentul durase doar câteva minute.

*

* *

La volanul maşinii Lupo, Faysal Babon mergea în faţa camionului condus de Hussein al-Haariki. Abdul Jamal Mahmoud încheia coloana, la volanul vehiculului Toyota roşie. Nu aveau mult de mers, dar, cu doua cadavre la bord, riscau foarte mult. Părea că nimeni nu observase tamponarea. Pe această autostradă foarte circulată, oamenii nu se gândeau decât la ei.

Cinci kilometri mai departe, Faysal semnaliză că o ia pe autostrada E10, un drum secundar care se îndrepta spre nord, în mijlocul unei zone industriale oribile. Imediat după ce trecură de satul Berkel, cele trei vehicule virară la dreapta, pătrunzând într-un parc industrial nepăzit, unde se întindeau cât vedeai cu ochii depozite închiriate unor societăţi private. Şi acolo, era un du-te-vino neîntrerupt de camioane.

Mai merseră cam un kilometru. Volkswagenul o luase înainte. Când ajunse camionul la destinaţie, Faysal Babon deschisese deja uşile unui depozit în care dispăru numaidecât vehiculul american. Hussein al-Haariki era atât de emoţionat, încât cală motorul şi fu proiectat cu putere în parbriz.

Cei doi tovarăşi închiseseră uşile culisante. Se îmbrăţişară, în culmea fericirii.

— Allah este cu noi! strigă Hussein. Binecuvântat fie numele Lui!

Faysal se duse în goană în spatele camionului şi ridică prelata, apoi se sui cu o lanternă. Inima îi bătu şi mai tare când văzu lăzile din lemn pe care era scris *„Explozibili”*.

Trebuie să fie cel puţin douăzeci de tone! Reuşiseră! Pentru moment, nu mai aveau nimic altceva de făcut. Închiriaseră depozitul în urmă cu şase luni, pe numele unei societăţi libaneze şi plătiseră chiria pe un an înainte. Nimeni nu îi întrebase absolut nimic. Au primit cheile, un ecuson ca să aibă acces în parcul industrial în timpul

nopţii, când porţile erau închise, şi apoi şi-au văzut de treabă. Şi alte societăţi comerciale procedau la fel.

— Bine că nu ne-a văzut nimeni! zise Faysal oftând. Ce facem acum?

— Ne luăm tălpăşiţa, le ordonă Hussein. Cât de repede putem.

Aveau să se întoarcă la Amsterdam cu Toyota, căci lăsau maşina lovită în hangar. Faysal se urcă în camion ca să întrerupă legătura radio, apoi scoaseră cele două cadavre din cabină, le întinseră pe sol şi le acoperiră cu o prelată.

Camionul capturat nu va ieşi din depozit. Încărcătura va fi transferată aici într-un vehicul care va exploda în Eurotunel.

Riscul de a fi descoperit era minim, căci în această zonă, erau mii de asemenea hangare. Întredeschiseră uşile depozitului ca să poată ieşi Toyota, apoi le încuiară cu două lacăte mari, aşa cum aveau toate hangarele din vecinătate. După douăzeci de minute, se îndreptau spre Amsterdam, evitând autostrada E36, ca o măsură de prevedere. Erau nebuni de fericire de strălucita lor reuşită.

De acum, mai rămânea să îndeplinească a treia parte a operaţiunii, etapa decisivă, care avea să-i acopere de glorie.

*

*   *

Şedinţa se ţinea în sala mare de conferinţe din sediul MI6. Malko fusese anunţat doar cu o jumătate de oră în urmă, lucru care îl intrigase. Când deschise uşa, îl văzu pe sir George Cornwell, directorul MI5, împreună cu doi agenţi ai săi şi pe Richard Spicer, şeful Diviziei CIA la Londra. Directorul MI6 nu pierdu timpul cu amănunte.

— Prietenul nostru Richard vrea să ne comunice un lucru important, probabil ceva legat de Al-Qaida.

Era prima oară când Malko îl revedea pe şeful Diviziei CIA după câteva zile, iar americanul îi adresă un zâmbet puţin crispat.

— Nu ştiam că mai sunteţi la Londra, spuse el, altminteri v-aş fi anunţat.

— Mă aflu aici ca persoană particulară, declară Malko. Ce se întâmplă?

— Ieri, a avut loc în Ţările de Jos un incident grav, anunţă şeful

Diviziei CIA. A dispărut un camion al Armatei americane încărcat cu explozibili pentru baza noastră din Frankfurt.

— A dispărut? întrebă Malko mirat. Cum s-a întâmplat?

— A ieşit din zona portului Rotterdam şi s-a angajat pe autostrada E36, ca să ajungă în Germania. După câteva minute, şoferul a semnalat o tamponare cu o maşină care mergea în faţă şi care a frânat brusc, aparent fără niciun motiv. Soldatul care îl însoţea a precizat că scriau un proces-verbal de constatare şi apoi, nimic. Poliţia Militară a trimis o patrulă, dar nu a găsit decât o baltă de sânge pe marginea drumului. Acum sângele este analizat în laborator. Nu există nici urmă de vehicul tamponat, dar nici de camion. Staţia de la bord nu funcţionează. A fost deconectată.

— Este îngrijorător, recunoscu Malko. Unde ar putea fi?

— La ora asta, nu avem nici cea mai vagă idee, spuse Richard Spicer. Este totuşi o semiremorcă de treizeci de tone. La bord se aflau doi bărbaţi înarmaţi.

— Nimeni nu a văzut nimic?

— Poliţia olandeză care ne-a anunţat nu a găsit niciun martor. Este adevărat că în acea porţiune circulă zilnic mii de camioane.

— Credeţi că ar putea fi o lovitură a reţelei Al-Qaida?

— După ceea ce s-a întâmplat la NATO, ar fi posibil. Cu douăzeci de tone de C4, se pot face multe pagube…

Urmă o tăcere apăsătoare.

— Toată lumea este în alertă, reluă Richard Spicer, Agenţia, FBI, poliţia olandeză, Serviciile Secrete şi militarii noştri. Elicopterele au survolat zona, dar nu au observat nimic. A dispărut ca prin farmec. Ipoteza cea mai plauzibilă este că a fost dus într-un depozit. Or, acolo, sunt cu miile. Toată zona din apropierea portului Rotterdam este un imens parc industrial. Fără să avem un indiciu precis, nu avem cum să le controlăm pe toate.

— Incidentul a fost dat publicităţii? întrebă Malko.

— Încă nu. Serviciile olandeze anchetează grupurile teroriste pasive pe care le-au descoperit. Studiază toate convorbirile de pe celulare din zonă, efectuate înainte de dispariţia camionului, însă este o treabă care cere timp.

— Ştim că Al-Qaida va comite atentate de proporţii cum a fost cel

îndreptat împotriva NATO. Cu douăzeci de tone de explozibili militari… zise gânditor sir George Cornwell.

Lăsă fraza neterminată, schimbând o privire semnificativă cu Malko. Misiunea lui Tom Atkins căpăta o importanţă şi mai mare.

Richard Spicer se scutură şi se ridică.

— Vă ţin la curent. Cu povestea asta, tot NATO este pe picior de război.

*

* *

Când ieşi din sediul MI6, Malko se duse pe jos în Westminster, ca să ia puţin aer. Incidentul Rotterdam îl intriga, însă nimic nu prevestea încă o legătură cu ipoteza lor. Când ajunse în dreptul Parlamentului, luă un taxi.

În momentul în care intră în micul apartament de pe Essex Street, aproape că se ciocni de Tarika Nawaz. Frumuseţea ei îl şocă din nou. Purta o bluză roz dintr-un satin mai plin, destul de mulată pe corp, şi o fustă neagră foarte simplă cu ciorapi.

— Aţi dormit bine? o întrebă el politicos.

— Ba nu. Foarte prost, răspunse ea. Tot timpul mă gândesc la Tom. Mi-e teamă să nu fi murit deja. Am coşmaruri.

— Nu mai fiţi aşa de pesimistă! o sfătui Malko. A plecat abia de câteva zile. Vreţi să mergem să mâncăm undeva, ca să nu vă mai gândiţi la el?

— Nu mi-e foame.

Nu trebuia să insiste, dar arăta atât de bine, încât ar fi o prezenţă agreabilă.

— Cunoaşteţi *Dorchester?* o întrebă el.

— Bineînţeles, dar nu am fost niciodată. E mult prea scump.

— Ei bine, vă duc cu, îi propuse Malko.

Nu era un loc unde risca să dea nas în nas cu vreun membru Al-Qaida. Iar ziariştii nu ştiau cum arată Tarika Nawaz.

— Dacă doriţi, acceptă ea, fără prea mult entuziasm. Mă mai aerisesc şi eu puţin.

Capitolul VIII

Joshua Ponickau nu se mişca deloc din camera sa de la *Holiday Inn* din Frankfurt. Din când în când, se mai ducea într-un *cybercafé*, ca să acceseze un site unde găsea instrucţiunile privitoare la ultima fază a misiunii sale. După cinci zile de stat aici, i se părea că trecuse prea mult timp şi începuse să-şi facă griji. Dacă operaţiunea era anulată, fireşte că putea oricând să se întoarcă în Pakistan. Însă ce dezamăgit ar fi fost! Se pregătise să moară ca un martir.

Avea ordin să nu dea nimănui niciun semn de viaţă. Mesajul îi fixa întâlnirea la locul stabilit pentru a i se încredinţa camionul cu explozibili. Până atunci, trebuia să suporte singurătatea, necutezând să se ducă la o moschee, rugându-se în camera sa de hotel.

Oficial, era doar un tânăr german în căutare de lucru, care se întorsese după un sejur petrecut în Asia. De altfel, îşi impunea să iasă în fiecare zi, pentru aşa-zisa căutare.

*

* *

De când sosise în casa din Quetta, Tom Atkins nu mai văzuse pe nimeni. I se aducea de mâncare, bucătărie afgană, *palau* pe care îl mânca cu mâna sau folosind o bucată de pesmet pe post de lingură. Parcă era pe altă planetă. În ziua în care venise, îi luaseră mobilul şi toate hainele occidentale, lăsându-i doar lenjeria intimă, pe care le înlocuiseră cu ţinuta pakistaneză şi o haină neagră. Era sigur că îi demontaseră piesă cu piesă telefonul mobil ca să verifice dacă nu cumva conţinea vreo „capcană”.

Se auzi o bătaie în uşă care îl făcu să tresară, apoi spuse:

— *Atcha? [Da?]*

În deschizătură, apăru capul mullahului cu barbă. Credinciosul se strecură înăuntru şi se aşeză pe covorul din faţa lui Tom, după obişnuitele îmbrăţişări.

— Frate Abdul, începu ei, am veşti bune.

— Cererea mea a fost acceptată? întrebă britanicul.

— Încă nu, *choura* noastră nu a reuşit să se pună de acord, însă ne-am hotărât să ne consultăm cu Abu Said al-Saudi, şeful *Ishtabarak*-

ului* nostru.

[Ishtabarak – Serviciul de Securitate.]*

— Unde?

— Nu pot să-ţi spun. Destul de departe de aici. Pornim la drum imediat. Din păcate, nu voi putea să te însoţesc, dar mă voi ruga pentru tine. Ia-ţi lucrurile şi vino.

Totul se petrecu foarte repede. Ieşiră din încăpere. Un tânăr cu barbă aştepta afară, o figură destul de cunoscută lui Tom.

Ajunseră într-o curte în care staţiona un vechi Land Rover 4 × 4, plin de noroi, cu număr de Derra, localitate situată în sudul regiunii Waziristan. Un tânăr îi aştepta la volan, iar alţi doi, înarmaţi cu kalaşnikovuri, stăteau agăţaţi de caroserie. Imamul îl îmbrăţişă pe Tom Atkins şi îi şopti:

— Ţi-am făcut o recomandare călduroasă! Cred că ai devenit un bun musulman şi de aceea trebuie să-ţi analizeze cererea, cu ajutorul lui Dumnezeu. Să nu mă dezamăgeşti, iar Allah să fie cu tine…

Tom Atkins îl îmbrăţişă la rândul său. Din vorbele musulmanului, înţelese că aveau cu toţii încredere în ataşamentul său…

Trebuia să joace prudent, fiindcă altminteri, nu o va mai revedea în veci nici pe Tarika, nici Marea Britanie.

Se vedea că era un progres, deoarece nu îl mai legară la ochi. Unul dintre bărbaţii înarmaţi se urcă în faţă, iar celălalt, lângă el. Nu luase nimic cu el în afară de gentuţa cu lucruri personale. Chiar de la începutul şederii aici, îşi lăsase barba să crească şi, îmbrăcat în *camiz-charouar* cum era, putea fi luat uşor drept „localnic”. Se întoarse şi îl văzu pe credincios făcându-i vesel cu mâna. De fapt, era prizonier într-o ţară în care un străin nu parcurgea singur nici o sută de metri.

Ieşiră din curte şi văzu străduţele înguste şi animate. După pacoluri şi turbane, se aflau în Paştunabad, porţiunea afgană din Quetta. Ieşiră din oraş, mergând pe un drum prăfuit, spre nord-est, judecând după poziţia soarelui.

În timp ce era hurducat de dâmburile de pe drum, se gândea la Tarika. Peisajul defila pe lângă el, cu covorul lui când de câmpii, când de munţi pleşuvi, când de sate cu case din chirpici. În principiu, se îndreptau spre Waziristan. Paznicul de lângă şofer puse o casetă şi în

maşină se auzi numaidecât un capitol din Coran.

După o oră, vehiculul încetini. Ajunseseră la un punct de control al armatei pakistaneze. Erau soldaţi înarmaţi până-n dinţi şi neliniştiţi. Şoferul le vorbi cu blândeţe, însă ferm. Aruncară o privire în spate şi îi lăsară să plece fără să-i întrebe nimic.

Mai merseră încă vreo trei ore, trecând prin mai multe sate, fără să oprească. Regiunea era foarte accidentată, neexistând nici măcar un indicator, iar Tom se întrebă dacă nu ajunseseră deja în Waziristan. Intrară apoi pe un drum asfaltat şi mergeau paralel cu o cale ferată. Circulaţia mai intensă şi construcţiile arătau că se apropiau de o localitate importantă.

O străbătură, iar Tom Atkins îşi zise în sinea lui că trebuie să fie Zhob, marele oraş din nordul Belucistanului. După ce ieşiră din oraş, o luară pe un drumeag, îndreptându-se spre o zonă mai puţin locuită. Întâlneau din ce în ce mai puţine vehicule. Brusc, Tom se întrebă dacă această călătorie se va sfârşi cu o „întronare” sau cu o spânzurătoare.

Al-Qaida avea o plăcere nebună să-şi spânzure duşmanii.

*

* *

Tarika Nawaz nu lăsase în farfurie nicio firimitură din prăjitura cu zmeură. Gustase din fiecare fel de mâncare de parcă ar fi fost ultimul, refuzând vinul pe care i-l recomandase Malko, mulţumindu-se doar cu Coca-Cola. Conversaţia lor fusese redusă la cea mai simplă expresie: mânca şi atâta tot. După ce linse tot din farfurie, se uită în jur şi spuse oftând:

— Este foarte frumos aici…

— Este unul dintre restaurantele tipic londoneze, recunoscu Malko.

— Da, dar e şi foarte scump, sublinie ea, altminteri aş fi venit şi eu demult.

— Tom câştigă totuşi foarte bine, observă el.

Tarika îi aruncă o privire aproape duşmănoasă.

— Tom este un funcţionar cinstit. Nu a profitat niciodată de diurnă ca să mă ducă într-un restaurant. Dar de-acum s-a terminat. Mă rog mereu pentru el. Dacă nu mai este, eu nu mai am niciun viitor. Iar pe deasupra, voi mai face şi închisoare şi îmi voi pierde şi slujba. Iată

viitorul meu.

— Nu credeţi că Tom îşi va îndeplini misiunea? o întrebă Malko.

Tânăra scoase o ţigară, iar el i-o aprinse imediat. Se părea că fumatul era singurul viciu pe care îl avea.

— Nu! răspunse ea.

— De ce?

— Fiindcă sunt prea puternici. Nu îl vor crede. Dacă nu a fost executat încă, riscă să rămână prizonier ani de zile.

— Aşadar, credeţi că nu-l veţi mai vedea niciodată.

— Mă tem că da.

— Păreţi resemnată…

— E voia lui Allah, suspină ea.

De altfel, nu părea prea bulversată. E clar că femeile sunt nişte fiinţe ciudate.

— Dacă aţi avea posibilitatea, v-aţi duce din nou la serviciu?

Tarika Nawaz clătină din cap.

— Nu, am venit la Londra numai pentru Tom. Nu-mi place oraşul, nu-mi plac britanicii. Suntem oameni prea diferiţi. Eu mi-aş dori să mă întorc în Pakistan. La familia mea, în Lahore.

— Totuşi, nu s-au purtat prea frumos cu dumneavoastră, observă Malko.

— Tata, mama s-a purtat bine cu mine.

— Dacă vă întoarceţi, nu vă e teamă de reacţiile fostului soţ?

Ea îl privi mirată.

— Amrullah? Pentru el, eu nu mai exist. M-a repudiat. Sunt sigură că nu se mai gândeşte la mine. Drumurile noastre s-au despărţit. Este un om drept: a dat viaţa mea în schimbul trădării lui Tom. Nu va reveni niciodată asupra acestei hotărâri. Nu ar fi conform credinţei islamice.

Se vedea că avea în continuare o părere foarte bună despre soţul ei, care fusese cât pe ce s-o ardă de vie. Era, într-adevăr, o mare diferenţă între civilizaţii.

Undeva în spate, un pianist interpreta o melodie veche şi melancolică. Aici, te simţeai ca în secolul al XIX-lea. Malko o fixă pe Tarika, dar ea întoarse privirea în altă parte. Observă că se fardase cu mare atenţie. Ceru nota de plată. În clipa în care se pregăteau să se

ridice de la masă, ea zise brusc:

— Aţi putea să mă ajutaţi?

— În ce fel? o întrebă Malko surprins.

— Să ajung în ţara mea. Aş face orice ca să-l ajut pe Tom. Chiar dacă este aproape imposibil.

— Mi-e teamă că nu stă în puterile mele, se eschivă el.

Tânăra tăcu până când se urcară în taxi, apoi se întoarse şi îl întrebă:

— Şi dacă aş putea să aflu unde este?

— În acest caz, se schimbă situaţia, admise Malko, dar am dubii că veţi reuşi. Islamiştii nu au încredere în femei. În plus, aţi fost renegată.

— Este adevărat, recunoscu Tarika, însă cunosc multă lume în Pakistan. Cel puţin, cred că aş putea să aflu ceva despre soarta lui Tom. Ar fi o mare uşurare pentru mine!

— Voi transmite oferta dumneavoastră, îi promise Malko, dar e puţin cam devreme.

— Mulţumesc, suflă Tarika, privindu-l insistent.

Avea în ochii negri o văpaie ce îl aprinse numaidecât pe Malko precum un foc de vreascuri uscate. Cunoştea prea bine femeile ca să ştie când i se ofereau. Tarika Nawaz trimitea un mesaj fără echivoc. În ochii de tăciune, tocmai citise „pune-mi-o”.

*

* *

— Mobilul lui Tom Atkins a fost localizat la Quetta, undeva în estul oraşului, în cartierul supranumit şi Paştunabad, anunţă George, şeful Diviziei tehnice din MI5. Nu s-a mişcat de acolo de patru zile.

O maşină obişnuită, aparţinând serviciului britanic, venise să-l ia din adăpostul din Essex Street ca să-l aducă la şedinţă.

— În opinia dumneavoastră, ce înseamnă acest lucru? întrebă el.

George îşi mângâie gânditor frumoasa barbă blondă.

— Fie că se mai află încă acolo, însă m-ar mira, fie că şi-au luat măsuri de prevedere şi l-au dus în altă parte, lăsându-i celularul acolo, ca să ne inducă în eroare. Membrii Al-Qaida nu au încredere în ceea ce înseamnă aparatură electronică.

— Prin urmare, i-am pierdut urma, conchise Malko.
— Mi-e teamă că da.
Cel puţin, această situaţie avea şi o latură pozitivă; de-acum, agentul din MI5 se afla în legătură cu Al-Qaida. Era primul scop atins: totul era să iasă ceva.
— Pot să-i dau de aici un telefon lui sir George Cornwell? întrebă Malko.
— Desigur.
Cineva îl conduse în biroul de alături, dotat cu o linie securizată cu MI6. Directorul MI6 păru încântat să-l audă pe Malko.
— Sunt în apropiere, zise el, puteţi să-mi acordaţi cinci minute?
— Cu plăcere. Vă aştept.
La parter, era vehiculul cu care venise. După cinci minute, intra în fortăreaţa sediului MI6, după ce traversase Vauxhall Bridge. Fu nevoit să aştepte zece minute până veni cineva să-l ia. Figura lui George Cornwell de „bâtlan trist” îl frapă din nou… Cu nasul lung şi subţire, cu umerii aduşi şi talia zveltă, aveai impresia că stă mereu într-un picior… Se aşezară pe canapeaua din piele roşie din birou.
— Ce noutăţi aveţi? întrebă britanicul.
— Am avut o lungă şi interesantă discuţie cu Tarika Nawaz, îl anunţă Malko.
Îi făcu un rezumat directorului din MI6, care era foarte atent, apoi întrebă:
— Cum interpretaţi această cerere?
— Mi se pare că este foarte ataşată de Tom Atkins. Mereu vorbeşte despre el.
Directorul serviciului britanic se uită la ceas.
— Pentru moment, Tom Atkins a dispărut şi nu ştim când vom mai obţine legătura cu el. Să mai lăsăm să treacă puţin timp, şi vom vedea dacă trebuie să luăm în considerare oferta doamnei Nawaz sau nu.
Se ridică şi îi întinse mâna lui Malko.
— Jucaţi-vă în continuare de-a „baby-sitter”. Până la urmă, va merita. O să luăm masa cât mai curând. Acum, am foarte multe obligaţii. Discutăm bugetul şi vor să mă jupoaie, ca în fiecare an.
Imediat ce se urcă în maşină. Malko vru să mai verifice şi altceva şi îi spuse şoferului:

— Mergem în Grosvenor Square.

Simţea nevoia să facă o evaluare a furtului de explozibili din Rotterdam, chiar dacă nu avea nicio legătură cu afacerea Tom Atkins.

*

* *

Richard Spicer îl primi pe Malko cu căldură.

— Acum chiar că sunteţi misterios, zise el. Ce mai puneţi la cale cu „Verişorii”? Totuşi să nu uitaţi cine vă plăteşte…

— Nu uit, promise Malko. Există unele lucruri despre care nu pot să vă vorbesc momentan, căci i-am promis lui sir George Cornwell. Dar pot să vă asigur că lucrez *întotdeauna* pentru Agenţie.

Americanul se strâmbă distrat.

— Nu înţeleg prea bine relaţia dumneavoastră cu el. Vrea să vă recruteze sau ce? Parcă ar dansa din buric în faţa dumneavoastră.

Imaginea bătrânului bâtlan dansând din buric îl făcu pe Malko să zâmbească.

— Ba nu, jură el. Este un soi de complicitate culturală. Deţinem amândoi un castel.

Richard Spicer clătină din cap, cu un uşor dezgust.

— La nenorocita asta de „Europă bătrână” se referă vicepreşedintele! Bine, vă cred. Aţi venit să aflaţi noutăţi?

— Da.

— Sunt proaste: nu s-a găsit nici urmă de camion. A fost furat, cu douăzeci de tone de C4. Adică încărcătura cu bombe a unui avion B-52. Pe toţi îi trec sudori reci pe şira spinării.

— Ce faceţi, *concret?*

— Mai întâi, ne rugăm! Fiindcă nu putem să întreprindem în mod direct o anchetă. Olandezii susţin că sunt o ţară independentă. *AIVD** are multă treabă, dar până acum, nu a realizat nimic. În realitate, nu ştim nici unde este blestematul ăla de camion, nici dacă mai este pe teritoriul olandez. Decât să-l cauţi într-unul dintre miile de depozite din zona portuară a Rotterdamului, mai bine te lipseşti. Olandezii cercetează convorbirile telefonice dinainte de dispariţia camionului, pe o porţiune de douăzeci de kilometri, dar e o muncă de Sisif. În orice caz, treaba asta este o blestemată de bombă cu întârziere.

[AIVD – Algemeine Inlichtingen-en Veiligheidsdienst: Serviciul general de informaţii şi de securitate.]*

— Tot credeţi că e amestecată Al-Qaida?

Şeful Diviziei CIA îi aruncă o uitătură feroce.

— Cine altcineva? Nu mai există mişcări de extremă stânga în Europa! Bascii nu mai operează în această zonă, ci fură explozibili din Franţa. Nu rămân decât islamiştii care au celule clandestine peste tot în Europa.

Nu era încurajator. Richard Spicer se ridică.

— Bine. Vă las, am o teleconferinţă cu olandezii, ca în fiecare dimineaţă. Vă ţin în continuare la curent.

*

* *

Lui Lech Brodnika îi amorţiseră picioarele, iar drumul părea că se ondulează pe alocuri înaintea lui. Oboseala îşi spunea cuvântul. Plecase în ajun din Varşovia, conducând practic fără pauză, oprindu-se doar să se odihnească puţin în cuşeta camionului.

Asigura săptămânal legătura dintre Polonia şi Bradford, în Marea Britanie, cu camionul său Man. Elcon International Transport, societatea pentru care lucra, avea un birou în Anglia, lucru care îi permitea să găsească mai uşor clienţi la întoarcere.

Mergea pe A58, la sud de Rotterdam şi, în curând, se va îndrepta spre Ostende şi Belgia. După ce avea să treacă prin tunelul cu plată ca să ocolească Anvers, se va opri la Drongen, o benzinărie imensă cu un restaurant cu autoservire, mai ferit de autostradă.

Acolo era ultima oprire a numeroaselor camioane poloneze în drum spre Marea Britanie, înainte de a străbate Eurotunelul. Mâncarea era acceptabilă, iar preţurile rezonabile. Lech Brodnika avea încă un motiv ca să oprească aici: se întâlnea în fiecare săptămână cu prietena lui Astrid, o olandeză superbă, pe care o cunoscuse în urmă cu două luni în acest service.

Pentru el, întâlnirea cu această fată era ca un basm cu zâne. Atunci când venise la autoservire, ca să mănânce un ciolan şi o prăjitură mare cu fructe, zărise în sala imensă o femeie singură, o blondă

superbă tunsă scurt, îmbrăcată într-un pulover mulat pe corp, cu o haină de piele neagră şi cu jeanşi. Cu ghetuţele ei cu tocuri înalte, se deosebea de puţinele femei care se găseau acolo, şoferiţe care semănau cu nişte travestiţi.

La început, Lech Brodnika crezuse că era o prostituată. Dar, în timp ce căuta un loc în salonul arhiplin şi se oprise lângă masa ei, blonda îi spuse surâzând cu glas blând în germană:

— *Wollen sie hier sietzen? [Doriţi să vă aşezaţi aici?]*

Îi arăta locul din faţa ei. Lech Brodnika stătu un pic pe gânduri: nu avea bani ca să cheltuiască cu târfele, chiar dacă erau seducătoare ca aceasta. Dar, totodată, îi era şi foame şi nu avea chef să aştepte în picioare cu tava în mână. Acceptase invitaţia:

— *Warum nicht! [De ce nu?]*

După ce se aşezase, o studie pe fată mai de aproape. Era într-adevăr foarte sexy. Era înaltă, dar feminină.

— Sunteţi şoferiţă?

— Nu, pur şi simplu am rămas în pană cu maşina şi de-abia am putut să mă târăsc până aici.

— E ceva grav?

— Da. Mi se pare că s-a spart radiatorul. Trebuie să-l schimb.

Începuseră să mănânce amândoi, iar după ce se săturase, Lech Brodnika o întrebă:

— Unde doreaţi să mergeţi?

— La Calais, în vizită la nişte prieteni. Le-am telefonat şi sper să poată veni să mă ia. Cu taxiul m-ar costa prea mult.

Şoferul polonez îi făcu imediat o propunere:

— Vreţi să vă las eu la Calais?

Necunoscuta clătină din cap.

— Doar n-o să ocoliţi atât de mult pentru mine, mă descurc eu.

— Nu e nicio problemă, o asigurase Lech Brodnika. Oricum trec prin Calais ca să străbat tunelul pe sub Marea Mânecii. Fireşte că nu o să vă las în centru.

— E super bine, îi mulţumi bucuroasă necunoscuta. Eu mă numesc Astrid Goude şi lucrez în Amsterdam.

Când ajunseră la cafea, ştia totul despre el, despre cursele efectuate săptămânal în Marea Britanie, despre viaţa grea şi plictisitoare, despre

cei doi copii şi despre nevasta care se îngrăşase prea tare. Ea îl ascultase cu un zâmbet amuzat şi îngăduitor.

— Am fost o dată în Polonia, la Varşovia, e un oraş frumos, cu discoteci drăguţe, îi spusese ea. Mai doriţi o cafea?

O urmărise cu privirea cum se ducea la tejghea. Jeanşii erau mulaţi pe bazinul cambrat şi plinuţ, iar lui îi asudaseră mâinile.

După ce terminaseră, ea îl întrebase încă o dată:

— Sunteţi sigur că nu vă încurcă să mă luaţi şi pe mine?

Lech Brodnika jurase că nu îl deranja, iar Astrid Goude se pomenise în camionul Man. Până la Calais, nu se întâmplase nimic. La intrarea în oraş, şoferul polonez zărise o benzinărie mai mare şi oprise vehiculul în parcarea pentru camioane de mare tonaj. Se înnopta şi nu avea chef să-şi lase pasagera la voia întâmplării. În camion, ea îşi dăduse jos haina de piele şi el se holbase întruna la sânii ei.

— O să mă odihnesc un pic, îi spusese el. Oricum, la intrarea în Eurotunel o să avem de aşteptat.

Pe tabloul de bord, era un televizor conectat la un DVD. Astrid Goude, care nu se prea grăbea, îi dădu drumul.

Ecranul se aprinse şi, în prim-plan, apăru o scenă de sex oral. Era un film porno german. Stânjenit, Lech voise să-l oprească, însă Astrid nu-l lăsase, zâmbindu-i amuzată.

— E relaxant…

O vreme, priviră filmul în tăcere, apoi Astrid se întoarse către şofer, care îi surprinsese o lucire stranie în ochi. Când îi cuprinsese pieptul generos în mâini, ea nu numai că nu protestase, ci se apucă să-şi desfacă cureaua de la jeanşi, dând la iveală un slip de culoarea fucsiei.

Lech Brodnika avea o erecţie îngrozitoare. După câteva minute de preludiu înfocat, se pomeniseră în cuşeta camionului. După mai puţin de jumătate de oră, şoferul se afundase în crupa la care visase de când o cunoscuse. După aceea, intră în oraş ca să o lase la o benzinărie de unde putea să telefoneze.

De atunci, se vedeau la fiecare călătorie a lui Lech în Marea Britanie. O suna pe Astrid pe mobil, iar ea venea să-l vadă acolo unde se cunoscuseră prima oară.

După aceea, făceau dragoste în camion sau în micul motel din spatele benzinăriei. Astrid nu-i ceruse niciodată nimic. Într-o zi, îi

mărturisise că o excita pur şi simplu să şi-o tragă cu un camionagiu bine dotat.

Lech Brodnika se scutură: se apropia de benzinărie. De fiecare dată îşi spunea că Astrid nu va veni şi simţea un nod în gât.

Opri camionul ca de obicei, în rând cu celelalte. Nouă din zece erau poloneze. Când deschise uşa restaurantului cu autoservire, sângele îi năvăli în artere. Astrid se afla acolo, stând vizavi de uşă. Îi adresă un zâmbet plin de promisiuni, iar el se uită fix la puloverul portocaliu foarte mulat. Era nerăbdător să frământe sânii aceia tari ca piatra. Astrid îi spuse îndată ce se aşeză în faţa ei:

— *Wie get's? [Ce faci?]*

— *Ganz gut [Foarte bine]*, răspunse el. Eram nerăbdător să te văd.

Capitolul IX

Ploua la Londra, iar vremea nu te îmbia deloc la plimbare. După întrevederea cu Richard Spicer, Malko se dusese în apartamentul din Essex Street. O găsise pe Tarika citind. Cerul era atât de întunecat, încât ai fi crezut că s-a lăsat înserarea. Pakistaneza puse cartea deoparte şi spuse:

— Mă duc să fac ceai. Doriţi şi dumneavoastră?

Se şi ridicase în picioare. Malko o imită din politeţe şi se pomeniră faţă în faţă.

— V-aţi gândit la ce v-am propus la restaurant?

— Voi face ce îmi va sta în puteri, îi promise Malko, gândindu-se la ce îi spusese directorul din MI6, dar nu depinde de mine.

— Vai, mulţumesc! zise Tarika, de parcă nu ar fi auzit decât prima parte a frazei.

Se apropie brusc, iar Malko îi simţi buzele fierbinţi pe obraz, apoi alunecând uşor către celălalt. În trecere, îi atinse gura, rămânând aşa o fracţiune de secundă.

Ar fi trebuit să fie un papă paralitic aflat la apogeul pontificatului ca să rămână stană de piatră. Întinse şi el instinctiv faţa şi buzele lor se întâlniră. În mod ciudat, Tarika nu se feri, iar Malko îi strecură pakistanezei imediat limba între buzele cărnoase, care le întredeschise

ascultătoare, apoi deschise gura mai larg, pentru ca limbile lor să se întâlnească.

Acest lucru se propagă cu viteza unui incendiu. Malko nu se putu abţine să facă ceea ce visase de când s-au întâlnit prima oară. Îşi trecu braţul în jurul taliei Tarikăi şi o trase ca să o lipească de el din cap până-n picioare.

Nici ea nu rezistă şi îşi împinse pubisul în el, ca o invitaţie fără cuvinte. Sărutul se prelungea, iar el simţi un foc atât de mistuitor în pântece, încât Tarika nu avea cum să nu bage de seamă cât de mult o dorea. Însă, când vru să-şi strecoare mâna între nasturii taiorului, ea se smulse din sărut.

— Nu, suflă ea, nu trebuie! Nu vreau!

Malko o ţinu strâns lipită de el, frustrat şi dezorientat. Tarika se uita în altă parte.

— Îmi pare rău că v-am provocat fără să vreau. Nu l-am înşelat niciodată pe Tom. Nu ştiu ce m-a apucat. Lăsaţi-mă în pace, că mă supăr pe dumneavoastră.

În timp ce vorbea, îşi menţinea pântecele lipit de Malko. Acesta, se întreba cum se spune la „focoasă” în dialectul urdu… Din păcate, se afla în exerciţiul funcţiunii şi nu putea să se lase condus de dorinţe, chiar dacă era provocat. Se dădu un pas înapoi şi spuse cu părere de rău:

— Vă rog să mă scuzaţi, am crezut că…

Tarika îşi plecă privirea în pământ.

— Este vina mea. Voiam doar să-mi exprim recunoştinţa faţă de dumneavoastră.

Părea atât de abătută, încât Malko puse scurta rătăcire pe seama unei neînţelegeri. Şi-apoi, singurătatea trebuie să fie apăsătoare şi pentru ea.

— Mă duc să fac ceaiul! spuse ea.

Dispăru în bucătărie, iar el se duse în camera lui. Îi pierise cheful de ceai. Făcu un duş ca să se liniştească, apoi se întinse în pat, analizându-şi frustrarea. Făcându-i-se foame, îşi puse un halat şi se duse în living-room. Nu era nimeni. Se duse la dormitorul Tarikăi.

— Vreţi să mâncaţi? o întrebă el prin uşă.

Dar nu primi niciun răspuns. Apăsă pe clanţă, însă uşa era încuiată

cu cheia.

Renunţând, încă şi mai furios, se duse la bucătărie şi îşi făcu un sandvici.

În timp ce muşca din el, stând trist pe canapeaua din living, se întrebă deodată dacă atitudinea tinerei nu era cumva un fel de strategie vicleană.

Se vedea clar că spera să se întoarcă în Pakistan, iar el era unica ei legătură cu exteriorul. Prin urmare, îi trimisese un mesaj: dacă o ajuta, va primi o recompensă. Tarika Nawaz nu ar fi prima femeie care s-ar folosi de farmecul ei ca să obţină ce voia.

Acest gând nu îl consola deloc.

*

* *

Astrid Goude şi Lech Brodnika terminau de mâncat. Se înnoptase. Şoferul polonez, nu mai rezista dorinţei.

— Am reţinut o cameră la motelul din spate, suflă el. Eu voi pleca pe la cinci.

Astrid luă numaidecât un aer plin de regrete.

— Astăzi nu pot! Era cât pe ce să nu mai vin. Mama este bolnava şi trebuie să stau cu ea în seara asta.

Văzând cât de dezamăgit este şoferul polonez, adăugă cu un zâmbet puţin crispat:

— Îmi place mai mult s-o fac în camion! Mă excită. Haide.

În timp ce plătea, ea îşi scoase mobilul şi dădu un telefon. Când o ajunse în parcare, ea îi spuse pur şi simplu:

— Am anunţat că întârzii. Aşa că avem timp.

El oprise camionul la marginea parcării şi profită de scurta plimbare ca să-i pipăie cu furie sânii fetei.

— Fir-ar să fie. Ai nişte ţâţe de actriţă de cinema, mormăi el.

Ea se opri în loc şi se lipi de el în umbra camionului, cu bazinul înainte.

— O să te joci cu mine cum o să vrei! îi promise ea, şi să mi-o tragi ca lumea.

Când se urcă în camion, Lech Brodnika era excitat la culme. Astrid îl urmă şi îi zise:

— Despoaie-te şi culcă-te în cuşetă.

Cu perdeluţa trasă, nu puteau fi văzuţi de afară. Şoferul polonez se supuse şi se dezbrăcă, păstrând pe el doar izmenele roşii, întinse din cauza erecţiei. Astrid îi aruncă o privire pofticioasă.

— Eşti excitat nu glumă, zise ea. Aşteaptă să-ţi pun un capişon.

Întotdeauna făceau dragoste cu prezervativ. În timp ce îşi scotea boxerii, eliberându-şi membrul în erecţie, Astrid dădu drumul la radio tare de tot. După aceea, băgă mâna în geantă. Cu ochii întredeschişi, Lech Brodnika se masturba încetişor. Deschise din nou ochii şi simţi cum îi îngheaţă sângele în vene.

Astrid nu scosese din poşetă un prezervativ, ci un pistol negru automat. Păstrând pe buze acelaşi zâmbet puţin crispat, întinse braţul până când capătul ţevii atinse tâmpla polonezului şi apăsă pe trăgaci.

Zgomotul împuşcăturii fu atenuat de muzica dată la maxim. Capul lui Lech fu dat pe spate, iar sângele ţâşni din rană. Astrid Goude aşteptă câteva clipe cu arma în mână, dar şoferul polonez murise pe loc.

Trase perdeluţa, dădu sonorul mai încet şi sări din camion. Hussein al-Haariki îi veni numaidecât în întâmpinare.

— A mers bine?

— Acum e rândul tău! spuse ea. Salut! Cheile au rămas în contact.

Se îndreptă spre celălalt capăt al parcării, unde îşi lăsase maşina.

Abdul Jamal Mahmoud rămase la volanul maşinii Toyota. Hussein al-Haariki se sui în camion, dădu repede perdeluţa la o parte, cercetă tabloul de bord şi porni motorul diesel.

Nu avea permis pentru camioane de mare tonaj, dar, în Afganistan, învăţase să conducă camioane obişnuite.

Intră într-una dintre viteze. Camionul Man demară cu o hurducătura. Hussein intră pe autostradă cu viteză mică. Zări Toyota roşie depăşindu-l şi trecând înainte. Rolul lui era esenţial. Dacă întâlnea vreun baraj al poliţiei sau un simplu control Abdul trebuia să-l anunţe pe telefonul mobil ca să oprească, simulând o pană. Actele camionului erau în ordine, însă poliţiştii puteau să se mire că vedeau un tânăr iordanian la volan, fără să aibă permis. Ca să nu mai pomenească despre cadavrul lui Lech Brodnika.

Aveau de parcurs încă o sută de kilometri, până să ajungă în parcul

industrial din Rotterdam, la depozitul în care se afla deja camionul armatei SUA.

După aceea, nu mai rămânea decât să facă transbordarea. Era vineri seara. Până luni, nimeni nu îşi va face griji în legătură cu dispariţia camionului cu şofer cu tot.

*

* *

Frans Leiden se pregătea să ia cina, când cineva sună la uşă. Se duse să deschidă, surprins, căci nu aştepta pe nimeni. Văzând uniformele albastre ale celor doi poliţişti olandezi, îi îngheţă sângele în vene. De-abia reuşi să întrebe cu glas aproape normal:

— *Goedentag, mjen herr! [Bună ziua, domnul meu!]* Ce doriţi?

— Sunteţi Frans Leiden?

— *Ja.*

— Lucraţi ca docher pe cheiul Princes-Beatrix, în Rotterdam?

— *Ja.*

— Aveţi telefon mobil?

— Telefon mobil? Da.

— Vă rog să ni-l daţi…

Docherul se dezmetici brusc.

— De ce să vă dau mobilul meu? protestă el furios. Şi cu ce drept aţi venit acasă la mine?

Se pregătea să închidă uşa, când trei bărbaţi în civil apărură în spatele celorlalţi doi. Unul dintre ei flutură o legitimaţie plastifiată.

— *Veiligheidsdienst [Siguranţa Statului]* avem mandat de arestare şi de percheziţie.

După treizeci de secunde, Frans Leiden era suit încătuşat într-o dubă, care demară cu sirenele urlând spre Amsterdam, în timp ce un echipaj de poliţie se apucă să-i întoarcă toată casa pe dos. Munca de furnicuţă a celor din AIVD meritase efortul. Analizând apelurile conectate la releul de pe cheiul Princes-Beatrix, poliţia descoperise că două dintre apeluri fuseseră date de la acest celular, şi doar unul era primit. Acesta din urmă provenea de la un număr din apropierea porţii de ieşire din docurile de la Rotterdam. Aproximativ la ora dispariţiei camionului american cu explozibili.

*
* *

Hussein al-Haariki era lac de sudoare. Un camion Man de treizeci de tone nu se conducea ca o maşină mică. Fusese cât pe ce să facă zece accidente. Fiecare kilometru era un chin. Toyota roşie mergea întotdeauna înainte, dar destul de departe ca să o vadă.

Nu mai era decât un kilometru. Părăsi F36, ca să intre pe E10 şi, în sfârşit, trecu de poarta zonei industriale. Tremura din toate încheieturile când opri semiremorca în faţa depozitului lor. Faysal Babon şi Abdul Jamal Mahmoud se pregăteau să deschidă uşile culisante. Dispăru în hangar şi staţionă lângă camionul Armatei americane. Opri motorul şi coborî sau, mai bine spus, sări jos şi se aşeză imediat în genunchi, ca să-i mulţumească lui Allah că îl călăuzise până acolo.

Când se ridică, un miros dulce-acrişor îl izbi în nări. Îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama: era duhoarea cadavrelor celor doi americani în descompunere Bine că nu aveau vecini. Faysal Babon deschise uşile din spate ale camionului polonez.

— La treabă! strigă el.

Mai întâi, trebuia descărcată toată marfa din Man şi înlocuită parţial cu lăzile cu explozibili din camionul US. După aceea, încărcătura mortală trebuia ascunsă în câteva dintre cutiile de televizoare poloneze.

După ce camionul Man va fi încărcat, mai rămânea doar să fie condus la locul de întâlnire cu *fedayeenul* sosit din Pakistan, care îl va duce direct în Eurotunel.

Operaţia era pusă la cale de câteva luni bune. Convertitul olandez le dăduse ideea, când le destăinuise că descărca frecvent materiale explozibile.

Ideea îi fusese prezentată lui Ayman al-Zawahiri care o acceptase cu entuziasm. După aceea, fusese nevoit să închirieze depozitul şi, mai ales, să găsească un camion care să meargă în Marea Britanie.

Astrid Goude făcuse minuni. Echipa Al-Qaida o cunoştea de aproape doi ani. Nu era islamistă, nici măcar musulmană, dar ura din tot sufletul lumea capitalistă. Mai demult făcuse parte din organizaţia

*Role Armee Fraktion**. însă, din 2008, în Europa nu mai existau grupări de extremă stânga.

*[*Role Armee Fraktion – Fracţiunea Armata Roşie, echivalentul german al Acţiunii Directe.]*

Cei trei tineri islamişti o studiaseră timp de câteva luni înainte de a avea încredere în ea. La început, se distraseră cu ea, dar înţeleseseră foarte repede că putea să le aducă şi alte mari servicii, în afară de satisfacerea sexuală.

Afacerea din Anvers constituise botezul focului şi ea se comportase cu un sânge rece desăvârşit. De atunci, a fost considerată de-a lor. Chiar dacă, uneori, vreunul dintre ei încerca să o convingă să treacă la Islam.

Ei îi revenise sarcina să găsească un camion corespunzător. Săptămâni întregi, bântuise prin toate benzinăriile aflate între Rotterdam şi graniţa franceză. Dându-şi seama repede că cele mai multe camioane care se duceau în Marea Britanie erau poloneze, „testase” câteva fără succes, până îl întâlnise pe Lech Brodnika. Acesta avea profilul ideal, deoarece camionul său făcea săptămânal drumul între Polonia şi Marea Britanie. În plus, adresa societăţii din Anglia, inscripţionată în ambele părţi Bradford BD 47 Al Granby Street nu putea decât să păcălească vigilenţa vameşilor.

Dacă i se făcea un control mai amănunţit la vamă, riscurile erau mici. Ca să pună mâna pe el, pentru Astrid fusese o joacă de copil.

Acum, se aflau pe ultima sută de metri. Mai aveau şaizeci de ore ca să pregătească totul înainte ca semiremorca Man încărcată cu explozibili să ajungă la intrarea în Eurotunel.

*

* *

Frans Leiden nu se dădea bătut. Mărturisise că trecuse la Islam, conform documentelor descoperite acasă la el, însă susţinea în continuare că nu telefonase el. Poliţiştii olandezi mai aveau puţin şi îşi smulgeau părul din cap. Tortura nu făcea parte din metodele lor şi nu mai ştiau încotro să o apuce. Erau siguri că acest bonom gras, pleşuv, închis în el, ostil, deţinea cheia dispariţiei camionului Armatei

americane.

Responsabilul cu acest caz intră în sala de interogatoriu însoţit de un civil cu părul foarte scurt şi privirea rece. Îl prezentă celorlalţi.

— Agentul special Brian Ellis, de la Federal Bureau of Investigation. A venit să afle noutăţi.

— Dobitocul ăsta refuză să vorbească, mârâi locotenentul însărcinat cu interogatoriul. Nu putem să scoatem nimic de la el.

Agentul FBI îl privi cu răceală pe grăsanul cu cătuşe, prăbuşit în scaunul lui.

— Voi, nu, scrâşni el, noi, da, putem.

Poliţiştii olandezi îl priviră nedumeriţi.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Guvernul meu i-a cerut guvernului vostru să fie transferat la Guantanamo. Este vorba despre un delict federal comis împotriva intereselor americane. Noi suntem competenţi. Aş adăuga că acest delict grav este o prioritate naţională. Vom obţine transferul în următoarele patruzeci şi opt de ore. Iar la Guantanamo, avem metode eficiente ca să facem oamenii să vorbească! Traduceţi-i!

Poliţistul olandez execută imediat ordinul. Frans Leiden se îndreptă imediat în scaun, fixându-l pe agentul special din FBI cu o ură de nedescris.

— Fiu de căţea! strigă el. Nu aveţi niciun drept.

Americanul se apropie şi scoase din buzunar un document.

— Ştii să citeşti, dobitocule?

Era o scrisoare de la Ministerul de Justiţie olandez adresată ambasadorului Statelor Unite la Haga, prin care se confirma acordul ca numitul Frans Leiden să fie predat provizoriu autorităţilor americane.

Frans Leiden se linişti. Ştia ce însemna Guantanamo.

— Şi ce se întâmplă dacă vorbesc? întrebă el.

— Rămâi aici! zise agentul special din FBI. Ai noroc, fiindcă în ţara ta nu există pedeapsa cu moartea.

— *Godferdom!* spuse Frans Leiden, o să încercăm să ne înţelegem. Eu nu am făcut nimic. Doar am dat un telefon…

Capitolul X

Deşi era sâmbătă, Richard Spicer îl chemase pe Malko la ora opt dimineaţa, la o şedinţă fulger în biroul său de la Ambasada americană din Grosvenor Square. Când ajunse acolo, dădu cu ochii şi de James Wolseley, şeful de cabinet al lui sir George Cornwell, directorul MI6. Şeful Diviziei CIA jubila.

— Poliţia olandeză, împreună cu FBI, a lucrat bine, recunoscu el. L-au încolţit pe docherul olandez convertit la Islam, care a recunoscut că a participat la furtul camionului plin cu explozibili. El a semnalat plecarea vehiculului unei celule Al-Qaida formată din tineri arabi, pe care îi cunoştea numai după prenume. Din păcate, nu ştie ce au făcut cu camionul.

Malko reacţionă imediat:

— Probabil că sunt tot aceia care l-au ucis pe Aziz Darvish, în Anvers *[Vezi Al-Qaida atacă!, vol. I]*, presupuse el.

— *This is a distinct possibility [Este posibil]*, recunoscu Richard Spicer.

— Ce ştie despre ei?

— Numai prenumele: Hussein, Faysal, Abdul Jamal, probabil nume false. Susţine că nu le cunoaşte adresa, dar spune că locuiesc în Amsterdam.

— Cum i-a cunoscut?

— La o moschee. A primit un SMS de la *instructorul* său din Al-Qaida, care îi cerea să se întâlnească cu Hussein. S-a dus chiar el în Afganistan, unde a fost supus unui antrenament militar.

— Ce altceva mai ştie despre furtul camionului? insistă Malko.

— I-au explicat că aveau nevoie de o cantitate mare de explozibili ca să întreprindă o acţiune pentru Jihad, dar nu i-au precizat care anume. Ştiau că el descărca material militar în portul Rotterdam, pe cheiul Princes-Beatrix. Asta a fost acum mai bine de o jumătate de an.

— Nu ştie ce s-a întâmplat cu camionul?

— Nu, dar FBI şi poliţia olandeză cred că deţin ascunzători în apropierea locului unde s-a petrecut atacul, în imensa zonă industrială a portului. Ar fi prea periculos să meargă prea mult cu el.

— Este imposibil de găsit acolo?

Richard Spicer îi aruncă o privire îngăduitoare.

— Zona se întinde pe patruzeci de mii de hectare… şi sunt numai depozite. Olandezii o perie acum, încercând să găsească martori care să fi văzut camionul Armatei americane! Plăcuţa de înmatriculare de culoare verde este, din păcate, singurul semn distinctiv. Până în prezent, nu au aflat nimic.

— Asta e tot?

— Da, în legătură eu furtul camionului. Dar mai avem şi altă pistă: numărul mobilului folosit de acest Hussein. Alaltăieri, poliţia olandeză a descoperit un apel făcut pe acest telefon de la un celular înregistrat pe numele unui oarecare Hank Boer, la o adresă din Amsterdam, Damrak, 28, marele bulevard care mărgineşte „Cartierul Roşu” la vest.

— Nu l-au verificat încă?

— Acum o fac. Avem toate aceste informaţii abia de ieri seară.

— Am un chef nebun să mă duc până la Amsterdam, zise Malko.

— O idee foarte bună, aprobă Richard Spicer, extrem de încântat că Malko vrea să activeze iar pentru CIA. V-am reţinut un loc la Eurostarul de Amsterdam de la douăsprezece şi zece. Acolo îi veţi găsi pe agenţii FBI şi o echipă din divizia noastră de la Haga. Sunt în legătură permanentă cu olandezii.

Îi dădu lui Malko o cartelă ce conţinea mai multe numere de telefon.

— Pe şeful diviziei îl cheamă Dick Fawrup, este cumsecade şi vorbeşte olandeza. Aveţi rezervare la hotelul *Krasnapolski*, foarte aproape de gara centrală.

Imediat ce se urcă în maşina MI5, care îl adusese în Grosvenor Square, Malko îl şi sună pe directorul MI6 ca să-l anunţe că pleacă.

— Ce să-i spun prietenei noastre? îl întrebă el.

— Că aveţi ceva de făcut prin Europa, fără să-i spuneţi ce anume. Noi o vom supraveghea şi, oricum, nu trebuie să vă stresaţi.

— Tot nu aveţi veşti de la Tom Atkins?

— Nu, mi-e teamă că…

Nu mai continuă fraza, căci se vedea clar că nu era prea optimist. Cu toate astea, lui Malko nu îi părea rău că pornise această acţiune. Evenimentele care se petreceau în prezent în Ţările de Jos dovedeau că Al-Qaida se pregătea de un alt atac şi, prin urmare, era foarte

urgent să descopere unde erau pregătiţi aceşti kamikaze din rasa albă. Ceva îi spunea că furtul explozibililor din Rotterdam îl va conduce la o acţiune similara cu atentatul împotriva NATO.

Poate şi mai gravă decât aceea...

Când ajunse la *safe-house*, o găsi pe Tarika citind în salon. Îi adresă un zâmbet puţin crispat. De când se încuiase în cameră, după scurta lor aventură, nu îşi mai vorbiseră. Era machiată cu grijă şi purta o bluză roz din satin şi o fustă neagră.

— Trebuie să plec! o anunţă Malko.

Tânăra pakistaneză lăsă imediat cartea din mână.

— Unde vă duceţi?

— Prin Europa.

— Pentru cât timp?

— Nu ştiu încă, nu depinde de mine, dar să nu vă temeţi, că veţi fi la fel de bine protejată. Evident, nu veţi putea ieşi de aici.

— O să vă întoarceţi?

— A, bineînţeles, zise Malko zâmbind. Doar dacă nu păţesc ceva rău pentru totdeauna...

O simţi dintr-odată descumpănită. I se păru ciudat.

— Chiar o să vă întoarceţi? insistă ea.

— Da.

— Contez pe dumneavoastră, zise pe un ton apăsat. Nu pot să mai rămân la Londra, vreau să plec în Pakistan ca să-l găsesc pe Tom. Sunt prea îngrijorată. Am nevoie să mă protejaţi.

Cel puţin, o spusese clar. Malko devenise agentul de protecţie şi pază şi, în mod evident, era gata să-l răsplătească cu ce avea ea mai de preţ.

— Trebuie să mă pregătesc de drum! spuse Malko, în timp ce intra în camera lui.

Când se întoarse cu bagajul în mână, o găsi pe Tarika Nawaz în acelaşi loc. Cum se îndrepta spre uşă, ea îi bară drumul, îşi încolăci braţele în jurul gâtului, îşi apropie încetişor faţa de-a lui şi îl sărută îndelung şi cu foc, lipindu-se toată de el. Putea să-i simtă greutatea sânilor şi pubisul.

Simţi numaidecât cum sângele îi cobora în pântece. Tarika se ondula uşor, strâns lipită de el, ca şi cum ar fi vrut să se contopească.

Nu avea cum să nu-i simtă membrul încordat prin fusta neagră.

Malko se pregătea să o răstoarne pe canapeaua acoperită cu husa verde, când ea se desprinse brusc.

— Nu vreau să vă fac să întârziaţi! spuse în şoaptă.

Văzând că ochii aurii ai lui Malko începeau să capete striaţii verzui, făcu un gest neaşteptat, punând mâna pe umflătura din pantaloni.

— Să vă întoarceţi repede! suflă ea.

Malko era deja pe scară, regretând că nu o strânsese de gât: nu putea să sufere femeile „înfocate". În orice caz, Tarika făcuse regulile jocului. Dacă o voia, trebuia să facă tot ce putea ca să o ajute să plece în Pakistan.

Brusc, îl trăsni o idee: oare făcea acest dans din buric doar ca să-l găsească pe Tom Atkins?

*

* *

De trei zile, Tom Atkins nu văzuse pe nimeni. După ce străbătuse un oraş, care crezuse că este Zhob, se pomenise într-o construcţie imensă, înconjurată de ziduri înalte, ridicată la poalele unei coline aride, pierdută în mijlocul deşertului.

Cei care îl aduseseră aici, îl duseră într-o încăpere cu mobilă puţină, aflată în fundul casei. Când o străbătu, Tom zări câţiva bărbaţi adunaţi în jurul unei mese mari din lemn, într-o sală comună, demontând o mitralieră. Lângă perete, erau înşirate ca nişte mături rachete RPG7. Bărbaţii purtau turbane sau pacole. Îl priviseră cu indiferenţă, nici cu căldură, nici cu duşmănie. Câţiva oameni înarmaţi stăteau pe rogojini în curte, chiar lângă intrare. Alţii, aşezaţi direct pe pământ, citeau versete din Coran.

Imediat după sosirea lui, un necunoscut cu turban, care spunea câteva cuvinte în engleză, îl condusese pe fostul agent din MI5 într-o mică moschee plină de covoare roase, unde se ducea de cinci ori pe zi, neavând nimic altceva de făcut, avid de a-şi urzi „acoperirea" Nu îşi făcea nicio iluzie: fie membrii Al-Qaida îl acceptau printre ei ca luptător, fie îl omorau. Îi lăsaseră doar Coranul, obiectele de toaletă, hainele de schimb şi sandalele. Îşi lăsase barba să crească, aşa cum o aveau toţi cei care îl înconjurau.

Hrana era simplă: orez, cartofi, apă, fructe, uneori chiar stricate. Nu primea niciodată carne. Ieşi din cameră ca să se ducă la moschee, când un vehicul intră în curte: era o furgonetă Toyota cu cabină dublă, plină de praf, pe care o foloseau frecvent combatanţii islamişti. Din ea coborâră doi bărbaţi: un bărbos cu turban alb, într-o robă lungă de culoare gri, ca şi barba, cu o figură suptă şi aspră. Se vedea că era un prelat.

Celălalt, mai bine înfăşurat, cu ochelari cu rame de baga, era îmbrăcat într-un *camiz-charouar*, pe deasupra cu o haină neagră brodată. În toc, la centură, avea un pistol. În acelaşi timp, coborâră patru bărbaţi, înarmaţi cu kalaşnikovuri, iar unul dintre ei având chiar o puşcă-mitralieră rusească marca Pulimiot.

Văzându-l pe Tom Atkins, prelatul se îndreptă spre el şi îl salută ducând mâna la piept:

— *Salam aleykoum*, frate.

— *Aleykoum salam*, răspunse politicos Tom Atkins.

— Eu sunt imamul Ashraf Tarik, spuse nou-venitul, iar cel care mă însoţeşte este unu! dintre şefii noştri – Allah să-l păzească –, comandantul Abu Said al-Saudi.

Cu alte cuvinte, şeful Securităţii interne a grupării Al-Qaida.

Imamul vorbea o engleză greoaie, dar uşor de înţeles. Tom Atkins nu se emoţionă.

— Allah să vă binecuvânteze şi să vă păzească pe amândoi, zise el. Să ne rugăm.

Ajunseră în mica moschee şi se aşezară pe covorul ros. După ce bătură mătănii, nou-veniţii se aşezară turceşte în faţa lui Tom.

— Fratele nostru, *maulana* Saiyid, mi-a spus numai lucruri bune despre tine, începu imamul. Ştiu că ai adus mari servicii cauzei lui Dumnezeu şi îţi mulţumesc pentru asta. Mai ştiu că ai venit aici din proprie iniţiativă.

— Aşa este.

— Ai venit eu sufletul curat?

— M-am hotărât să-mi dedic viaţa lui Allah, spuse Tom Atkins. Încerc să respect toate preceptele lui Dumnezeu şi ale Profetului, binecuvântat fie El.

De când se hotărâse să se întoarcă în Pakistan, ca să-şi încerce

norocul, se pregătise pentru un interogatoriu de acest gen. Fiind un bun cunoscător al religiei islamice încă de la prima şedere în Pakistan, îi era uşor să-i tragă pe sfoară. În plus, avusese răgazul cuvenit să studieze Coranul în timpul orelor de „libertate supravegheată”.

— Este bine să fii un bun musulman, dar să te angajezi în Războiul sfânt este cu totul altceva. Asta înseamnă să-i dedici viaţa lui Dumnezeu, chit că faci un sacrificiu.

Tom Atkins profită de ocazie. Fixându-l pe şeful religios drept în ochi, zise apăsând cuvintele:

— Sfântul profet Mohammed, pe care Dumnezeu să-l binecuvânteze, a spus aşa într-un verset: „O oră petrecută pe frontul de luptă întru cauza lui Allah valorează mai mult decât şaizeci de ani de rugăciuni.”

Imamul rămase tăcut câteva clipe, aparent cufundat într-o meditaţie profundă. Nu se aştepta la atâta zel din partea lui şi părea absolut impresionat. Abu Said al-Saudi nu deschisese gura. Privindu-l fix pe Tom Atkins, imamul Ashraf Tarik puse „întrebarea”:

— Am aflat că doreşti să devii un *fedayeen* al Islamului. Ştii oare la ce te înhami?

— Dacă şi Dumnezeu vrea, răspunse Tom Atkins, este dorinţa mea cea mai fierbinte. Ştiu că mă voi jertfi.

Prelatul se întoarse către vecinul său şi avură o lungă discuţie în arabă. Se vedea că imamul avea un cuvânt greu de spus. În final, acesta se întoarse către Tom.

— Frate Abdul Riaz, Abu Said al-Saudi care, cu ajutorul lui Dumnezeu, are grijă de siguranţa noastră, este de acord să te accepte ca pe un kamikaze al Islamului.

— În numele Dumnezeului Atotputernic şi Milostiv, îţi mulţumesc pentru această onoare, îi răspunse Tom Atkins.

— Să mâncăm ceva, zise imamul Ashraf Tarik, fiindcă avem de străbătut un drum lung ca să ajungem acolo unde îţi doreşti să mergi.

Ieşiră din moschee şi se aşezară în sală direct pe podea ca să mănânce. Tom înfulecă cu poftă. Mai trecuse încă un obstacol. Şi încă ce obstacol! Îşi spuse că, peste câteva ore, se va afla în tabăra pe care CIA şi MI6 o caută de luni de zile!

*

* *

Tom Atkins stătea pe cea de-a doua banchetă a furgonetei lângă imamul Ashraf Tarik, fiind încadraţi de doi luptători înarmaţi. În faţă, se găseau încă doi, în afară de şofer. Abu Said al-Saudi rămăsese pe locul lui.

Mergeau pe acelaşi drumeag plin de praf şi pustiu ca la venire, întâlnind foarte rar câte o maşină.

Între două hurducături, imamul se apleca spre Tom Atkins.

— Acolo unde te duci, îi spuse el, sunt numai Neprihăniţi! Vei depune jurământul de *fedayeen* şi vei începe să te pregăteşti pentru răzbunarea lui Dumnezeu în cuibul Necredincioşilor.

Tom Atkins îşi spuse că, dacă prima parte a misiunii sale era îndeplinită, greul de abia acum începea. Adică, să supravieţuiască şi să o regăsească pe femeia iubită.

Capitolul XI

Deşi era sâmbătă, Abdullah bin Khaled venise la birou ca să-şi mai alunge tristeţea. Ca să mai uite de necazuri, se aşeză în faţa calculatorului să verifice tranzacţiile de săptămâna trecută. Sunetul ascuţit al telefonului mobil îl smulse din faţa monitorului. Primise un SMS.

Se grăbi să-l citească. Mesajul era foarte scurt, scris în limba engleză: *„The cake is cooked" [Prăjitura s-a copt]*. Se abţinu să nu ţipe de bucurie. Acest mesaj codificat însemna că operaţiunea din Eurotunel se afla în stadiul final; un camion furat, încărcat cu explozibil, era pregătit să fie dus până în tunelul de sub Marea Mânecii. Bărbatul care avea să-l ducă la destinaţia finală era cunoscut sub numele de Rauful Alam Wafa, un kamikaze de rasă albă care îşi va sacrifica viaţa în această operaţiune.

Sosise în Europa în urmă cu câteva zile şi acum aştepta unda verde ca să recupereze camionul.

Abdullah bin Khaled se pregătea deja să-l primească pe următorul kamikaze: acela care trebuia să-l asasineze pe Papa Benedict al XVI-

lea, pe care şeicul Ossama bin Laden îl considera duşmanul declarat al Islamului, fapt ce ar provoca un şoc printre necredincioşi… După aceea, vor ataca America. *Inch'Allah*, vor lovi acolo unde lumea se va aştepta cel mai puţin: în Texas, patria petrolului.

Până atunci, trebuia să pregătească această a doua operaţiune. Închise calculatorul şi ieşi din birou. Trebuia să trimită un e-mail într-o *cybercafe*, pe un anumit site, ca să-l anunţe pe Rauful Alam Wafa că se putea duce la întâlnirea stabilită ca să ia în primire camionul.

Locul fusese ales dinainte, iar el îl ştia. Mai rămânea să afle ziua. Mâine, duminică, începând cu ora trei. Abdullah bin Khaled începu să se roage din tot sufletul pentru ca tunelul de sub Marea Mânecii să fie înghiţit de potop, cu cât mai mulţi oameni cu tot, cu voia lui Dumnezeu.

*

* *

Încă din zorii acestei zile de sâmbătă, elicopterele poliţiei olandeze survolau zona portului Rotterdam. Ascunşi în depozitul în care se aflau cele două camioane furate, Hussein al-Haariki şi prietenii săi erau la ananghie. Nu ştiau de ce fel de mijloace tehnice dispunea poliţia şi se întrebau dacă nu riscau să fie prinşi.

Până duminică, trebuiau să reziste încă douăzeci şi patru de ore. Spre prânz, Hussein al-Haariki va părăsi depozitul la volanul camionului polonez, însoţit de Faysal Babon şi escortat cu Toyota roşie de Abdul Jamal Mahmoud. Lui îi revenea sarcina să-i ducă la Amsterdam, după ce îi predau camionul *fedayeenului* care va declanşa explozia în Eurotunel. După aceea, hotărâseră să plece chiar în aceeaşi zi din Olanda cu trenul şi să se ducă în Germania. De acolo, luau un avion până în Pakistan.

Locul de întâlnire nu era prea departe: o bază de odihnă şi de aprovizionare situată în Wouwsetol Noord, la şaizeci şi doi de kilometri de Rotterdam, pe A58. Kamikaze trebuia să ajungă în acel loc prin mijloacele proprii.

Drumul cu camionul nu prezenta riscuri: nu fusese dat în urmărire ca fiind furat şi aproape toate camioanele care circulau pe această rută erau poloneze.

În depozit, putoarea devenise de nesuportat din cauza celor trei cadavre care intraseră în putrefacţie. Trupul lui Lech Brodnika zăcea lângă cei doi americani. Era o duhoare dulce-acrişoară care îţi făcea greaţă.

*

* *

Malko îşi luă geanta de voiaj şi se pregăti să coboare din Eurostar în gara centrală din Amsterdam. De mai bine de o oră, trenul străbătea o câmpie mohorâtă, mărginită de linia cenuşie a Mării Nordului. Un furnicar cam trist şi curăţel, unde vacile şi conştiinţele erau spălate de două ori pe zi. Era regiunea cea mai tolerantă, singura ţară din Europa în care drogurile se vindeau la liber… O ţară roasă de imigrarea clandestină. În Ţările de Jos, grupările islamiste erau foarte active, mergând până acolo încât îşi asasinau opozanţii, iar pacifiştii olandezi nu mai ştiau încotro să o apuce, fiind înghesuiţi ca albinele într-un stup, având cea mai ridicată densitate din lume…

Cincisprezece milioane de locuitori adunaţi într-un perimetru de treizeci şi trei de mii de kilometri pătraţi. Dacă în Statele Unite ar exista o astfel de densitate, s-ar ajunge la două miliarde de locuitori!

La gară, Malko închirie un BMW şi se îndreptă spre Haga. Divizia CIA era găzduită de Ambasada americană. Acolo îl aştepta Dick Fawrup pentru o informare.

De abia ieşise din oraş, când sună telefonul mobil. Întâlnirea se mutase la *Hilton*, în Rotterdam. După o jumătate de oră, oprea în faţa unui cub din beton gri, aşezat chiar la ieşirea de pe autostradă, vesel ca un siloz pentru grâu şi funcţional ca o ghilotină. Nu intră bine, că un bărbat instalat într-unul din fotoliile imense din hol se ridică şi veni să-l întâmpine. Era înalt, cu un costum elegant în carouri, strâns pe talie şi o cravată cu monogramă, cu o faţă prelungă şi ochi spălăciţi. Lângă el, era un bărbat roşcovan, mult mai gras. Parcă erau Stan şi Bran.

— Dick Fawrup, zise el, acesta este comisarul Heno Van Leeuwen, omologul meu olandez care lucrează cu noi la cazul explozibililor furaţi.

Se instalară în barul liniştit ca o sacristie. La o masă alăturată, doi

bărbaţi tunşi foarte scurt, atletici, veseli ea nişte furuncule, păreau că se plictisesc. Malko întrebă nedumerit:

— Îi cunoaşteţi pe cei doi? Mi se pare că prezentăm oarecare interes pentru ei…

Dick Fawrup zâmbi strâmb.

— Sunt *„gumshoes” [poliţişti]* din FBI.

— Aţi mai aflat ceva de când am plecat din Londra? întrebă Malko.

— Din păcate nu, răspunse comisarul olandez într-o engleză fără cusur. Elicopterele noastre cercetează zona portuară, dar aceasta nu este decât o acţiune teoretică. Explozibilii pot să fie într-unul din miile de depozite de aici.

— Nu se pot folosi aparate care să identifice moleculele substanţelor explozive? întrebă Malko.

Olandezul clătină din cap.

— Este imposibil! Ar trebui să ştim exact în *care* depozit se găseşte acel explozibil.

— Ce ştie bărbatul pe care l-aţi interogat?

— Nimic în plus. A fost folosit doar pentru a semnala în care dintre camioane se află explozibilii. În rest, nu ştie nimic. I-a descris pe cei trei arabi, ceea ce ne-a permis să le facem portretele-robot. Problema e că în Amsterdam sunt mii de arabi, răspândiţi în toate cartierele. Şi seamănă cu toţii între ei.

Ancheta ajunsese într-un punct mort.

Malko se întrebă deodată ce căuta el în locul ăsta sinistru! Dacă olandezii nu progresau în niciun fel, ce putea să facă el? Era îngrijorător, deşi se afla între FBI, Poliţia militară a SUA, CIA şi Serviciile Secrete olandeze. Gândul că douăzeci de tone de explozibili militari circulau aiurea în natură îţi făcea părul măciucă.

— Mai există o singură portiţă încă deschisă, mărturisi poliţistul olandez. Numărul de mobil apelat de bărbatul pe care noi îl cunoaştem sub numele de Hussein, unul dintre cei trei protagonişti ai acestui caz, este înregistrat pe numele unui oarecare Hank Boer, cu locuinţa în Amsterdam, pe Damrak, 28.

— Evident că v-aţi dus acolo, nu? întrebă Malko.

— Bineînţeles. Dar la adresa indicată nu există nimeni cu numele ăsta. Ne-au confirmat şi vecinii.

— Ce ştiţi despre celălalt număr, al lui Hussein, insistă Malko, nu puteţi să-l localizaţi?

— Momentan nu este activat, explică poliţistul olandez. Dar e pus sub ascultare. Îndată ce va fi activat, sperăm să-l putem localiza cu precizie şi să acţionăm imediat.

— Oamenii ăştia sunt foarte periculoşi, sublinie Malko. Au ucis în Anvers. Docherul nu v-a pomenit şi de o femeie? O blondă înaltă, tunsă scurt, bine făcută, care a tras în mine la Anvers?

— Nu.

Malko se întrebă dacă nu bătuse drumul până aici degeaba. În ciuda desfăşurării de forţe şi mijloace considerabile, olandezii şi americanii bâjbâiau.

— Doriţi să vedeţi locul în care a dispărut camionul? îi propuse Dick Fawrup.

— La ce bun? refuză Malko. Cred că ne putem întoarce la Amsterdam.

Ieşiră din *Hilton*, iar el se urcă în BMW, îndreptându-se direct spre Amsterdam. Priveliştea era îngrozitor de tristă: autostrăzi pline de camioane, cât vedeai cu ochii, numai depozite înconjurate cu grilaje, iar deasupra, un cer plumburiu…

Nu se întrezărea nicio posibilă ţintă pentru un atentat spectaculos.

Evident, erau muzeele din Amsterdam. Extremiştii islamişti ar fi dat bucuroşi foc operelor de artă ale olandezilor, aşa cum talibanii distruseseră statuile lui Buddha din Banian, însă ei nu au avut nevoie de treizeci de tone de explozibili pentru asta.

Foamea îl smulse din gândurile lui.

Sâmbăta seara, în Amsterdam, grupurile de turişti invadau „Cartierul Roşu”, se plimbau prin faţa prostituatelor şi cafenelelor pentru drogaţii de toate naţiile. Toată drojdia Europei îşi dădea întâlnire în capitala batavă, amestecându-se printre iubitorii de artă.

Hotelul *Krasnapolski* i se părea prea trist şi se gândea încotro s-o apuce. Bucătăria olandeză era compusă în mod esenţial din heringi şi din cartofi, prin urmare, nu avea de unde să aleagă. La sfatul portarului de la hotel, se duse pe jos în Nes, strada tuturor teatrelor, unde era o forfotă ameţitoare. Intră la întâmplare într-o braserie mai mare, *De Brakke Grond*, aşteptându-se la ce era mai rău.

Dar nu fu dezamăgit. După o friptură la grătar, tranşată de pe un animal care fusese fugărit nu glumă, judecând după carnea tare, udată cu o bere belgiană – aici nu trebuia să ai încredere în vinuri – se pomeni afară, cu burta plină şi orbit de mulţimea neoanelor. Nu vedea decât pietoni şi multe biciclete. Câţiva tineri rânjiţi erau adunaţi lângă o vitrină, în care o femeie stătea în genunchi cu o vergea monstruoasă dinainte, ce părea lungă cât toată strada.

Malko nu avea chef să se întoarcă la hotel. Încercând să se orienteze, citi la un moment dat pe o plăcuţă numele DAMRAK. Era strada unde locuia teoretic Hank Boer, bărbatul pe care îl sunase Hussein, şi, probabil, membru al reţelei Al-Qaida. O porni pe ea. Era o arteră liniştită, foarte largă, neluminată de neoane şi fără sens unic.

După zece minute, se opri în faţa numărului 28. Era o clădire veche, bine întreţinută, în care erau luminate doar câteva ferestre. Nu era mai mult de zece seara. Poliţia se afla deja la posturi, însă un reflex mai vechi îi dădea ghes lui Malko să-şi încerce norocul.

Cum intrarea nu avea cod de acces, reuşi să pătrundă şi se pomeni pe un coridor care se lumină instantaneu. Erau mai multe cutii de scrisori cu numere, dar fără nume. În timp ce le examina, un bărbat coborî scara şi îl salută politicos. Malko profită şi îl întrebă în engleză:

— Îl cunoaşteţi pe domnul Hank Boer?

Bărbatul răspunse în aceeaşi limbă:

— Nu. Întrebaţi la etajul al doilea, este o fată care locuieşte de mult timp aici. Uşa e vizavi de scară.

Clădirea nu avea lift. Malko urcă pe jos şi sună la uşa indicată.

Auzi zgomot de tocuri înalte pe podea, iar în uşă apăru o femeie înaltă. Cum stătea în umbră, nu reuşi să-i zărească faţa. Îi adresă imediat câteva cuvinte în olandeză. Dar el îi răspunse în engleză:

— Îl caut pe Hank Boer. Mi se pare că locuieşte în acest imobil.

Urmă un moment de tăcere, apoi femeia îi răspunse în engleză:

— Hank Boer? Nu-l cunosc.

Se pregătea să închidă uşa, dar în acea clipă, cineva aprinse becul şi palierul se lumină. Malko zări figura femeii care îi răspunsese.

Era chiar tânăra care încercase să-l omoare în urmă cu câteva săptămâni, la Anvers.

Privirile se întâlniră şi îşi dădu seama că şi ea îl recunoscuse.

Capitolul XII

Amândoi erau la fel de surprinşi. Apoi, Malko simţi cum adrenalina îl invadează cu repeziciune. Norocul îi surâsese încă o dată! Necunoscuta era îmbrăcată ca în ziua în care trăsese în el, la Anvers. Avea un pulover pe gât, o curea lată care îi susţinea jeanşii băgaţi în ghetuţele cu tocuri înalte. Nu era machiată, părul era pieptănat pe spate, avea un aer auster, dar era frumoasă.

Stătură aşa, faţă în faţă, câteva secunde. Apoi, necunoscuta îi trânti brusc uşa în nas. Auzi zgomotul paşilor îndepărtându-se şi lumina se stinse. Rămas pe întuneric, îşi dădu seama de ceva: era neînarmat şi asta îl cam stânjenea.

În acelaşi timp, mai realiză şi faptul că nu ştia numărul comisarului Heno Van Leeuwen, pe care îl cunoscuse în acea după-amiază, şi nici pe acela al şefului Diviziei CIA din Haga. De altfel, acesta se afla la zeci de kilometri distanţă de Amsterdam şi nu putea face nimic. Nădejdea lui era Richard Spicer.

Formă numărul furios şi, stând nemişcat pe întuneric, aşteptă rugându-se. Şeful diviziei din Londra răspunse după câteva apeluri şi Malko auzi în fundal zgomot de voci.

— Sunteţi la Amsterdam? îl întrebă americanul. Totul este în regulă?

— Se poate spune şi aşa! făcu Malko.

În câteva cuvinte, îi expuse situaţia.

— Sunt sigur că este ea, insistă el. Trebuie să-i anunţaţi pe olandezi. Eu rămân aici. Sper că nu va încerca să fugă, fiindcă nu am armă.

Şeful Diviziei CIA din Londra era tipul de om care înjura tot timpul.

— Rămâneţi acolo, zise el, o să anunţ pe toată lumea.

Într-o sâmbătă seara, la ora zece, nu prea vedea el rezolvarea.

Malko închise mobilul şi ascultă zgomotele din clădire. Fireşte că putea să coboare şi să se roage să găsească o maşină de poliţie care să treacă prin zonă, dar trebuia să dea explicaţii. Nu era nicio mişcare. Probabil că fata credea că era înarmat, altminteri, ar fi ieşit deja.

Rămase în întuneric, cu inima bătându-i puternic, lipit de perete şi numărând minutele. Richard Spicer era singura lui speranţă. Dar nu era uşor să-i mobilizeze pe olandezi la ora asta.

Deodată, auzi zgomot de tocuri în apartament şi, după câteva clipe, uşa la care sunase se deschise cu putere. O zări pe necunoscută cu o geantă voluminoasă agăţată de umăr. Şi ea îl văzu pe Malko, se opri şi îi trase o înjurătură în olandeză, pe care el nu o înţelese.

Apoi, băgă mâna în geantă şi scoase un pistol. Înţelese acum perfect: ca să poată fugi, era ferm hotărâtă să-l ucidă.

*

*   *

Cobora deja scara cât de repede putea, fără să se uite în urmă. Se auzi un foc de armă puternic, iar în jurul lui zburară bucăţi de tencuială. Cobora şi ea câte patru trepte odată, venind după el. Se auzi a doua împuşcătură.

Ei nu îi păsa că făcea zgomot. Malko îşi zise că nu va ajunge viu la parter. Pocănitul tocurilor pe treptele vechi din lemn părea că anunţă sfârşitul iminent. Şi, brusc, se aprinse din nou lumina!

Malko fugea din perete în perete, sărind treptele. Urmăritoarea lui trase încă o dată la întâmplare. Nici nu mai apuca să-i fie teamă, fiindcă avea un singur scop: să ajungă cât mai repede în stradă.

Era singura şansă de a scăpa de furia acestei fete, ferm hotărâte să termine ce începuse la Anvers. În momentul în care ajungea la parter, lumina se stinse, apoi se aprinse din nou. Se întoarse şi o văzu în capul scării, stând nemişcată, ţinând pistolul cu ambele mâini şi ţintind fix în direcţia lui.

De data asta, glonţul făcu ţăndări geamul de la uşa care despărţea palierul de coridorul dinspre stradă. Malko făcu socoteala că trebuie să-i mai fi rămas cel puţin şase gloanţe plus încărcătoarele de rezervă… Când lumina se stinse din nou, Malko ajunsese deja la uşa ce dădea în stradă.

La început, îi veni să strige de bucurie, apoi, când ajunse la uşă, trase o înjurătură. Nu găsea butonul care comanda deschiderea uşii! În timp ce pipăia bombănind pe întuneric, auzi zgomotul tocurilor în urma lui.

Se întoarse şi, deodată, lumina se aprinse.

Sprijinindu-se bine pe tocurile ei, necunoscuta îl privea fix de la câţiva metri, cu un rânjet răutăcios care îi cobora colţurile gurii. Malko îşi dădu seama că nu avea timp să găsească butonul, fiindcă era mai departe, pe alt perete.

Necunoscuta ridică arma cu ambele mâini şi îl ţinti pe Malko. De la distanţa asta, era floare la ureche să-l nimerească.

Lipit de uşă ca o cucuvea speriată, Malko revăzu în câteva fracţiuni de secundă o grămadă de lucruri. Ce prostie! Iar pe deasupra, va mai şi scăpa, şi el nu va putea să mai transmită nicio informaţie. Ucigaşa din Al-Qaida putea să nu fie prinsă mult timp de-acum încolo.

Cu un efort disperat, făcu un salt în lături, exact în momentul în care ea trăgea, iar glonţul pătrunse în uşa de lemn. Dar nu era decât o scurtă amânare. Femeia înainta deja spre el, bucurându-se de eşecul lui. Văzu ţeava înălţându-se în dreptul pieptului.

Se gândi pentru ultima oară că trăieşte. Viaţa este atât de frumoasă, însă atât de scurtă.

*

* *

În momentul în care ucigaşa apăsa pe trăgaci a cincea oară, Malko se aplecă, iar glonţul destinat să-l omoare trecu razant pe lângă el.

Uşa se deschise cu putere în spatele lui. Stând în patru labe, zări vag câteva uniforme, auzi strigăte, apeluri şi alte focuri de armă. Holul imobilului se umpluse de uniforme. Urmară alte împuşcături şi un poliţist ţipă, apoi se prăbuşi, zvârcolindu-se de durere.

Ucigaşa se retrăgea pe scară, dar trăgea în continuare. Nimeri încă un poliţist, apoi dispăru la etajele superioare. Se auziră alte focuri de armă, ca la Stalingrad. Când se ridică, Malko dădu nas în nas cu un poliţist în civil, cu arma în mână.

— *Mijnherr* Linge?

— *Ja*, spuse Malko.

— Cred că am sosit la ţanc!

— Cine sunteţi?

— Lucrez cu comisarul Van Leeuwen. Divizia CIA din Haga l-a anunţat că aţi „dibuit” o persoană suspectă la această adresă. Am

venit cât am putut de repede.

În casa scării se auziră alte focuri de armă. Un poliţist coborî în fugă şi îi spuse ceva şefului său.

— S-a încuiat în apartament, îi zise poliţistul lui Malko. Chemăm întăriri. Nu are cum să plece, căci nu există altă ieşire.

Mobilul lui Malko sună. Era Dick Fawrup, şeful diviziei din Haga.

— Vin şi eu. Olandezii au intervenit?

— Sunt aici.

— L-aţi găsit pe Hank Boer?

— Nu, dar am găsit-o pe femeia care a vrut să mă omoare acum trei săptămâni la Anvers. După toate aparenţele, ea a folosit acel mobil. S-a încuiat în apartament.

— Trebuie neapărat să o prindeţi vie, spuse şeful Diviziei CIA din Haga. Ea deţine cheia întregii afaceri.

— Din păcate, asta nu depinde de mine! ţinu să sublinieze Malko. Voi avea grijă să nu facem gafe.

— Ajung şi eu în cel mult o jumătate de oră.

Malko urcă scara. Imobilul se afla în stare de asediu, poliţiştii evacuându-i pe locatari, în cazul în care terorista deţinea explozibili. Oamenii coborau buimăciţi scările. Pe palierul de la etajul al doilea, agenţii înarmaţi până-n dinţi, cu veste antiglonţ, supravegheau uşa apartamentului.

Malko se aşeză pe o treaptă. Nu se gândise nicio clipă că seara se va termina astfel. Dacă nu s-ar fi băgat, necunoscuta nu ar fi fost prinsă. Or, ea ştia în mod sigur unde se găsea camionul furat.

*

*   *

Faţada clădirii de pe Damrak, 28 era puternic luminată de proiectoare. Circulaţia fusese oprită. Cocoţaţi pe o scară de pompieri, trăgătorii de elită ai poliţiei olandeze pândeau ferestrele apartamentului unde se baricadase misterioasa femeie. Încă nu se ştia nimic despre identitatea ei, apartamentul fiind închiriat pe numele unui olandez care locuia în Surinam. Nu ştiau nici dacă se mai aflau şi alte persoane acolo, ce armament avea şi, mai ales, dacă deţinea explozibili.

Dick Fawrup, care sosise cu o jumătate de oră mai devreme, discutase cu şeful poliţiştilor şi se întoarse la Malko.

— Nu reuşesc să ia legătura cu ea, îl anunţă acesta. Nu răspunde la mobil, iar telefonul fix din apartament este întrerupt. Au montat microfoane deasupra, dar nu se aude niciun zgomot.

— Nu cumva a fugit deja?

— Nu, ne propun să folosească gaze lacrimogene foarte puternice ca s-o oblige să iasă.

— Nu e cea mai bună soluţie, zise Malko oftând, însă ori aruncaţi cu gaze, ori forţaţi uşa.

— Putem să facem şi asta. Poliţiştii sunt de acord. Vreţi să veniţi?

— Da.

Urcară la etajul al doilea, echipaţi cu veste antiglonţ. Palierul era cufundat în beznă, ca o măsură de prevedere. Malko îşi lipi urechea de uşă, dar nu auzi niciun zgomot.

— Putem să aflăm dacă a dat vreun telefon de atunci?

Dick Fawrup transmise întrebarea unui poliţist olandez care se duse să se informeze.

— Da, spuse acesta, a dat un singur telefon care nu a fost înregistrat pentru că a folosit altă linie, dar apelul a fost localizat ca venind de aici.

— Deci, nu ştiţi pe cine a sunat, conchise Malko.

— Da, recunoscu poliţistul olandez.

Prin urmare, avusese timp să-i anunţe pe cei care furaseră camionul cu explozibili.

— Încercaţi cu gaze lacrimogene, le spuse Malko în încheiere. Dar să nu credeţi că veţi rezolva ceva… Este o dură.

*

*   *

Înnebunit de spaimă, Hussein al-Haariki se întoarse către Faysal Babon.

— Trebuie s-o ştergem de-aici, că vin curcanii. Astrid m-a anunţat că acum sunt la ea.

— A reuşit să scape?

— Nu.

— Unde o să ne ducem?

— Într-un parking de pe autostradă. Acolo, nu ne asumăm niciun risc, camionul ăla nu e căutat. O să rămânem la bord şi o să ne prefacem că dormim. Toţi şoferii fac la fel.

— Şi după aceea?

— Ne ducem la întâlnire şi nu ne mai interesează nimic altceva.

Abdul Jamal îl asculta încruntat.

— Are dreptate, zise el, trebuie să plecăm, nu ştim ce o să le spună Astrid poliţiştilor. S-ar putea să vină aici.

— Bine, plecăm.

În timp ce ceilalţi doi deschideau uşile culisante ale depozitului, Hussein se urcă la volan. Abdul Jamal se sui în Toyota roşie şi ieşiră din parcul industrial.

Aveau senzaţia că plecau dintr-o cochilie bine închisă pentru a se pomeni într-o junglă necunoscută. Cu toate astea, camionul lor nu se deosebea cu nimic de cele care circulau în jurul lor.

— Am uitat să pun explozibil în maşina cealaltă, zise brusc îngrijorat Faysal.

Hussein ridică din umeri.

— Nu-i nimic.

Merseră aproximativ o oră, până când ajunseră la un parc imens pentru şoferi, vecin cu un restaurant, şi staţionară cât mai departe de celelalte camioane. Opriră motorul şi stinseră lumina în cabină, rămânând pe întuneric, atenţi la orice mişcare, întrebându-se ce se întâmpla cu Astrid. Nu era, fireşte, chiar una de-a lor, fiind de altă religie, dar le adusese multe servicii şi mai putea încă să le facă şi altele.

— Sper să împuşte destui *kafiri* înainte de a fi omorâtă, oftă Hussein. Ar trebui să ne rugăm pentru ea.

Faysal tăcu mâlc. Nu îşi făcea iluzii în privinţa firii oamenilor, dar se întreba ce le-ar putea dezvălui complicea lor poliţiştilor. Mare parte din informaţiile pe care le deţinea nu prea le foloseau la ceva: hangarul în care ascunseseră cele două camioane, ascunzătoarea lor, unde nu vor mai pune niciodată piciorul, şi numele.

Din păcate însă, deţinea şi o informaţie vitală: ştia în care camion se găseau explozibilii.

*

* *

Daţi-vă înapoi, zise unul dintre poliţişti, gazul poate să iasă pe sub uşă.

Unul dintre colegii lui făcea o gaură în uşă ca să introducă ţeava branşată la butelia cu gaz lacrimogen. Dădu drumul gazului în apartament.

— Poate să dureze mai mult, observă el.

Un timp, auziră doar fâşâitul gazului care invada apartamentul. Comunicând prin staţie cu colegii lor, poliţiştii cocoţaţi pe scara de pompieri nu distingeau nici ei nimic în apartamentul cufundat în întuneric. După zece minute, poliţistul care se ocupa de gazul lacrimogen se întoarse spre ei.

— Ar trebui să iasă… înăuntru nu se mai poate respira. Daţi-vă înapoi, este mai prudent aşa.

Coborâră cu toţii la primul etaj, lăsând în faţa uşii doar trei poliţişti cu măşti de gaze şi blindaţi ca nişte tancuri.

Malko primise şi el un pistol, dar era încordat ca o coardă de vioară. Femeile de teapa acestei ucigaşe nu se lăsau prinse vii.

*

* *

Deşi îşi pusese o cârpă udă la gură, Astrid tuşea întruna. Fiindcă se închisese în baie, câştigase un timp preţios, însă gazul ajunsese deacum şi la ea. De la început nu îşi făcuse nicio iluzie că va putea scăpa de poliţişti.

Dacă o vor prinde vie, va sta ani buni la puşcărie, fiindcă bărbatul pe care nu reuşise să-l omoare la Anvers putea să depună mărturie. Ca să nu mai vorbim despre rolul jucat în acţiunile teroriste. Oricum, nu avea perspective prea bune. Scoase din geantă o cutiuţă şi luă din ea un săculeţ cu cocaină şi vărsă conţinutul pe blatul chiuvetei.

Inspiră praful în două reprize, căci va mai avea nevoie de el. Dintrodată simţi că nu o mai usturā ochii.

Îşi puse din nou masca udă la gură şi se duse în camera de zi, unde avea pe masă un pistol automat cu opt cartuşe Era ultima şi infima ei

şansă de scăpare: dacă reuşea să treacă de cordonul poliţiştilor, probabil că ar putea să se facă nevăzută în noapte.

Se mai întâmplă minuni.

Îşi strecură în centură pistolul, care avea deja un glonţ pe ţeavă, şi se apropie încet de uşă. Nu făcea nici cel mai mic zgomot, deoarece cunoştea bine fiecare colţişor al casei.

Când ajunse în dreptul uşii, simţi că îi vine să tuşească şi nu se putea abţine. Era din cauza gazului. Nu mai putea să aştepte. Oricum, nu avea să dureze decât câteva clipe. Apucă mânerul armei cu mâna stângă, iar cu dreapta o potrivi în deschizătura uşii. O dădu violent de perete şi zări coridorul cufundat în beznă. În capul scării care ducea la primul etaj, distinse o formă întunecată. Era un poliţist ghemuit după un scut din sticlă securizată.

Trase fără ezitare primul glonţ cu un zgomot asurzitor. Dâra luminoasă îi permise să vadă încă doi poliţişti în dreapta ei.

Acela pe care îl ochise căzu pe spate ţipând, iar sticla securizată se făcu ţăndări sub gloanţe precum porţelanul.

Înainte de a coborî treptele, apucă să mai tragă la întâmplare în alţi doi poliţişti ghemuiţi pe palier, apoi nu mai avu în faţa ochilor decât o imensă gaură neagră. Cu două etaje mai jos, avea să-şi găsească libertatea. Cu condiţia să scape de obstacolele care i se iveau în cale.

Coborând câte patru trepte odată, îşi smulse cârpa de pe gură şi inspiră cu nesaţ aerul proaspăt.

*

*   *

Malko ghici mai degrabă silueta ucigaşei decât să o zărească. Totul se petrecuse atât de repede! Alertat de focurile de armă, se strădui să distingă ceva pe scara în beznă. Ucigaşa venea direct spre el, iar Malko ştia ce însemna acest lucru. Trase la întâmplare, preventiv. Deşi purta vestă antiglonţ, avea puţine şanse să scape de ploaia de cartuşe. De la această distanţă, faţa lui să făcea terci.

Şi nici nu putea fi vorba să o captureze vie. Într-o fracţiune de secundă, toate gândurile i se îmbulziră în minte. Auzise zgomotul făcut de tânără când sărise în picioare pe palierul dintre scări şi ştiu atunci că mai avea puţin timp de gândire la dispoziţie.

Ridică arma pe care o ţinea cu ambele mâini şi goli încărcătorul în momentul în care ucigaşa se pregătea să fugă.

Împuşcăturile repetate îi sparseră timpanele, amestecându-se cu cele trase din altă armă de undeva de pe palierul de mai sus şi cu bubuitura puternică a pistolului automat. Trase fără să stea pe gânduri, neştiind dacă nimerea ţinta, simţindu-şi cămaşa lipită de spate, lac de sudoare.

Se petrecură mai multe lucruri în acelaşi timp. Mai întâi, lumina se aprinse brusc. După aceea, se făcu o linişte absolută.

Malko privi în jur şi zări silueta femeii lungită pe trepte, având încă pistolul în mâna dreaptă. La început, nu observă nicio rană vizibilă, însă faptul că nu se mişca deloc însemna că nu mai era în viaţă.

Poliţiştii soseau în goană din toate părţile Apărură întâi supravieţuitorii de la etajul al doilea, apoi cei de jos, cu lanterne şi proiectoare mobile în mâini. Unul dintre ei se apropie cu grijă de ucigaşă, aşa cum se procedează cu o fiară sălbatică rănită şi răsuci trupul cu ţeava puştii de asalt, în timp ce o altă persoană îndepărta arma automată cu piciorul. Fu nevoit să o tragă de braţ ca să o poată întoarce cu faţa în sus.

Figura era neatinsă, dar îi curgea sânge din gât şi din piept. Gloanţele trase de Malko o omorâseră pe loc. Avea gura întredeschisă, părea liniştită, fără nicio urmă de furie pe faţă. O traseră pe palier ca să o aşeze pe burtă. Un poliţist o controlă şi găsi un pistol, gloanţe, bani şi acte pe numele de Astrid Goude. Era olandeză.

Dick Fawrup se uită lung la Malko.

— Nu aţi avut de ales, zise acesta oftând, era nebună, v-ar fi omorât şi pe dumneavoastră şi pe alţii după aceea.

— Este adevărat, recunoscu Malko, dar e o prostie. Haideţi să cercetăm apartamentul.

Poliţiştii olandezi erau deja acolo, căutând arme şi explozibili, dar nu găsiră nimic. Astrid Goude fusese surprinsă de apariţia lui Malko şi nu avusese timp să se pregătească. De altfel, nu găsiseră niciun lucru de-al ei în apartament. Patul era nefăcut şi sticle de bere răspândite peste tot.

În timp ce poliţiştii răscoleau casa, Malko răsturnă pe masă rucsacul pe care îl purtase şi la Anvers. Erau de toate în el:

încărcătoare, cartuşe, obiecte de toaletă şi farduri. Însă nu avea nici agendă, nici calculator, nici cărţi de credit.

Era să renunţe, când observă în fundul rucsacului o hârtie împăturită pe care o desfăcu. Erau scrise doar un nume şi un număr de telefon: Lech Brodnika (0079) 57 37 732. Era un număr din Polonia.

Băgă hârtiuţa în buzunar şi veni lângă Dick Fawrup care supraveghea munca de căutare a poliţiştilor. Americanul părea supărat.

— Va fi dificil să-l salvăm pe poliţistul împuşcat de ea, spuse acesta. A fost nimerit drept în faţă… într-adevăr, era o nebună.

— Probabil că olandezii vor găsi vreo informaţie despre ea, zise Malko optimist, însă am descoperit şi cu ceva ce trebuie verificat.

Îi dădu bucata de hârtie pe care o găsise în rucsacul lui Astrid Goude.

— Trimiteţi-o Diviziei din Varşovia. Am găsit-o în rucsacul ei. Poate că şi el face parte din reţea… Eu mă duc la culcare.

Capitolul XIII

Aflat la mii de kilometri depărtare, Tom Atkins era supus primei sale lecţii de *fedayeen*. Fusese adus în ajun într-o imensă madrasa, situată la aproximativ două sute de kilometri de Quetta, după o călătorie ce durase şase ore.

Peisajul era dezolant, un deşert gălbui-roşiatic, între două şiruri de munţi. Trecuseră de două ori peste calea ferată ce lega Quetta de Zahiday, în Iran, fapt ce îi dădea o vagă idee despre locul în care se afla: în nordul oraşului Dalbadim.

Îi dăduseră o celulă situată în partea rezervată mullahilor, numită *hugra*, în care nu aveau voie elevii. Era prima oară când întâlnise în curte şi alţi ucenici kamikaze. Erau vreo doisprezece, albi cu toţii, cu vârste cuprinse între douăzeci şi cinci şi şaizeci de ani, arătând la fel din cauza bărbilor. Erau îmbrăcaţi în haine pakistaneze şi încălţaţi cu sandale.

Tom Atkins mâncase pentru prima oară la o masă din lemn, sub un

fel de boltă, aşezat pe o bancă, în capăt. „Elevii” nu erau niciodată lăsaţi singuri, ci îi însoţea întotdeauna un instructor cu barbă, un mullah, al cărui nume nu-l ştiau absolut deloc.

Atmosfera era în totalitate arabă. Toţi erau credincioşi. Numai doi erau artificieri. Unii dintre ei vorbeau engleza, alţii, nu. „Pensionarii” nu aveau voie să discute despre probleme „profane”. Aveau voie să se roage împreună în mica moschee din vecinătate sau separat, dar nu trebuiau să vorbească despre viaţa intimă cu ceilalţi fraţi. „Pentru siguranţă”, îi spusese, de cum venise, imamul Ashraf Tarik lui Tom Atkins, la sfârşitul predicilor sale.

Acesta mânca cu poftă fructe, legume, supă cu paste şi *kalcha paratha [plăcinte]*.

Înaintea acestei mese frugale, ascultase timp de două ore cuvântarea unui bărbat amabil, mullahul al-Barda, care îi dăduse lungi explicaţii în legătură cu diferenţa dintre Războiul sfânt activ şi cel pasiv. După aceea, discutaseră despre problemele religioase. Era clar că al-Barda voia să se asigure că aceşti viitori kamikaze nu erau decât nişte monumente de credinţă. Ajunsese, cu un pic de emfază, la concluzia că:

— Voi sunteţi sabia Jihadului. Veţi fi pomeniţi şi peste o sută de ani. Figura voastră va rămâne întipărită pe veci în sufletele credincioşilor. Ca de exemplu, acest frate.

Pe peretele moscheii era prinsă în piuneze fotografia unui bărbat cu barbă, cu turban şi cu o privire luminoasă.

— Fratele Abu Hamas a ucis mulţi necredincioşi aruncându-se în aer în cartierul general al NATO, comentase cu blândeţe în glas instructorul lui Tom Atkins. Dumnezeu să aibă grijă de sufletul lui.

— Şi eu voi fi chemat să îndeplinesc tot o misiune ca aceasta? întrebase Tom Atkins. Eu sunt pregătit.

— Ba nu, frate, încă nu eşti pregătit, îl contrazisese instructorul. Sufletul tău nu este destul de puternic. Aici, vei învăţa să-l căleşti, aşa cum se căleşte oţelul unei săbii, întru gloria lui Allah…

După-masă, Tom Atkins se plimbă puţin prin curte, contemplând cerul de un albastru desăvârşit. Reuşise să fie primit în această tabără, dar acest lucru nu-l ajuta prea mult.

Să zicem că, dacă printr-o vrajă s-ar pomeni în libertate, tot nu ar

putea să o localizeze cu destulă precizie ca să o distrugă.

De aici nu ieşea nimeni, decât ca să plece în misiune şi însoţit cu mare grijă, şi nici nu ştia cât timp va dura antrenamentul. Nu existau niciun fel de aparatură electronică, nici radio, nici televizor. Nimeni din această tabără nu părea să aibă telefon mobil. Singurele vizite acceptate erau ale mullahilor aleşi pe sprânceană.

Tom Atkins se gândea mereu la Tarika şi la modalitatea de a o revedea. Posibilităţile de comunicare pe care le stabiliseră împreună păreau zadarnice de-acum înainte.

Nici nu se punea problema să dea vreun semn de viaţă cuiva şi cu atât mai puţin să primească... Avea impresia că se găsea pe altă planetă. Singurul lucru bun era că nimeni nu-l bănuia de duplicitate.

Soarele începea să apună, iar Tom se duse să se întindă pe covor ca să citească din Coran. Cu cât ştia mai multe, cu atât putea să-şi amăgească noii prieteni.

*

*   *

Tarika Nawaz se învârtea în adăpostul din Essex Street ca un leu în cuşcă. Îi era şi mai greu să suporte această „detenţie” singură. Înnebunea de furie că se simţea neputincioasă, în timp ce britanicii începuseră o acţiune împotriva reţelei Al-Qaida, întorcându-l pe Tom în tabăra lor. Ar fi fost de ajuns să dea un singur telefon la un număr protejat, ca să le dejoace planul. Numai că nu putea să sune nicăieri, deoarece ar fi fost închisă pentru un timp îndelungat. Îşi pierduse orice speranţă: toate acţiunile şi gesturile ei erau atent observate, analizate şi controlate.

Iar, în absenţa „îngerului ei păzitor”, nici măcar nu putea să iasă din apartament. Nu-i mai rămâneau decât rugăciunile.

De-acum, trebuia să se agaţe de o singură posibilitate: să reuşească să-l îmbrobodească pe bărbatul care o supraveghea, ca să o ajute să ajungă în Pakistan, sub pretextul că voia să-l găsească pe Tom Atkins. Dacă s-ar pomeni faţă în faţă cu el, i-ar scoate ochii, ca să-l pedepsească pentru trădarea lui. Odată ajunsă în Pakistan, ar putea totodată să-i anunţe pe prieteni de pericolul care îi păştea şi să să-i lase cu buzele umflate pe supraveghetori.

*
* *

Joshua Ponickau plăti nota cu numerar şi îşi luă cu amabilitate bun-rămas de la recepţionerul hotelului *Holiday Inn*. Chiar în acea dimineaţă, găsise pe un site consultat într-un *cybercafe* mesajul pe care îl aştepta. Acesta conţinea ordinul de a se duce la punctul de întâlnire de unde va lua în primire camionul încărcat cu explozibili ca să-l ducă la destinaţia finală, adică în Eurotunel.

Se simţea foarte liniştit, fiindcă se rugase în fiecare zi, având singurul regret că nu reuşise să discute cu un imam, pur şi simplu doar ca să vorbească despre Dumnezeu. Nici măcar nu îşi mai aducea aminte de vremea în care locuia la Fritzlar. Atât de pătruns era de religia islamică, încât atunci când întâlnea pe stradă o femeie îmbrăcată mai provocator, întorcea capul în altă parte. Ba mai mult, îi venea să o muştruluiască.

Se duse la Zentral Bahnof ca să ia trenul până la Rotterdam. Când va sosi acolo, va închiria o maşină ca să ajungă în locul în care îl aştepta camionul împreună cu echipa care făcuse rost de el.

În această dimineaţă de duminică, străzile erau aproape pustii, iar magazinele închise. Părea un oraş mort.

Îşi cumpără un bilet la clasa a doua şi se duse în sala de aşteptare, neîndrăznind să intre în mica moschee din gară, păzită probabil de poliţişti. Oricum, în curând se va duce lângă Dumnezeu. Cumpărase de la farmacie o faşă lungă pentru a-şi înfăşură organele genitale înainte de a muri. Credea cu tărie că va fi primit în rai de nişte hurii, fecioare deosebit de frumoase, dornice să-l facă să uite de suferinţele pământene şi ţinea să păstreze pentru ele ce avea el mai de preţ.

Toţi kamikaze procedau astfel, chiar dacă ştiau în sufletul lor că vor fi sfârtecaţi de explozibilii pe care îi transportau. Era un soi de asigurare pentru moarte.

Trenul se puse în mişcare, iar el începu să se roage la Allah să-l aibă în pază până la sfârşitul misiunii.

*
* *

La ora opt şi jumătate, în camera de la *Krasnapolski*, sună telefonul, făcându-l pe Malko să tresară din somn.

— Numărul pe care l-aţi găsit în rucsacul lui Astrid Goude este al mobilului unui şofer de camion din Polonia, Lech Brodnika, îl anunţă Dick Fawrup.

Malko se trezi brusc, fiind răscolit încă de evenimentele petrecute aseară. Detesta să atenteze la viaţa unui om, mai cu seamă la aceea a unei femei şi, în ciuda existenţei sale tumultuoase, încerca să omoare cât mai puţini semeni.

Cu o seară înainte, nu avusese de ales, dar isprava lui îi lăsase un gust amar. Primele cercetări în legătură cu Astrid Goude nu le dezvăluiseră mare lucru: familia ei, care locuia într-un mic sat din fundul Olandei, nu o mai văzuse de vreo zece ani. Se ştia că fusese o vreme prin Liban, poate şi prin Siria, dar nu ştiau nimic precis. Probabil că difuzarea fotografiei va aduce şi alte informaţii. În orice caz, poliţia nu găsise nimic în apartament care să sugereze vreo legătură cu furtul camionului cu explozibili şi cu cei trei arabi, care se făceau vinovaţi de acest lucru.

În aparenţă, nu exista vreo legătură nici cu docherul Frans Leiden. Aveau nevoie de timp ca să refacă itinerarul acestei femei interlope, care părea să trăiască din traficul mărunt cu droguri.

Cuvântul „şofer” îl trezi de-a binelea pe Malko.

— Aţi discutat cu acest Lech Brodnika? întrebă el.

— Nu. Nu răspunde la mobil. Dar am reuşit să dăm de nevastă-sa cu ajutorul poliţiei poloneze. A spus că se afla la volanul camionului, undeva între Polonia şi Marea Britanie. Este traseul pe care îl face în fiecare săptămână. Poliţia poloneză nu ştie nimic despre el.

— Deci, nu poate fi un traficant de droguri?

— Nu se ştie nimic. Vă aduc aminte că astăzi este duminică. Mesageria pe care o foloseşte la Varşovia este închisă. I-am forţat pe polonezi să găsească pe cineva care să ne informeze. Aştept un răspuns dintr-un moment într-altul. Chiar şi olandezilor le-am cerut să verifice dacă celularul lui nu se găseşte cumva pe teritoriul lor, după apelurile primite. Acum lucrează la asta.

— Foarte bine, spuse Malko în încheiere. Fac un duş şi vin. Unde sunteţi?

— M-am întors la Haga, dar o să mă duc la Amsterdam, la cartierul general al AIVD. O să le cer să vă trimită o maşină, căci este mai simplu.

Malko se băgă sub duş. Era nedumerit. Ce căuta numărul de mobil al acestui şofer polonez în rucsacul unei ucigaşe dintr-o reţea teroristă?

El nu prea credea în coincidenţe şi nu se putea împiedica să nu facă o legătură care îl îngrijora. Camionul armatei americane furat nu putea să servească unui act terorist, fiind uşor de dibuit. Cei care au pus mâna pe el cu siguranţă mai făceau rost şi de altul. Dacă Lech Brodnika era complicele lor?

*

* *

Dick Fawrup îl primi pe Malko în biroul directorului AIVD cu un zâmbet triumfător. Era ora zece fix.

— S-a vorbit la mobilul lui Astrid Goude, îl anunţă el. A fost activat acum două zile, în Belgia.

— Unde anume?

— Într-o benzinărie Texaco de pe autostrada E56, la vreo sută de kilometri de aici. Apelul s-a făcut către un alt mobil pe care nu l-am identificat încă, dar şi acesta se află tot în Amsterdam.

Malko simţi cum pulsul o ia razna. Piesele de puzzle începeau să se aranjeze la locul lor.

— Trebuie să ne ducem acolo unde şi-a activat mobilul, zise el. Să anchetăm chiar noi. Fără să-i mai aşteptăm pe belgieni sau pe olandezi. Putem obţine o fotografie cu Astrid Goude?

— Au aici fotografia de pe actul de identitate.

— Decât nimic, e mai bine aşa. Sunteţi cu maşina?

— Da, bineînţeles.

— Atunci, să mergem. Anunţaţi Divizia din Bruxelles. Dacă ar putea să ne trimită pe cineva din Securitatea Statului sau din Poliţia Federală, ca să fim oarecum în legitimitate…

— Îi sun imediat. Plecăm peste cinci minute.

*

* *

— Iată! zise Malko, zărind panoul ce indica parcarea şi benzinăria Texaco din Drongen, imediat după Anvers.

Dick Fawrup, care se afla la volan, încetini şi se angajă pe scurtătura ce ducea la benzinărie. O depăşi şi se opri în faţa unui mic restaurant, puţin mai retras, cu un panou roşu montat pe acoperiş pe care scria: *Carestel Restaurant*. Acolo erau parcate, cât vedeai cu ochii, vreo treizeci de camioane şi maşini particulare. Coborâră, iar Malko se îndreptă spre şirul de tiruri şi observă imediat că aproape toate erau înmatriculate în Polonia.

Intrară în restaurant. Era o modestă autoservire, aproape goală. Era duminică la prânz. Prin ferestrele mari se vedea câmpul. Mobilul lui Dick Fawrup sună.

— Tipul de la Securitatea Statului e pe drum, anunţă el. Vine de la Bruxelles.

Nu era uşor să urneşti din loc autorităţile, mai ales duminica. Malko scoase fotografia lui Astrid Goude şi se duse la o chelneriţă blondă şi grasă, care stătea la tejgheaua restaurantului. Trecu ceva timp până să-şi dea seama ce dorea el. O văzuse pe această persoană?

Prima oară nu a fost prea binevoitoare, nici nu-i păsa. Apoi, cineva deschise uşa autoservirii. După felul în care era îmbrăcat, părea a fi un funcţionar. Dick Fawrup îl abordă: chiar era un agent din Siguranţa Statului belgian. Îndată ce îi arătă ospătăriţei legitimaţia, acesta se înmuie.

— Mi se pare că am mai văzut-o pe femeia asta, spuse ea. A mâncat de câteva ori aici. Era cu un tip, cu un şofer, cred.

— Mai ştiţi şi alte amănunte în legătură cu ea? insistă Malko.

Ospătăriţa se chinui să-şi amintească.

— Ei, făcu ea, o dată, au luat nişte ciolane de porc. Aşa că nu erau musulmani.

La drept vorbind, chestia asta elimina un miliard de suspecţi. Nu mai reuşiră să scoată şi altceva de la ea, căci, prin definiţie, clienţii erau doar în trecere pe aici. Cei mai mulţi erau şoferi şi nu vorbeau franceza. Din păcate, nu aveau şi poza lui Lech Brodnika. Pe la ora unu, plecară din nou spre Amsterdam. Erau aproape convinşi că Astrid Goude îl cunoscuse pe Lech Brodnika într-o benzinărie.

*
* *

Joshua Ponickau coborî în gara din Rotterdam şi se duse la centrul de închiriat maşini Avis, aflat chiar acolo. După un sfert de oră, pleca la volanul unei Toyota Iaris nou-nouţă, pe care se angajă să o aducă personal înapoi. Nu se grăbea, fiindcă mai avea două ore până la întâlnire şi nu făcea nici patruzeci de minute până în Woowsetol-Noord.

Se simţea foarte liniştit. Paşaportul german îl ferea de controale. Mai avea la el şi un permis de conducere pentru camioane pe numele lui, confecţionat în atelierele reţelei Al-Qaida.

Îşi spuse cu satisfacţie că, peste câteva ore, nu avea să fie decât un martir, a cărui memorie va fi onorată în toată lumea musulmană. Se rugă în gând la Dumnezeu, ca să-l ajute să-şi îndeplinească această misiune în slava Lui. Tot ceea ce aveau să păţească necredincioşii nu putea decât să-i placă.

Pierdut în aceste gânduri, mersese mai repede decât era prevăzut şi zări deodată firma benzinăriei unde trebuiau să-l aştepte complicii şi camionul plin cu explozibili. Fu nevoit să frâneze brusc pentru a intra pe bretea. Parcă puţin mai departe de benzinărie, în dreptul camioanelor înşirate pe o distanţă de o sută de metri.

Apoi se duse să-şi caute fraţii. Deţinea o singură informaţie. Trebuiau să se afle într-o Toyota roşie cu numărul de înmatriculare 827 ACX. Străbătu şirul de camioane pe jos. Începu să se îngrijoreze foarte tare, când o zări, mică şi înghesuită, între două tiruri. La volan era un singur bărbat care citea. Era genul de arab sadea. Joshua Ponickau se aşeză în faţa maşinii şi aşteptă. Fără barbă, se simţea ca şi gol.

În sfârşit, bărbatul dinăuntru ridică privirea şi-l văzu. Coborî numaidecât şi se postă în faţa lui. Cei doi se analizară câteva clipe, apoi Joshua Ponickau îl întrebă în şoaptă:

— Hussein?

— *Aiwa. [Da!]* Tu eşti Rauful?

— *Aiwa.*

Cei doi se îmbrăţişară de trei ori, emoţionaţi până la lacrimi.

— *Allah ou Akbar!* murmură Hussein. Să fii binecuvântat.
— Unde sunt ceilalţi fraţi? întrebă Joshua Ponickau.
— În camionul pe care îl vei conduce. Vino!
Îl conduse până la o semiremorcă de culoare galbenă, înmatriculată în Polonia, un Man, care avea scris în părţi o adresă din Marea Britanie: 7 Al Granby Street, Bradford BD 4 England.
Când îi văzură, cei doi ocupanţi ai camionului coborâră şi îl îmbrăţişară la rândul lor pe *fedayeenul* german. Acesta contempla extaziat camionul. Era încărcat cu destul explozibil ca să arunce în aer Eurotunelul… Peste câteva ore, trecerea lui pe acest pământ se va încheia, dar se simţea nespus de mândru că el fusese ales pentru această misiune.
— Allah Atotputernic şi Milostiv să te aibă în pază, spuse Hussein al-Haariki. Noi ne-am îndeplinit misiunea şi te vom lăsa acum. Dar înainte, vreau să-ţi arăt cum să declanşezi explozia.
Se urcară din nou în cabină şi îi arătă un buton negru montat în tabloul de bord.
— Îl apeşi şi gata.
Coborâră şi se îmbrăţişară, apoi cei trei arabi se urcară în Toyota roşie, care porni spre autostradă. O vor lăsa în gara din Rotterdam, de unde vor fugi în Germania.
Joshua Ponickau aşteptă să plece, apoi se urcă în cabină. Înainte de a porni puternicul motor Diesel, se rugă câteva minute.
Se uită la ceas: acum era două şi douăzeci. În mod normal, ar ajunge la intrarea în Eurotunel pe la opt seara. Trecu în viteza întâi, iar camionul porni uşor spre Autostrada 58.

Capitolul XIV

Maşina în care se aflau Dick Fawrup şi Malko se apropia de Amsterdam, când americanul răspunse la telefonul mobil. Apoi se întoarse imediat spre Malko.
— Olandezii au localizat celularul lui Lech Brodnika! Este în zona industrială din nordul Rotterdamului.
Altfel spus, foarte aproape de locul în care dispăruse camionul

Armatei americane plin cu explozibili. Nu putea să fie o coincidenţă. Trebuie să existe o legătură strânsă între polonezul dispărut fără urmă şi furtul explozibililor. Poate vor găsi camionul polonez.

Dick Fawrup acceleră. Mai aveau încă patruzeci de minute de mers până ajungeau în zona portuară din Rotterdam. Bine că era duminică şi circulaţia era fluidă. Ocoliră Amsterdamul şi se pomeniră în zona în care dispăruse camionul militar. La câţiva kilometri mai departe, o maşină a poliţiei olandeze, staţionată pe marginea drumului, le făcu semn să oprească. Poliţiştii fuseseră trimişi acolo special ca să-i conducă până la locul cercetat.

După ce o luară pe o autostradă mai mică, intrară într-o imensă zonă industrială care gemea de poliţişti. Cei care îi conduseseră îi aduseră până la un depozit foarte întins, în faţa căruia staţionau mai multe maşini ale poliţiei. Când coborâră din maşină, îi întâmpină un bărbat. Era comisarul Heno Van Leeuwen.

— Celularul şoferului polonez Lech Brodnika este aici înăuntru, le spuse el, arătându-le hangarul 174.

Sybrand Van Host, directorul AIVD, se deplasase personal ca să conducă operaţiunea.

*

* *

Hangarul 174 semăna cu celelalte din vecinătate, însă era înconjurat de un cordon format din poliţişti care examinau cei doi batanţi ai porţii metalice. Câinii ţinuţi în lesă lătrau furioşi.

— Sunt câini special antrenaţi ca să găsească substanţe explozibile, le explică poliţistul olandez. Mai avem şi o echipă de pirotehnişti.

— Depozitul e încuiat? întrebă Malko.

— Da, dar avem cu ce să forţăm uşile.

— Poate că e minat…

— Pirotehniştii noştri studiază problema. Aveai senzaţia că moartea se strecurase înăuntru.

După douăzeci de minute, li se ceru să se retragă în perimetrul de siguranţă. Poliţia va forţa uşile folosind un robot acţionat prin telecomandă.

Aşteptară adăpostiţi după depozitul vecin, când auziră în megafon:

— S-a deschis.

Nici vorbă de vreo explozie. Se năpustiră spre depozit, unde dispărură câţiva poliţişti cu câinii care lătrau din ce în ce mai tare. Când intră şi Malko, îi veni să iasă numaidecât din cauza duhorii dulce-amărui a morţii… În partea stângă, zări nişte lăzi din lemn puse unele peste altele, la care câinii se duseseră imediat. Puţin mai încolo, poliţiştii descoperiseră trei cadavre. Doi americani, uşor de recunoscut după uniforme şi un bărbat complet dezbrăcat, aşezat cu faţa în jos.

Exact lângă ei, se aflau două vehicule: un camion al Armatei americane şi un Volkswagen Lupo micuţ de culoare neagră, căruia îi lipsea bara de protecţie din spate. Chiar lângă ele, era un teanc de cutii din carton. Când se apropie, Malko observă că erau pentru televizoare.

Dick Fawrup era alb ca varul la faţă.

— Nemernicii! îi anunţ pe cei din FBI.

Malko se uita gânditor la plăcuţa verde de înmatriculare a camionului american. Era în perfectă stare, dar nici urmă de încărcătură. Iar cutiile goale în care fusese explozibilul îngrămădite la intrare nu reprezentau decât o mică parte dintre ele.

Comisarul Heno Van Leeuwen se apropie de ei.

— Bărbatul dezbrăcat a fost ucis cu un glonţ în cap, spuse el. Hainele sunt aici, într-un colţ, împreună cu mobilul lui Lech Brodnika.

Aşadar, cadavrul trebuia să fie al şoferului polonez. Malko încerca să pună cap la cap piesele din jocul de puzzle. Teroriştii fură o încărcătură de explozibili, iar după aceea, o transferă într-un camion civil, care trece neobservat. În cazul de faţă, camionul nefericitului şofer polonez. Fără nicio urmă de îndoială, acesta fusese agăţat de Astrid Goude… Împrejurările în care aceştia doi se întâlniseră nu vor fi cunoscute niciodată. Doar în cazul în care vor fi prinşi ceilalţi terorişti. Ceea ce ducea la o chestiune urgentă: unde era camionul furat de la şoferul polonez, încărcat cu o parte din explozibili?

*

*   *

Joshua Ponickau ocolise portul Anvers pe şoseaua de centură numărul unu şi se angajase pe autostrada E17, îndreptându-se spre

Gand. De-acuma se afla în Belgia, a cărei graniţă cu Ţările de Jos era anunţată de un simplu panou plantat la marginea şoselei ce anunţa că se intra în Belgia.

Între cele două ţări, nu exista niciun fel de control al grănicerilor sau al poliţiei. Acesta nu se făcea nici între Belgia şi Franţa. Putea să meargă fără teama de a fi oprit până la Eurotunel, după ce trecea de Calais.

Fiind foarte atent, căci nu condusese niciodată un asemenea camion de mare tonaj, nu depăşea viteza de optzeci de kilometri la oră şi mergea pe banda din dreapta şoselei.

Nu era grăbit, fiindcă nu conta la ce oră ajungea la intrarea în Eurotunel. Circulaţia nu se întrerupea niciodată. Oricum, în cazul unei interceptări, avea tot timpul să declanşeze bomba mobilă. Aruncă o privire pe harta de pe genunchi. După ce trecea de Gand, mergea pe E40, până la graniţa cu Franţa. Urmau Dunkerque şi Calais, apoi intrarea în tunel, la Coquelles.

Dacă îl ajuta Dumnezeu, nu va avea probleme. Vameşii şi poliţiştii nu aveau cum să controleze miile de camioane care treceau pe acolo în fiecare zi.

*

* *

Un poliţist olandez îi dădu lui Dick Fawrup fotografia color trimisă prin e-mail de la Varşovia. Poliţia pusese în sfârşit mâna pe un angajat al firmei de transport care îl folosea pe Lech Brodnika.

Americanul îi întinse fotografia lui Malko.

Era o superbă semiremorcă Man cu botul alb şi cu o prelată galben canar. Deasupra fotografiei era trecut numărul de înmatriculare: 25 3756 A (P) şi, de asemenea, datele firmei din Marea Britanie. Se specifica printr-o notă că acest camion trebuia să ajungă la Bradford luni dimineaţa ca să descarce televizoarele.

— Difuzăm aceste semnalmente tuturor posturilor de poliţie din Europa, zise olandezul. Cu indicaţia de a nu lua nicio măsură *activă* împotriva lui.

— Este o măsură de prevedere înţeleaptă, aprobă Malko. Nu ştim cine conduce acest camion, dar există destule şanse să fie la volan un

kamikaze din Al-Qaida, care nu va ezita să-l arunce în aer, dacă va fi interceptat. Chiar dacă nu este obiectivul vizat, tonele de explozibil pe care le conţine pot provoca pagube îngrozitoare.

— Poate că stă ascuns pe undeva, observă americanul. Nu avem niciun indiciu că va fi folosit imediat.

Malko dădu din cap.

— În afară de noi, nimeni nu caută camionul în acest moment. Şi nici nu va fi cazul încă un timp de-acum încolo. Dacă nu ajunge la destinaţie, va fi declarat furat şi, dacă nu îi schimbă plăcuţele şi înfăţişarea, va fi foarte greu să circule cu el. Cei care au organizat această operaţiune o ştiu prea bine. Aşa că, în opinia mea, o să-l folosească *acum*.

Malko se uită la ceasul Breitling „Bentley”: era ora şaisprezece şi treizeci şi două de minute. Nu se ştia când pornise la drum camionul polonez. Putea să fie oriunde în Europa.

— Am comandat nişte sandvişuri, zise Dick Fawrup. Momentan, e mai bine să rămânem aici. Dacă vor exista noutăţi, le vom afla în direct.

Malko îşi dădu seama că nu mâncase de prânz şi era mort de foame.

*

* *

Tocmai terminau de băut o cafea fără gust, când un poliţist dădu buzna în birou, cu o hârtie în mână şi îi spuse câteva cuvinte în olandeză comisarului Heno Van Leeuwen. Acesta traduse imediat:

— Poliţia rutieră belgiană a reperat vehiculul căutat. Merge pe autostrada E40, între Gand şi Ostende şi se îndreaptă spre vest, în Ostende sau în Franţa. După afirmaţiile poliţiştilor, merge cu viteză normală, nedepăşind optzeci de kilometri la oră, cu un singur om la bord. Ne cer instrucţiuni.

— Să nu facă nimic, îi rugă Dick Fawrup. Sunt sigur că se îndreaptă spre destinaţia propusă, unde şoferul s-a hotărât să arunce în aer încărcătura.

Comisarul Heno Van Leeuwen luă telefonul care suna, purtă o discuţie mai lungă în flamandă, iar după ce închise, anunţă:

— Vehiculul a fost preluat de o maşină obişnuită aparţinând poliţiei belgiene. O vor escorta încă două, ca să-l înlocuiască… Numai că belgienii ne întreabă de ce urmărim camionul.

— Am putea spune că este vorba despre trafic de droguri, sugeră Dick Fawrup. Cu toate că…

Poliţistul olandez se uită urât la el.

— Este absolut imposibil. Trebuie să le spunem adevărul. Chiar eu îl voi anunţa pe ministru.

— Înainte de toate, trebuie să fim siguri că nu pierdem camionul din ochi, conchise Malko. Peste câteva ore, se va întuneca. Dick, aţi putea să ne faceţi rost de un elicopter? Trebuie să ne apropiem de el.

Căută în agendă numărul lui Guy Bonnay, directorul Securităţii Statului belgian pe care îl cunoscuse cu ocazia incidentului din Anvers. Vor avea nevoie de el. Şeful Diviziei CIA zbieră la telefon. Împărţit între NATO, belgieni şi Armata americană, într-o duminică după-amiază, nimeni nu dispunea de un elicopter… Chiar dacă ar lua-o pe autostradă, însoţiţi de o escortă de poliţişti pe motociclete, tot nu ar ajunge din urmă camionul morţii.

Dick Fawrup închise telefonul, lac de sudoare.

— Am găsit unul particular. Ne aşteaptă la aeroportul Rijswijk. Este la un sfert de oră de aici.

Malko tocmai termina să-i explice situaţia lui Guy Bonnay. Se întoarse către american.

— Guy Bonnay ne propune să-l luăm de pe un mic poligon de aviaţie situat în Veumes, foarte aproape de E40. Între timp, el va anunţa autorităţile politice belgiene, care ne vor trimite un elicopter militar.

*

*   *

Se apropiau de aeroportul din Veumes, un mic poligon folosit de un aeroclub, în apropierea frontierei franceze. Timp de o jumătate de oră cât a durat drumul, Dick Fawrup vorbise la telefon. De acum încolo, alerta era generală, dar mai ales în Belgia. La Bruxelles, se formase o celulă de criză, ca să urmărească evenimentele.

Elicopterul coborî şi ateriză lângă trei Mercedesuri negre. Imediat

ce se dădură jos din aparat, fură întâmpinaţi de un bărbat: era Guy Bonnay, şeful Securităţii Statului.

— Avem o mare problemă, anunţă el. Camionul suspect se pare că se îndreaptă către Ostende. Autorităţile spun că, dacă se apropie de oraş, vor încerca să-l neutralizeze pe şofer cu o puşcă cu lunetă, dintr-un elicopter al poliţiei.

— Înseamnă un risc foarte mare, îi avertiză Malko. Şoferul este un kamikaze. Dacă nu-l nimeriţi, o să-şi dea seama că este urmărit şi se va arunca în aer cu camionul. În plus, nu cred că toată operaţiunea asta a fost pusă la cale ca să distrugă Ostende.

Se întrerupse, fiindcă îi suna mobilul. Când reluă discuţia, părea puţin mai relaxat.

— Nu a luat-o pe E10 către Ostende! Se îndreaptă spre graniţa cu Franţa, pe E40.

— Care. Este următorul oraş mare? întrebă Malko.

— Dunkerque.

— Şi după el?

— Calais.

Oare camionul va fi îmbarcat pe un feribot ca să treacă în Marea Britanie? Era posibil. Brusc, îl fulgeră un gând înspăimântător.

— Nu este la Calais intrarea în tunelul de sub Marea Mânecii?

— Ba da, confirmă belgianul.

Se întoarse către Dick Fawrup.

— Acolo se duce! Vrea să arunce camionul în aer *în tunel*.

Era într-adevăr tipul de obiectiv spectaculos ales de reţeaua Al-Qaida. Nu se compara cu turnurile din World Trade Center, însă nu era rău nici aşa.

Guy Bonnay oftă. Belgia era salvată.

— O să-l urmărim până la graniţă. Anunţaţi-i pe francezi.

Era falsa uşurare a funcţionarului care a scăpat de o uriaşă povară. Tonele de explozibil puteau să explodeze foarte bine pe teritoriul francez, că pe el această problemă nu-l mai interesa. Pilotul elicopterului interveni:

— Planul de zbor nu îmi permite să intru în spaţiul aerian francez.

Malko îşi făcu un calcul rapid. De la graniţă până la Dunkerque, făceau o jumătate de oră, apoi, patruzeci şi doi de kilometri până la

Calais. Le rămânea aproximativ o oră ca să se organizeze.

— Va trebui să continuaţi drumul, îi ordonă el pilotului. Anunţaţi turnul de control din Lille că aveţi o problemă şi că sunteţi nevoit să aterizaţi în Franţa. Zburaţi la înălţime, căci nu sunt prea multe riscuri. Spuneţi-le controlorilor de trafic din regiune care este altitudinea maximă. Este o urgenţă.

Pilotul acceptă cu reticenţă. Se ridicară din nou de la sol. Vor pătrunde în spaţiul aerian francez.

În timp ce pilotul îşi anunţa poziţia, Malko se întoarse către Dick Fawrup.

— Este o situaţie extrem de delicată.

— Sun la divizia noastră din Paris, zise americanul imediat. Ei îi vor anunţa pe francezi. Sunt obişnuiţi cu ameninţările teroriste. În mod sigur vor acţiona cum se cuvine.

— Dar nu într-o oră! obiectă Malko. În toate ţările, birocraţia este la fel. Amintiţi-vă data de 11 septembrie 2001, când avioanele de vânătoare ale Forţelor Aeriene Americane, responsabile să intercepteze o ameninţare aeriană, au găsit zborul 92 la o jumătate de oră după ce s-a prăbuşit în Pennsylvania… Aici nu e vorba de a organiza un baraj rutier. Atâta lucru ştiu şi ei să facă. Este nevoie de un echipaj priceput ca să nu se comită niciun fel de greşeală. Or, într-o oră, este imposibil de realizat aşa ceva. Chiar dacă tunelul dispune de propria lui pază şi protecţie.

— Pot să blocheze intrarea.

— Fireşte. Asta vom face şi noi în ultimă instanţă, dar, dacă nebunul ăsta se va arunca în aer în mijlocul altor camioane, va fi un masacru.

Acum zburau la altitudine joasă, la mai puţin de nouă sute de picioare. Malko se uită la ceas.

Mai aveau aproximativ o oră şi jumătate până când ajungea camionul plin cu explozibil la intrarea în tunelul de sub Marea Mânecii.

Capitolul XV

Joshua Ponickau încetini ca să intre pe o variantă ce intra într-un parking imens. Tocmai trecuse graniţa în Franţa şi se pregătea să ocolească Dunkerque. Nu se simţea obosit, dar ţinea să trimită un ultim mesaj prin care îi va anunţa pe credincioşi că misiunea lui a fost dusă la bun sfârşit.

Lăsând motorul pornit, luă telefonul mobil şi formă singurul număr pe care îl avea în memorie. Aparţinea unui celular libanez, dar nu cunoştea numele utilizatorului. Singura legătură pe care o avea în Europa.

Scrise cu grijă un SMS: *„Blood, blood, blood. Allah ou Akbar" [Sânge, sânge, sânge. Allah e mare]* şi îl trimise. Era întru câtva testamentul său. După o ultimă rugăciune, porni la drum cu inima împăcată. La câţiva kilometri mai departe, apăru primul indicator cu menţiunea: „Tunelul de sub Marea Mânecii. Mergeţi spre Calais".

Era pe drumul cel bun.

Simţindu-se liniştit, nu avea chef nici să accelereze, dar nici să meargă mai încet. El era braţul lui Dumnezeu, calm şi împăcat. Îşi pipăi maşinal prin jeanşi bandajul care îi acoperea organele genitale. Trebuia să aibă încredere în viitor. Neapărat un viitor strălucit, fiindcă avea să moară pentru cauza lui Dumnezeu.

*

*   *

Elicopterul în care se găseau Malko şi Dick Fawrup survola autostrada E15, care făcea legătura între Belgia şi Calais.

Pilotul se întoarse către şeful Diviziei CIA din Belgia şi zise:

— Am primit autorizaţia de aterizare pe aeroportul din Marck, situat foarte aproape de intrarea în Eurotunel, pe raza comunei Coquelles. Acolo vă aşteaptă un reprezentant al autorităţilor franceze.

Într-o oră, lucrurile avansaseră foarte mult. Fiind anunţată de Securitatea Statului belgian, Direcţia de Securitate Teritorială (DST) din Franţa îl pusese imediat în gardă pe ministrul de interne.

Elementele de care dispuneau nu erau prea numeroase, dar dădeau fiori pe şira spinării. Datorită belgienilor şi agenţilor CIA, francezii

aflaseră că intrase pe teritoriul lor un camion plin, după toate aparenţele, cu aproape douăzeci de tone de explozibili, condus de un kamikaze, care mergea pe autostrada E15.

Până atunci, nu i se ştiuse destinaţia. Putea să se îndrepte fie către un debarcader pentru feriboturi ce treceau în Marea Britanie, fie către Eurotunel. Depăşind de-acum ramificaţiile care duceau în portul Calais, era absolut sigur că va încerca să o ia prin tunel. Autorităţile franceze luaseră în mare grabă toate măsurile indispensabile de urgenţă.

La Paris, fusese alcătuită o celulă de criză, condusă de şeful de cabinet al ministrului. Fusese alertată şi RAID, unitatea de intervenţii instalată la Bièvres, o suburbie a Parisului, care a trimis un echipaj. Numai că aceasta nu va ajunge la timp, chiar dacă sosea cu elicopterul.

Celula de criză anunţase şi autorităţile britanice, care au declarat că nici nu se punea problema ca acest camion să pătrundă în tunel. Era de datoria francezilor să rezolve problema.

Prefectul Regiunii de Nord fusese însărcinat să coordoneze măsurile operaţionale locale. Poliţia belgiană primise autorizaţia să continue urmărirea camionului pe teritoriul francez.

O echipă din DST cu baza în Lille se grăbise să le vină în întâmpinare ca să stabilească un contact în parkingul din Teteghem, imediat după frontiera belgiană. Aveau ordine să supravegheze camionul fără să intervină. Între cele două unităţi de poliţie se stabilise un protocol de filaj.

Fusese pusă în alertă şi PAF *[Poliţia Aerului şi Frontierelor]*, însă ea nu dispunea de o unitate capabilă să intervină într-un caz de urmărire atât de delicat.

Faptul că un kamikaze se afla la volanul acestui camion complica mult lucrurile. La cea mai mică bănuială, exista riscul ca acesta să se arunce în aer.

Mai era puţin timp. Într-o jumătate de oră, camionul polonez ajungea în parkingul de lângă intrarea în tunel, unde staţionau vehiculele ce aşteptau să fie încărcate pe platformele Eurostarului. Nici vorbă să fie lăsat să ajungă până acolo.

Celula de criză examina la repezeală toate posibilităţile. În urma

unui fals accident, aveau să stabilească o deviere, ca să imobilizeze camionul şi să organizeze o intervenţie armată într-un punct fix, de exemplu.

Însă, nici în acest caz autorităţile nu vor reuşi să ia o decizie, căci riscurile erau mult prea mari. În mod public, nu existase nicio alertă, ca să nu se provoace panică şi ca să nu îl sperie pe şoferul camionului.

Elicopterul lui Malko se pregătea să aterizeze pe micul heliport din Marck. Imediat ce se opri, un bărbat îmbrăcat în impermeabil veni spre ei.

— Sunt comisarul Jean-François Biot din DST, se prezentă el. Am primit ordin să vă conduc la intrarea în tunel.

— Ce noutăţi aveţi? întrebă Dick Fawrup.

— În aproximativ o jumătate de oră, camionul va ajunge chiar la intrarea în tunel. Alte vehicule aşteaptă acolo ca să fie chemate la îmbarcare.

— Ce fac şoferii? întrebă Malko.

— Depinde. Cei care nu se grăbesc dorm, alţii se duc să bea ceva la benzinăria Esso, iar unii dintre ei rămân în camion.

Şoferul sinucigaş se va mulţumi să stea în cabina lui.

Comisarul francez se întrerupse ca să răspundă la mobil.

— Era prefectul care se ocupă de operaţiuni, le spuse. Într-o oră şi jumătate, va sosi şi o echipă din RAID. Îşi vor desfăşura forţele şi vor încerca să-l oprească fără arme de foc, doar cu pumnii. Sunt oameni extrem de bine antrenaţi.

— Ştiu probabil că este vorba despre un kamikaze?

— Nu încă. Dar sunt antrenaţi să facă faţă în orice situaţie.

În mod evident, autorităţile franceze excludeau orice intervenţie străină pe teritoriul lor.

Se urcară în Mercedesul 407 aparţinând comisarului din DST. În timp ce mergeau, acesta mai primi un telefon.

— Camionul a intrat în parkingul de fraht, anunţă el. Din ordinul ministrului, prefectul a interzis camionului să meargă mai departe.

După zece minute, maşina opri pe un pod, iar ocupanţii coborâră. Comisarul francez le arătă puţin mai jos o mare de camioane. Acolo era parkingul de fraht. În spate, printr-un megafon, vehiculele erau strigate pe rând. Se duseră la intrarea în tunel ca să completeze

formalităţile de frontieră şi ale poliţiei franceze şi britanice. Urma călătoria pe sub mare.

De la Calais până la Folkestone, în Marea Britanie, erau aproximativ cincizeci de kilometri şi jumătate. Însemnând treizeci şi cinci de minute traversarea.

Treizeci şi opt de kilometri se făceau pe sub Marea Mânecii, despărţiţi de fundul ei de patruzeci până la şaizeci de metri de calcar albastru.

Malko nu se putu abţine să nu întrebe:

— Presupun că serviciile de securitate au calculat ce cantitate de explozibil ar fi necesară pentru prăbuşirea bolţii tunelului?

— O cantitate uriaşă, răspunse comisarul Boit. Zece tone nu îl vor clinti din loc.

Problema era că în camionul şoferului sinucigaş erau douăzeci de tone…

*

* *

Abdullah bin Khaled avea lacrimi în ochi. Nu reuşea să-şi ia privirea de la SMS-ul de pe ecranul mobilului: *„Blood, blood, blood. Allah ou Akbar”.*

În sfârşit, reuşiseră să ducă la îndeplinire această operaţiune delicată, riscantă, care le va aminti necredincioşilor că Al-Qaida putea să lovească unde şi când avea ea chef.

Sauditul simţea neapărat nevoia să se roage.

Se duse la secretară şi o anunţă că nu se simţea prea bine şi că se va odihni puţin, apoi se încuie în birou. Îndată ce rămase singur, se aşeză în genunchi pe covoraş cu faţa spre Mecca şi stătu îndelung cu fruntea lipită de podea, mulţumindu-i lui Dumnezeu că i-a ajutat. După aceea, spuse câteva versuri din Coran, cu gândul la kamikaze care se pregătea să moară pentru cauza Războiului Sfânt.

Era una dintre cele mai frumoase zile din viaţa lui. Când se ridică de pe covor, se simţi mai bine şi se gândi la viitor; adică la acela care va sosi în curând în Europa ca să-l asasineze pe papă. Altă acţiune spectaculoasă care îi va îngheţa de spaimă pe necredincioşi.

*

* *

După ce ocoli imensul parking de fraht, Mercedesul 407 ajunsese la intrarea în tunel, unde se găseau birourile administrative.

Acolo erau deja vreo şase persoane, printre care poliţişti francezi, un reprezentant al prefectului şi angajaţi ai tunelului.

Atmosfera era încărcată şi deprimantă deopotrivă. După ce discutase cu colegii săi, comisarul din DST se întoarse la Dick Fawrup şi la Malko pentru a evalua situaţia.

— Îi aşteptăm pe cei din RAID, spuse el. Au întârziat, însă vor fi aici în cel mult o oră. Am şi luat deja două măsuri de prevedere. Pentru început, continuăm în aparenţă îmbarcarea normală a camioanelor pe platformele trenului.

— Sunt îmbarcate în ordinea sosirii? întrebă Malko.

— Da.

— Cum veţi proceda ca să întârziaţi camionul care ne interesează?

— Mi s-a spus că este uşor. Sunt chemate după numerele de înmatriculare.

Malko scutură din cap.

— Acel kamikaze este foarte vigilent. Dacă simte cel mai mic lucru suspect, acţionează imediat. Şi nu o va face decât într-un singur mod, dacă va crede că nu va putea ajunge în tunel. Care este cea de-a doua măsură?

— La cererea prefectului, vom stabili o zonă de securitate ca să evităm aglomerarea altor camioane, în afara celor aflate deja acolo. Drumul către parkingul de fraht va fi interzis.

— Acest lucru va provoca un ambuteiaj îngrozitor, observă Malko.

— Da, însă nu avem de ales… De asemenea, trebuie să asigurăm securitatea parkingului de fraht, interzicând accesul.

Încă o măsură de prevedere de care îşi va da seama sinucigaşul… Situaţia aceasta îl neliniştea pe Malko. Îl luă deoparte pe Dick Fawrup.

— Mi-e teamă ca dispozitivul prevăzut să nu fie prea greoi, zise el. Avem de-a face cu un om cu simţurile ascuţite, care nu se teme de nimic, fiindcă este gata să-şi dea viaţa. Va simţi pericolul precum un animal sălbatic…

— Se prea poate, zise americanul, dar ce vreţi să facem? Francezii

sunt acasă la ei şi nu vor accepta intervenţia străină. Aveţi vreo idee în acest sens?

— Probabil că da, spuse Malko. Am mai multă experienţă în cazul sinucigaşilor decât oamenii chemaţi să intervină.

— Nu am nicio îndoială, recunoscu Dick Fawrup, dar, dacă le veţi face vreo propunere, o vor refuza.

— Nu trebuie să le propun nimic, trebuie doar să fac…

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că nu trebuie să le cerem părerea, zise el tranşant. Cred că a mai fost o situaţie asemănătoare pe aeroportul Orly, în 1978. Atunci, trebuia neutralizat un grup de terorişti palestinieni care au luat ostatici israelienii dintr-un avion. Francezii le-au interzis israelienilor să facă vreo mişcare, însă aceştia nu i-au luat în seamă.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Autorităţile franceze au protestat de formă, însă, cum problema a fost rezolvată, nu au mers mai departe, ci au rămas cu protestele verbale…

Dick Fawrup se uită îngrijorat la Malko.

— Doar nu vă gândiţi să ocoliţi autorităţile franceze?

Malko zâmbi cu răceală.

— Ba da. Chiar mă gândesc şi mai departe. Aveţi vreo armă la dumneavoastră?

— Da, zise americanul, după ce chibzui o clipă.

— Unde este?

— În servietă.

— Bine. O să ne mai gândim. Puteţi să-i întrebaţi pe omologii dumneavoastră dacă suntem autorizaţi să însoţim operaţiunile?

— Bineînţeles! spuse americanul, uşurat să-l vadă pe Malko renunţând la un proiect extrem de greşit din punct de vedere politic.

Se îndreptă spre grupul de poliţişti francezi care studiau harta cu împrejurimile tunelului. Cererea fu acceptată pe loc. Se întoarse ca să-l anunţe şi pe el, dar simţi că pulsul o ia razna. Malko dispăruse cu servieta lui cu tot.

*

*   *

Joshua Ponickau era liniştit. Cerceta împrejurimile din camionul oprit lângă celelalte. Aproape toţi şoferii din jurul lui erau polonezi şi se cunoşteau. Mulţi dintre ei coborâseră din vehicule şi stăteau de vorbă.

Îşi spuse că, în cel mult o oră, se va afla pe platforma Eurostarului, în drum spre Folkestone, oraş în care nu va ajunge de fapt niciodată. Înainte de plecare, instructorii îi făcuseră cu multă grijă instructajul. Cunoştea lungimea tunelului şi în cât timp îl va străbate.

Se hotărâse să declanşeze explozia la zece minute după ce pornea convoiul, în locul în care grosimea dintre calcarul tunelului şi fundul mării era doar de patruzeci de metri. Explozia avea să fie devastatoare pentru tunel şi pentru cei care se aflau în el.

Chiar dacă se va putea repara, nimeni nu va cuteza să-l mai străbată vreodată.

În fine, trebuia să se bazeze şi pe voinţa lui Allah care ar putea provoca o catastrofă şi mai mare. Bolta putea să cedeze şi atunci apa mării ar inunda complet tunelul, omorând sute de necredincioşi.

Când sinucigaşii din 11 septembrie 2001 au intrat cu avioanele în turnurile gemene din World Trade Center, nimeni nu se gândea că acestea se vor prăbuşi, producând atâtea daune materiale şi morale.

Pândea megafonul care trebuia să-i strige pe cei ce se urcau pe platforme. Odată ce trecea de controalele poliţiei şi ale vameşilor, era liniştit. Şoferii se odihneau la volanul camioanelor până când ajungeau în Folkestone.

Începu din nou să se roage, cu privirea fixată pe panoul luminos ce afişa numerele de înmatriculare ale camioanelor strigate să se îmbarce pe platforme, dublată de apelul prin staţie.

În curând, îi va veni rândul şi lui.

*

* *

Aproape că se înnoptase. Malko Linge, care se întorsese la Mercedesul 407 unde îşi lăsase geanta de voiaj, îşi dăduse jos haina şi cravata şi se îmbrăcase cu geaca de piele.

Sprijinindu-se de caroserie, şoferul, un poliţist francez, fuma indiferent o ţigară.

Malko băgă mâna în servieta lui Dick Fawrup şi simţi, printre hârtii, un obiect tare: era mânerul unui pistol.

Îl scoase şi îl strecură numaidecât la curea. Era un Beretta 92, o armă bine cunoscută lui. Dar îi mai lipsea ceva. Se apropie de şofer şi îi spuse:

— Aveţi cumva o ţigară? Eu le-am terminat pe ale mele.

Fără să stea pe gânduri, poliţistul îi întinse pachetul din care Malko îşi luă una. Şoferul i-o aprinse cu bricheta lui.

— Vă mulţumesc.

Malko se îndepărta deja. Parcarea camioanelor se găsea cam la cinci sute de metri, puţin mai jos. Se opri în spatele unei maşini, stinse ţigara şi introduse un glonţ pe ţeava pistolului. Puse piedica, apoi îl băgă din nou în curea sub geacă.

Îşi reluă drumul, coborând rampa ce ducea în parcare. Trecu pe lângă trei şoferi polonezi care discutau şi începu să inspecteze camioanele. Erau acolo cu zecile şi toate semănau între ele.

Pulsul îi crescu brusc. Lângă o alee, zări prelata galbenă a camionului polonez. Era prima oară când îl vedea de aproape, după ce îl observase din elicopter. Se apropie şi verifica numărul.

Era chiar camionul pe care îl căuta. Se simţea detaşat şi stăpân pe el. Trebuia să reuşească, altminteri, nu va fi singurul care va muri. Va urma un carnagiu.

Îşi reluă drumul, negândindu-se la nimic. Din acest moment, trebuia să-şi calculeze fiecare mişcare la milimetru. Sinucigaşul de la volanul camionului era foarte atent să nu cadă în vreo capcană.

*

*   *

Joshua Ponickau văzu un bărbat care venea spre el, între două şiruri de camioane care staţionau.

Bărbatul se oprise lângă unul dintre ele şi se ridică până la cabină ca să stea de vorbă cu şoferul, apoi coborî imediat. Îşi văzu de drum, apropiindu-se de camionul lui Joshua Ponickau.

Se mai opri o dată, ca să-l întrebe ceva pe un şofer care stătea pe scara camionului, dar acesta îi răspunse clătinând din cap în semn că nu. Se afla doar la câţiva metri de el. Zărindu-l în cabină, făcu un mic

ocol, ca să vină direct la el. Îmbrăcat cu geaca din piele, nu se deosebea de ceilalţi şoferi.

Se sui zâmbind relaxat pe treapta camionului lui Joshua Ponickau, ţinându-se cu mâna stângă de mâner. Arătându-i ţigara pe care o avea în dreapta, i se adresă şoferului în poloneză. Acesta clătină din cap. Nu fuma şi nu avea brichetă.

— *Nein. Ich rauche nicht [Nu. Nu fumez]*, îi răspunse acesta în germană.

Bărbatul făcu un gest de neputinţă şi coborî de pe scară. Joshua Ponickau nu se mai uita la el, fiind absorbit de gândurile lui şi uitându-se la panoul luminos de afişaj.

Nu zări decât prea târziu arma îndreptată spre capul său.

Ultimele lucruri pe care le simţi fură un zgomot asurzitor, un fulger alb de lumină şi o lovitură puternică în cap.

*

*   *

Lui Malko nu îi trebuiră decât câteva secunde ca să arunce ţigara stinsă şi să pună mâna pe pistol, trăgându-i piedica doar cu degetul mare. Cum în acel moment Malko era mai jos, şoferul nu observase gestul. Îi fu de-ajuns să sară pe treaptă.

Cele trei focuri de armă trase la rând nu produseseră decât o singură detunătură. Gloanţele trase de foarte aproape îi sfărâmară craniul lui Joshua Ponickau, proiectându-l pe bancheta camionului. Malko sări de pe scară cu urechile vâjâindu-i încă din cauza împuşcăturilor.

Şoferii începuseră să vină spre camion. El agită arma ca să-i împiedice să se apropie şi îi avertiză în germană:

— *Polizei! Achtung! Gefahr! [Poliţia! Atenţie! Pericol!]*

Aceştia se opriră în loc.

Malko se urcă din nou pe scară şi cercetă interiorul cabinei. Căuta sistemul de declanşare a exploziei care, cu siguranţă, exista. Dar nu îndrăznea să atingă nimic. În momentul în care în parcare năvălea un grup mare de poliţişti în uniforme şi în civil, el se dăduse deja jos. Printre ei, era şi Dick Fawrup, comisarul din DST.

Acesta izbucni furios:

— Ce aţi făcut? Nu aveaţi dreptul!

Malko îi adresă un zâmbet dezarmant.

— V-am scăpat de o mare belea, zise el.

În sufletul lui, se simţea cam zdruncinat. Îşi va aminti multă vreme de clipele astea.

Poliţiştii se învârteau pe lângă camion. Malko îi spuse comisarului din DST:

— Ar trebui să stabilim o zonă de securitate, pentru că nu ştim nimic despre sistemul de declanşare a exploziei. Poate că există un ceas, deşi cu nu cred aşa ceva.

Poliţiştii îi îndepărtau cu repeziciune pe ceilalţi şoferi. Doi dintre ei ridicară prelata în partea din spate şi începură să examineze încărcătura. Comisarul din DST se întoarse către Malko vizibil tulburat.

— Nu sunt decât cutii de televizoare înăuntru! Sunteţi sigur că nu aţi făcut o imensă porcărie?

Se vedea că turba de furie. Dacă acel şofer nu era un terorist? În urmă cu doi ani, la Londra, oamenii din Scotland Yard ciuruiseră un biet student brazilian nevinovat, pe care l-au luat drept terorist. Folosiseră exact aceeaşi metodă: mai întâi au tras şi apoi au verificat.

Pe Malko îl luă cu călduri. Logic, bineînţeles că împuşcase un membru al reţelei Al-Qaida, pregătit să comită un atentat îngrozitor. Din păcate, încă nu a fost identificat ca atare.

Din spatele camionului, se auziră brusc strigăte puternice. Malko alergă într-acolo. După ultimul rând de televizoare, poliţiştii descoperiseră lăzi din lemn pe care scria *„High Explozive. Danger.”*

Malko avu senzaţia că reînvie: nu omorâse un om nevinovat. Se apropie de Dick Fawrup.

— Transmiteţi-le omologilor dumneavoastră că eu nu am chef să apar. Este suficient să anunţaţi că teroristul a fost neutralizat de un poliţist francez.

— O idee excelentă, consimţi americanul.

Puţin mai departe, avu loc o lungă discuţie cu comisarul din DST, apoi acesta se întoarse la Malko împreună cu un poliţist francez.

— S-a aranjat, îl anunţă Dick Fawrup. O să ne luăm discret tălpăşiţa.

Poliţistul francez înaintă spre Malko şi îi întinse mâna.

— Nu am dreptul să vă felicit în mod oficial, spuse, dar o fac din tot sufletul.

— Eu sunt obligat să mai rămân, zise Dick Fawrup. Îl aştept pe şeful diviziei noastre care soseşte imediat cu Eurostarul de la Paris.

— Este o staţie aici?

— Da, la Calais – Frethan.

— Trenul ajunge la Londra?

— Da.

— Cred că o să-l iau, dacă mă duceţi până acolo. Aici nu mai sunt de folos.

— De folos este un fel de-a spune, ripostă americanul. Dacă nu aţi fi avut această iniţiativă, Dumnezeu ştie ce s-ar fi întâmplat.

— Nu ne-a sosit ceasul, conchise Malko.

Era să adoarmă în maşina care îl ducea la gară. Tensiunea nervoasă îl epuizase.

— Am câştigat o bătălie, zise în încheiere Dick Fawrup, pe peronul gării, dar nu şi războiul. Al-Qaida nu se va da bătută. Membrii ei dispun de mijloace nebănuite. Atentatul acesta a fost pregătit cu minuţiozitate. Ar fi putut foarte bine să le reuşească.

— Avem o cârtiţă printre ei, îi aminti Malko. Să sperăm că va acţiona.

Capitolul XVI

Malko tresări când simţi că trenul încetineşte; intrau în gara St. Pancrace. Cât dură drumul, Malko dormise buştean. Şi el va ţine minte mult timp aceste clipe. Iată o execuţie pe care nu o va regreta niciodată… Însă lucrul cel mai şocant era că la mijloc se afla un occidental! Un convertit care devenise un credincios fanatic.

Oare câţi asemenea lui mai erau?

În taxi, încercă să-l prindă pe sir George Cornwell ca să-l anunţe că se întorcea, dar dădu peste mesageria vocală. Se întreba ce avea să găsească în *safe-house*. Totul părea liniştit, dar când deschise uşa, văzu că era lumină în living-room. Tarika Nawaz se uita la televizor. Când

îl văzu, exclamă bucuroasă:

— V-aţi întors!

— Mi-aţi simţit lipsa? o întrebă el zâmbind.

— Nu am ieşit deloc. Mă simt exact ca la închisoare.

Era la fel de sexy, aşa cum era îmbrăcată cu un pulover subţire şi cu o fustă. Toată tensiunea nervoasă acumulată în ultimele ore se risipi pe dată, iar Malko simţi o dorinţă nebună de a-şi trăi viaţa.

— Aţi mâncat? o întrebă el.

Era zece seara.

— Nu prea, că nu mi-a fost foame.

— Foarte bine. Duceţi-vă să vă aranjaţi, vă invit la cină.

— Unde?

— E surpriză. Să vă faceţi *foarte* frumoasă, adăugă el.

— Pentru ce?

— Pentru mine.

Nici nu putea să fie mai clar de-atât. În timp ce ea se duse să se pregătească, Malko se băgă sub duş. Apa caldă i se păru minunată şi gândul îi zbură la Tarika Nawaz. Ca la fiecare joc al dragostei cu Thanatos, Eros revenea mereu în galop. Orice l-ar aştepta în viitor, voia să profite din plin de această seară, care ar fi putut să nu existe vreodată pentru el. La drept vorbind, avea un chef nebun de o femeie şi acum chiar o avea la îndemână. Chiar dacă va fi nevoit să o violeze.

Intrară aproape în acelaşi timp în living, dar mai întâi, îi ghici prezenţa după dâra de parfum lăsată. Abia îi zărea în penumbră silueta, dar când ieşi la lumină, rămase plăcut impresionat.

Se făcuse *într-adevăr* foarte frumoasă. Prin jacheta descheiată a taiorului, se întrezărea o bluză neagră, transparentă, din muselină şi sutienul asortat. Ciorapii negri lucioşi se mulau pe picioarele lungi, iar pantofii cu toc o făceau să pară la fel de înaltă ca el. Iar machiajul era o pură minunăţie de senzualitate provocatoare.

— Vă place de mine? îl întrebă ea.

— Foarte mult, răspunse Malko.

— Aşadar, unde mă duceţi?

— V-am spus că e o surpriză.

*

* *

Era o uşiţă albastră la intrarea în Brook Street, chiar lângă New Bond Street, în cartierul cel mai elegant al Londrei. În timpul zilei, aici mişunau doar „victimele modei”, gata să cheltuiască o avere pe ultimele noutăţi ale casei Prada.

Malko sună, iar uşa se deschise după câteva clipe, în prag ivindu-se un negru uriaş, îmbrăcat cu o tunică gen Mao. Malko îi şopti ceva, iar uriaşul le făcu loc să coboare o scară cu covor din pluş închis la culoare ce ducea la subsol. La prima vedere, semăna cu o discotecă restaurant, cum se întâlneau multe în Londra. Câteva mese rotunde, cu canapele pufoase, aşezate în formă de U în jurul ringului de dans. Mai în spate, era barul la care stăteau bărbaţi şi femei. Toţi clienţii erau îmbrăcaţi elegant. Fură conduşi într-un separeu din stânga ringului de dans. Lumina difuză abia le permitea să se vadă.

Malko luă meniul şi comandă fără să o mai consulte pe Tarika. Câteva perechi dansau în ring. Chelnerul le aduse o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne roze din 2003, într-o frapieră din cristal şi o cutie de caviar, colţunaşi cu brânză, ouă şi somon fumé. Tarika făcu brusc ochii mari.

Când se uită înspre bar, tresări brusc şi zise cu voce sufocată:

— Aţi văzut!

Un bărbat în smoching se apropie de o blondă aşezată pe un taburet, îmbrăcată într-o rochie de seară crăpată într-o parte şi se opri lângă ea, în picioare, cu un pahar în mâna stângă. Îşi strecurase cealaltă mână, cu un gest foarte firesc, în crăpătura rochiei. Pentru că femeia nu se împotrivea, puse paharul pe bar şi îşi trase fermoarul, expunând un sex lung încordat, pe care blonda îl cuprinse numaidecât în mână, apoi începu să-l mângâie cu gesturi lascive.

— Aici, fiecare face ce vrea, îi explică Malko. Este un club cu circuit închis, unde vin destul de rar. Aici nu aveţi cum să întâlniţi fanatici…

— Dar oamenii fac dragoste, observă Tarika indignată…

— Dacă aşa vor, spuse Malko. Puteţi să vă mulţumiţi doar cu privitul. Nimeni n-o să vă deranjeze.

Pakistaneza era înmărmurită. Malko îi puse mâna pe genunchi, urcând apoi uşor spre coapsa cărnoasă.

— Este oribil, zise ca cu voce sugrumată.

— Ba nu, o contrazise Malko, asta înseamnă civilizaţie! Aşa a fost dintotdeauna.

Ridică paharul de şampanie Taittinger brut:

— Să bem pentru viaţă.

— Eu nu beau, răspunse ea.

Malko îi puse aproape cu forţa paharul în mână.

— *În seara asta* o să beţi! Nimeni nu va şti.

Goli paharul dintr-odată, ca pe o poţiune, în mod vădit tulburată. La bar, blonda coborî de pe taburet şi dispăru în altă încăpere, târâtă de bărbatul excitat.

— Ce au de gând să facă? întrebă Tarika.

Malko se ridică şi o luă de mână.

— Hai să vedem.

Ea îl urmă într-o încăpere şi mai întunecoasă. În picioare, blonda era lipită de un perete, sprijinindu-se cu mâinile de tapetul de catifea şi bazinul cambrat. Bărbatul dăduse la o parte poala rochiei lungi dezvelindu-i fesele şi o penetra în această poziţie cu mişcări lente ale bazinului. Îi zări pe Tarika şi pe Malko şi le făcu un semn prietenesc să vină lângă ei.

Tarika se dădu cu oroare înapoi.

Malko nu insistă şi o însoţi înapoi în salonul mare… Mai băură şampanie şi mâncară caviar. Ca un automat, ea goli a doua cupă de şampanie. Malko avea chef într-adevăr să uite ce se întâmplase în acea după-amiază. Puse mâna pe coapsa pakistanezei care îşi apropie imediat picioarele.

— Opriţi-vă!

— Nu vreau să vă violez, o linişti el.

Dar nu mai apucă să răspundă. În ringul de dans apăru un cuplu. Era o fată superbă brunetă şi un băiat frumos, cu chip de *cover boy*. El avea o haină lungă din piele, foarte la modă, iar ea era într-o rochie neagră destul de scurtă, cu breteluţe, dar decentă. Începură să danseze ca pentru o paradă a modei, apoi tânărul se opri în loc, fixând-o pe fată cu un aer dispreţuitor.

Aceasta se aşeză graţioasă în genunchi în faţa lui. Imediat, apăsă capul partenerei cu fermitate, apoi dădu la o parte poalele hainei

lungi din piele, ascunzându-i-l dedesubt. După aceea, îşi reluă poziţia dominatoare. Acum nu se mai vedeau decât ondulările hainei în ritmul felaţiei invizibile.

Bărbatul rămăsese ca o stană de piatră, de parcă nu ar fi fost prezent. Malko o pândea pe Tarika cu coada ochiului. Aceasta nu îşi lua privirea de la ei.

Mişcările capului prinseră viteză, apoi se liniştiră brusc.

Femeia scoase capul de sub haina de piele, se ridică şi dispărură amândoi în întunericul din salon.

Tarika se scutură.

— E josnic, făcu ea, cu glas tremurat. Vreau să plec.

Se ridică şi se îndreptă grăbită spre fundul sălii, urmată de Malko. Fiind întuneric, greşi uşa şi nimeri într-o cameră micuţă, mobilată cu câteva canapele, unde nu era nimeni. Se întoarse cu faţa la Malko.

— Unde?…

Fără o vorbă, el o lipi de perete. Nu o sărută, dar îşi strecură mâna pe sub fustă şi o plimbă în sus până ajunse la pântece. Descoperirea pe care o făcu îi provocă o reacţie bruscă. Spectacolul celor doi părea să o fi emoţionat în mod deosebit pe Tarika… De-abia se împotrivi, când îi prinse elasticul slipului şi îl lăsă să alunece în lungul picioarelor.

— Opriţi-vă. Eu nu…

Prea târziu însă. Pe întuneric, nu observă când se eliberă. Când realiză, sexele lor se atinseseră deja. Malko o pătrunse dintr-o mişcare, afundându-se ca într-un borcan cu miere. Scandalizată, se feri să o sărute, deşi pătrunsese în ea până la rădăcină.

În încăpere, intră altă pereche şi, fără să se sinchisească de ei, se întinse pe o canapea şi începu să facă dragoste.

Tarika încercă din nou să scape de Malko şi aproape că reuşi. Însă el o prinse, o întoarse cu faţa la perete şi îi mai ridică fusta o dată. Se afundă pe la spate dintr-o singură mişcare, dar mult mai adânc.

Ţinând-o cu ambele mâini de şolduri, o posedă încetişor. Până la explozia finală. Simţi atunci ca un frison şi se gândi că juisase şi ea în acelaşi timp.

Satisfăcut, îşi aranja hainele. Nu întâmplător o adusese în acest club cu circuit închis. Nu avea niciun chef ca Serviciile Secrete să afle în ce relaţii se afla el cu pakistaneza. Acesta era singurul club în care

se ducea fără să aibă martori. Nici măcar agenţii din MI5 nu aveau acces.

Tarika îşi pusese slipul. Se duse ca un automat la masa lor şi se trânti în fotoliu, în timp ce Malko îi mai turna un pahar de şampanie. Părea tulburată şi cu mintea în altă parte.

— M-aţi violat! făcu ea. E o ruşine. Nu voiam să mă culc cu dumneavoastră… îl iubesc încă pe Tom.

— Ce-a fost a fost, i-o tăie Malko, nemaiavând chef de discuţii. Mie nu-mi plac femeile care ispitesc bărbaţii. Cel puţin, nimeni nu va şti ce s-a întâmplat în seara asta aici, o asigură Malko.

Vorbele lui părură să o liniştească şi goli paharul de şampanie. Încet, încet, atmosfera se încingea, se formau alte perechi, unele femei se ridicau de pe scaune şi se întindeau direct pe mochetă ca să le producă dulci plăceri partenerilor, altele dispăreau în saloanele învecinate. Aici domnea o atmosferă erotică de bună calitate, care nu îl lăsa pe Malko indiferent.

— Sunteţi foarte frumoasă! spuse el dintr-odată.

Tarika se cutremură şi zise pur şi simplu:

— Să plecăm de-aici!

Oricum, nu mai rămăsese nici urmă de caviar şi niciun strop de şampanie. Malko îi acceptă propunerea, iar portarul le chemă un taxi.

*

*   *

Când se întoarseră la *safe-house*, se purtau cu decenţă, iar în faţa camerelor de luat vederi, Malko se aplecă şi îi sărută ceremonios mâna femeii pe care o posedase cu sălbăticie în urmă cu o oră.

*

*   *

— În curând, avem întâlnire la MI6, îl anunţă Richard Spicer. Dar înainte aş dori să mai subliniez un lucru. Datorită dumneavoastră, am scăpat cu bine de povestea cu Eurotunelul.

Malko dădu din cap.

— Nu este numai meritul meu. Toată lumea şi-a făcut treaba, dar a fost o muncă de Sisif. Scapi de o lovitură, dar te aşteaptă alta. Cum

vom opri această ofensivă? Al-Qaida pusese la cale o strategie de lovituri spectaculoase, date de convertiţi din rasa albă, şcoliţi şi, mai ales, motivaţi. S-a descoperit ceva asupra lui Astrid Goude şi a complicilor ei?

— Acum analizăm celularul şoferului sinucigaş Joshua Ponickau. Avea acte în regulă şi am putut merge pe această pistă. Mama lui încă locuieşte în Fritzlar, dar nu şi-a mai văzut fiul de trei ani. Acest fapt ne poate deschide o cale, dar nu este decât o simplă legătură. Acţiunea esenţială nu se petrece în Europa, ci în Pakistan. Că veni vorba, sir George Cornwell m-a pus în temă cu „manevra” privitoare la Tom Atkins. Dacă vrea să vă vadă, înseamnă că are noutăţi.

— Să v-audă Dumnezeu! zise Malko oftând.

Se urcară în Buickul şefului diviziei şi se duseră în Vauxhall Corner.

Malko nu o mai văzuse pe Tarika Nawaz înainte de a pleca. Trebuia să-şi revină după emoţiile trăite în ajun.

Când intrară în biroul lui sir George Cornwell, acesta era în compania unui bărbat pe care îl prezentă:

— Gillian Pond a fost multă vreme la post la Islamabad şi urmăreşte problema actuală cu mare atenţie, explică directorul din MI6. Am ţinut cu tot dinadinsul să participe la şedinţa noastră. Fireşte că am urmărit ce s-a întâmplat în Franţa. Brigada Specială din Scotland Yard mi-a furnizai un raport complet. Am fost la un pas de o catastrofă, chiar dacă tunelul nu ar fi fost distrus de tot. Era un atentat deosebit de sofisticat.

— Pot să mai fie şi altele! sublinie Malko. De aici înainte, avem o idee mai precisă legată de strategia reţelei Al-Qaida.

— Absolut, confirmă britanicul.

— Aţi primit veşti de la Tom Atkins? întrebă Malko.

— Niciuna, mărturisi sir George Cornwell. Numărul din Pakistan nu a fost activat niciodată. Nici sursele noastre de acolo nu ştiu nimic. Ori e mort, ori nu poate să ia legătura cu noi.

Tăcură stânjeniţi. Minunata lor manevră luase o întorsătură proastă. Malko se pregătea să întrebe ceva, când sir George Cornwell reluă:

— Aşa ca am hotărât să trecem de la o strategie defensivă, la una ofensivă.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?
— O să vă explice Gillian.
Fostul şef de post din MI6 la Islamabad deschise un dosar pe care îl avea în faţă.
— Operaţiunea Tom Atkins este o idee bună, recunoscu el, dar poate să ia foarte mult timp, dacă reuşeşte. M-am gândit la alt demers ca să rezolvăm problema noastră.
— La care anume? întrebă Malko intrigat.
De ce îl băgaseră pe Tom Atkins în gura lupului, dacă exista şi altă posibilitate?
— De ani de zile, „tratăm” cu o sursă din Islamabad, explică Gillian Pond. Este un musulman sufist foarte bine primit în toate mediile islamiste, chiar şi printre arabii din reţeaua Al-Qaida. Un om respectat peste tot. Şi în trecut ne-a ajutat foarte mult. Fiindcă dispuneam de sursa „Shalimar”, nu l-am activat ca să-l folosim în descoperirea acestei tabere de antrenament a reţelei Al-Qaida. De la dispariţia lui „Shalimar”, l-am investigat cu ajutorul postului din Islamabad. I-a luat foarte mult timp ca să ne dea un răspuns, care, în final, a fost pozitiv. Îi vom da numele de cod „Ceai dulce”.
— De ce o poreclă ca asta?
Britanicul îi explică:
— Pentru că face un excelent ceai cu gheaţă, îndulcit cu miere şi cu aromă de cardamomă… O să vedeţi.
— Ce îl motivează?
Gillian Pond avu un zâmbet rezervat.
— „Ceai dulce” are o slăbiciune: îi plac la nebunie banii. Are patru neveste foarte frumoase pe care le răsfaţă mult şi îi place să trăiască pe picior mare. Acum i s-a năzărit să cumpere un teren în Islamabad, ca să-şi facă altă casă. Or, agenţia imobiliară îi cere foarte mult. Vrea un acont de cincizeci de mii de lire ca să înceapă demersurile.
— Am şi acceptat! sublinie în treacăt sir George Cornwell. Începând de mâine, suma va fi virată în contul lui din Londra, la Barclay’s. Aşadar, cred că o să aveţi o primire foarte bună.
Malko îşi stăpâni uimirea.
— Vreţi să mă trimiteţi acolo, la ei? De ce nu vă duceţi dumneavoastră, din moment ce îl cunoaşteţi?

Gillian Pond zâmbi din nou.

— *Tocmai* pentru că îl cunosc. Este sub continua supraveghere a celor din ISI şi, în mod sigur, a celor din Al-Qaida. Dumneavoastră sunteţi mai puţin cunoscut acolo decât mine.

— Ştie unde este amplasată acea tabără unde se antrenează kamikaze din rasa albă?

— Nu, dar cunoaşte oameni care ştiu cu siguranţă unde este. Fireşte că va fi o treabă delicată. Acceptaţi?

— Bineînţeles, zise Malko. Dar rămâne o problemă nerezolvată: Tom Atkins.

— În acest stadiu, nu putem face nimic, mărturisi directorul din MI6. Trebuie să aşteptăm.

— Şi ce aveţi de gând cu Tarika Nawaz?

— Nicio problemă, poate să rămână mult şi bine în *safe-house*.

— Mi-a mărturisit în mai multe rânduri că vrea să se întoarcă în Pakistan, ca să afle ceva despre soarta lui Tom Atkins, reluă Malko.

— Şi cum vrea să facă asta?

— Nu ştiu. Presupun că ştie multă lume, chiar în rândul ISI. Pare foarte hotărâtă.

— Credeţi că merită să încercăm? întrebă sir George Cornwell.

— Ce avem de pierdut? observă Malko. Aici nu ne foloseşte la nimic. E mai bine să nu ne lăsăm cu una cu două.

— Dar cum explicăm apariţia ei? obiectă directorul din MI6. Dacă este supravegheată de oamenii din Al-Qaida, aşa cum cred eu, ar putea avea consecinţe neplăcute pentru Tom Atkins.

— Este adevărat, recunoscu Malko, dar, dacă este oficial repusă în libertate, ar putea să meargă figura. Mai ales dacă alege să se întoarcă în Pakistan. Este suficient să se susţină că este expulzată din Marea Britanie.

— Îi voi prezenta problema ministrului, răspunse şeful MI6, căci toată afacerea este extrem de sensibilă. Oricum, pregătiţi-vă de plecare.

— O să vă fac un instructaj, îl anunţă Gillian Pond. Să ne întâlnim mai târziu, în cursul zilei.

— Trebuie să mă bazez pe sprijinul postului MI6 de acolo? întrebă Malko.

— Fireşte că va fi la dispoziţia dumneavoastră, dar cred că ar fi de preferat o anchetă independentă, zise tranşant britanicul. Bineînţeles că ISI ştie cine sunteţi, însă, dacă nu îi deranjaţi, şi ei vă vor lăsa în pace.

*
* *

Sir George Cornwell îl sună pe Malko în timp ce încă mai era cu Richard Spicer. Ministrul britanic de interne îi accepta propunerea. Prin urmare, Tarika Nawaz putea să-şi ia zborul spre Pakistan, după ce, oficial, era pusă în libertate şi expulzată din ţară.

Terminară şedinţa, apoi Malko se duse la *safe-house*. Tarika citea, ca de obicei.

— Am o veste bună, o anunţă el.

— Ce veste?

— Aveţi permisiunea să-l căutaţi pe Tom Atkins în Pakistan.

Malko se aştepta să-i sară de gât. Însă ea se posomorî şi spuse cu şovăială în glas:

— Oare nu este…

El o întrerupse:

— Nu. Sir George Cornwell a hotărât aşa.

Îi expuse condiţiile eliberării şi încheie:

— Începând de mâine, veţi fi eliberată în mod oficial şi expulzată în Pakistan. Cum vă veţi descurca acolo? Să nu uitaţi că noi contăm pe dumneavoastră ca să daţi de urma lui Tom.

— Am o verişoară în Islamabad care mă poate primi o vreme.

— Cum credeţi că veţi da de urma soţului?

— Trebuie să iau legătura cu anumite persoane.

Malko o lăsă în pace. Până la urmă, Tarika va fi mai folositoare în Pakistan, decât închisă în *safe-house* din Londra.

Capitolul XVII

Malko se deşteptă tresărind. Vocea cavernoasă dintr-un puternic megafon, care părea să fie la doi paşi de hotelul *Serena*, spunea că

„Allah e mare, chiar foarte mare”, ceea ce era confirmat de numeroase mărturii, răsunând puternic în liniştea nopţii. Se uită la ceas, iar limbile luminoase arătau ora şase fără un sfert dimineaţa. Era *fajr*, prima rugăciune a zilei, strigată în megafoanele celebrei „moschei roşii”, refugiul militanţilor radicali islamişti, care fuseseră izgoniţi de armata pakistaneză cu câteva luni în urmă, după trei săptămâni de luptă şi câteva sute de morţi. Astăzi, vopsită din nou în alb, moscheea fusese curăţată de elementele ei cele mai extremiste, însă predica în continuare cuvântul cel drept…

Malko adormi greu la loc, fiind îngrijorat de dificila lui misiune în Pakistan.

Sosise la Islamabad acum două zile, în aceeaşi cursă cu Tarika Nawaz. Se cazase la *Serena*, singurul hotel adevărat din oraş, un magnific buncăr supraetajat. Apărat de foişoare, de ploturi escamotabile din oţel şi de o ceată de paznici înarmaţi cu puşti enorme, hotelul în sine, construit pe o colină, ca o fortăreaţă, oferea tot confortul occidental. În afară de băuturi alcoolice, bineînţeles. Aceste măsuri de prevedere nu fuseseră luate întâmplător. În urmă cu câteva săptămâni, hotelul *Serena* din Kabul fusese atacat de câţiva talibani, unul dintre ei aruncându-se în aer chiar în hol, iar cel mai bun restaurant cu specific italienesc din Islamabad, *Luna Caprese*, avusese aceeaşi soartă acum două săptămâni, împreună cu o parte dintre clienţi, nişte expatriaţi, printre care se aflau patru agenţi din FBI şi un poliţist din Scotland Yard…

Viaţa în Pakistan nu era ca un fluviu care curge liniştii la vale… Cotidianul *The News* anunţa că luptele dintre facţiunile rivale din Waziristan făcuseră şapte sute de morţi în numai două săptămâni. Tribul affrizilor îşi disputa cu mitraliera grea supremaţia cu un clan rival din Khyber Pass, iar drumul din Afganistan era întrerupt de trei zile, blocând sute de camioane în Peshawar şi în Torkham.

Tot în cotidianul pakistanez se spunea că a fost numit un nou comandant regional din Al-Qaida, Abu Said al-Saudi, după consultările dintre Ossama bin Laden şi adjunctul lui, egipteanul Al Zawahiri, care îl înlocuia pe regretatul Abu al-Libi, transformat într-un foc de artificii împreună cu alte paisprezece persoane, care se găseau în preajma lui pe 29 ianuarie, de o rachetă trasă dintr-un avion

teleghidat de la sol aparţinând CIA, asupra satului Mirali, în regiunea de nord a Waziristanului, în plină zonă tribală.

Toate aceste ştiri erau redate doar în câteva rânduri. Pakistanul era deja un butoi cu pulbere, la fel ca şi zona tribală din nord-vest, situată în apropiere de Afganistan, unde se amestecau grupuri de talibani afgani, talibani pakistanezi, combatanţi arabi, turci sau uzbeci, creând astfel o zonă de insecuritate totală întinsă pe sute de kilometri pătraţi, în care „Corpul de Frontieră" însărcinat cu menţinerea ordinii nu se aventura decât cu o imensă prudenţă.

Chiar de la sosire, şeful de post din MI6, Fred Harriman, îi prezentase lui Malko o sinteză a situaţiei. Se credea că Ossama bin Laden se afla în provincia Kunar, în nord-estul Afganistanului, şi că mullahul Omar era fie în Urushganul afgan, fie la Quetta în Belucistan.

Avioanele fără pilot, teleghidate de la sol şi sateliţii „periaseră" zona în zadar, căci occidentalii nu dispuneau de destule resurse umane ca să-i prindă pe aceşti doi oameni pe capul cărora se pusese un preţ care ajunsese la douăzeci şi cinci de milioane de dolari de fiecare. Transformaţi în rupii pakistaneze sau afgane, reprezentau o sumă ameţitoare pentru un paştu din clasa mijlocie.

Cu toate acestea, nimeni nu îndrăznise să aspire la această bogăţie. Ridicat la rang de profet, Ossama bin Laden şi mullahul Omar, care se proclamase „Amir Al Mouminin"*, erau amândoi de neatins. Erau icoanele protejate de credinţa intransigentă a locuitorilor din această regiune.

[Amir Al Mouminin – Comandorul credincioşilor, echivalentul califilor de altădată.]*

Malko nu reuşea să adoarmă din nou. Misiunea lui începuse cu o veste proastă: „sursa" din MI6, cu numele de cod „Ceai dulce", *Pirul [pir – echivalentul imamului]* sufist Taussef ur-Rahman, era internat la spitalul Noori pentru o operaţie de cataractă. Câteva zile, nu putea fi contactat, aşadar, lui Malko îi mai rămânea doar „roata de rezervă", adică Tarika Nawaz, care îi promisese că va da de urma lui Tom Atkins.

Nu călătoriseră împreună şi nici măcar nu-şi vorbiseră, iar la sosire

tânăra pakistaneză plecase să locuiască la una dintre verişoare, în cartierul G7/1. Cu ea trebuia să ia Malko legătura. Bineînţeles că fusese preluată, chiar de la sosire de o echipă din MI6, care nu o slăbea nicio secundă din ochi.

Britanicii nu locuiau numai la Ambasada britanică, situată chiar la marginea enclavei diplomatice, dar şi în numeroase vile din oraş.

Pe deasupra, o agentă din MI6, Jane Crawley, se cazase la *Serena*, în camera 435, ca să înlesnească legătura cu Malko.

Acesta se întâlnea cu Fred Harriman şi cu un ofiţer pakistanez din ISI, specializat în cazurile acelor kamikaze, în vila ce aparţinea de MI6 de pe Atatürk Avenue. Avea cu ce să-şi omoare timpul aşteptându-l pe „Ceai dulce" să iasă din spital.

*

*   *

Echipa din MI6 desemnată să o supravegheze pe Tarika Nawaz o văzu ieşind din clădirea în care se instalase. Era un bloc cu apartamente modeste, cu faţada de un alb murdar, situat la intersecţia Străzii 25 cu Bulevardul Shah-Abdul Latif, în G7/1.

Oraşul Islamabad era împărţit în pătrate ce purtau câte o literă şi o cifră, divizate la rândul lor în patru careuri.

Tânăra era însoţită de verişoara ei, o pakistaneză înfăşurată în veşmântul tradiţional albastru. Se urcară într-un micuţ Suzuki Maidan.

După câteva minute, se opriră lângă Jinnah Market, în faţa unui imobil înconjurat de o banderolă lată portocalie: era agenţia Uphone, unul dintre operatorii de telefonie mobilă din Pakistan. Cele două femei ieşiră după o jumătate de oră, apoi se duseră acasă. Tarika Nawaz venise special ca să cumpere un telefon mobil local. În orice caz, la Islamabad, femeile nu aveau prea multe locuri în care să se ducă. Nu puteau merge într-o cafenea, la un cinematograf, ci doar în câteva restaurante şi mai ales în foarte puţine baruri…

*

*   *

Malko tocmai se pregătea să plece la întâlnirea cu oamenii din MI6,

când sună mobilul. Pe ecran, era afişat un număr local: 0300 8509016 şi auzi vocea blândă a Tarikăi. Fără să rostească vreun nume:

— De acum puteţi să mă sunaţi. Am început să lucrez. Putem să discutăm mâine. Pe la trei, verişoara mea va fi plecată. Adresa este: apartamentul PHA, bloc 15, etajul al doilea, vizavi de Strada 25 şi Shah-Abdul-Latif Road.

Episodul fierbinte din acea seară londoneză parcă nici n-ar fi existat.

Malko plecă, fiindcă maşina celor din MI6 trebuia să-l aştepte. Parcă venise vremea musonului. O negură deasă învăluia linia verde formată de Margalla Hils şi ploua cu găleata. Malko se urcă rapid în maşina pusă la dispoziţie, condusă de un şofer pakistanez.

— Mergem pe Atatürk Avenue, zise el.

Safe-house, unde era sediul MI6, se afla pe un bulevard larg, foarte drept, mărginit de arbori, ca majoritatea străzilor din Islamabad, un adevărat oraş-grădină, întretăiat de la est la vest de artere maiestuoase cu opt benzi. Erau foarte puţine clădiri înalte şi aproape numai vile, care închideau ca într-un cerc câteva *markaz* şi bazaruri mai mici, unde se găseau de toate.

Clădirea din Atatürk Avenue, 90 era ferită de privirile trecătorilor de ziduri înalte şi de o poartă mare cu grilaj, păzită de câteva gărzi. Aşa se obişnuia mai demult, deşi în Islamabad rata criminalităţii era destul de mică. Săracii locuiau în Rawalpindi, oraşul „adevărat”, fratele geamăn al Islamabadului, declarat capitală doar în urmă cu patruzeci de ani, acolo găsindu-se toţi expatriaţii şi toate ambasadele.

Recunoscând maşina, unul dintre paznici deschise imediat poarta.

Şeful de post din MI6 îl însoţi pe Malko în biroul său, care avea vedere în spatele casei, către o peluză tipic englezească. Fred Harriman era cam neglijent, aproape chel, masiv şi de treabă, dar vorbea uedu, paştu şi dari, şi cunoştea regiunea ca pe propriul buzunar. Îi făcu cunoştinţă cu un bărbat cu mustaţă şi cu burtă, cu o privire vioaie, care savura un gin tonic.

— Tahir Khan este un prieten de-al meu. Lucrăm mult împreună. La omologii noştri din ISI, el se ocupă cu noii talibani pakistanezi.

— Adică oamenii lui Baitullah Mehsoud? întrebă Malko, deoarece îşi făcuse temele.

Agentul pakistanez zâmbi.

— Îl cunoaşteţi?

— Am auzit de el.

Baitullah Mehsoud conducea un grup de terorişti din sudul Waziristanului, format din câteva sute de oameni, iar de curând şi-a proclamat credinţa faţă de Al-Qaida. Tânăr, în vârstă de patruzeci de ani, ocupase un loc însemnat în această regiune invadată totuşi de „răufăcători"... Tânărul kamikaze de şaisprezece ani care a tras în Benazir Bhutto şi apoi s-a aruncat în aer, atrăgând atenţia asupra sa, făcea parte din banda lui... Poliţia pakistaneză a „urmărit" arma crimei – un Tokarev fabricat în China – până în Afganistan, dar nu a putut ajunge mai departe. Malko vru să afle mai multe.

— Credeţi că Al-Qaida are vreun amestec în lichidarea lui Benazir Bhutto?

Ofiţerul din ISI se strâmbă.

— E greu de spus. Fireşte că tânărul care a tras în ea venea din Waziristan şi făcea parte din grupul lui Baitullah Mehsoud, care se declară şi el membru în Al-Qaida. Numai că a fost antrenat de un mullah din grupul lui Mehsoud, dar care a acţionat în numele altcuiva...

— Cum adică? întrebă Malko, stupefiat. Nici măcar nu ştia pentru cine îşi va sacrifica viaţa?

Tahir Khan mai bău o gură de gin şi îi spuse zâmbind răutăcios:

— În prezent, există o „piaţă" pentru kamikaze. Sunt recrutaţi în moschei de mullahii care sunt în legătură fie cu talibani, fie cu Al-Qaida. Îi urmăresc pe tinerii fără ocupaţie care vin deseori să se roage şi le propun să vină să studieze într-o madrasa. Acolo li se spală creierele şi li se spune că viaţa lor va căpăta în sfârşit un sens, căci i-o vor încredinţa lui Dumnezeu, în slujba Jihadului. După câteva săptămâni, sunt pregătiţi să moară din porunca mullahului lor. De altfel, acesta le dă o „scrisoare pentru Dumnezeu", prin care explică sacrificiul făcut de ei şi îi încredinţează trupul şi sunetul lor.

— Cum pot să creadă în asemenea baliverne? se revoltă Malko.

Pakistanezul ridică din umeri.

— Sunt analfabeţi, naivi şi foarte credincioşi. Pentru ei, mullahul este trimisul lui Dumnezeu! După ce sunt bine antrenaţi, acesta poate

să-i „cedeze” oricui pentru suma de un milion de rupii *[aproximativ 10.000 euro]*. Kamikaze va asculta de „cumpărătorul” său, dacă mullahul îi spune acest lucru… Aşa că este imposibil de ştiut *cine* i-a ordonat tânărului să o împuşte pe Benazir… Din nefericire, sunt zeci de tineri care visează astăzi să devină un *fedayeen*. Familia primeşte o sută de mii de rupii şi este privită cu admiraţie, fiindcă fiul acesteia a murit ca un martir şi toată lumea e mulţumită. Talibanii îi recrutează ca să-i ducă în Afganistan, căci afganilor nu le place să se sacrifice astfel.

„Este înspăimântător”, îşi zise Malko în sinea lui.

— Este incredibil cum pot fi manipulaţi aceşti tineri, continuă ofiţerul din ISI. Până acum, erau uşor de identificat, căci încărcătura de explozibil fiind fixată în jurul taliei, capul se desprindea în general de trup, dar figura le rămânea intactă, deci puteau fi recunoscuţi imediat. Dar de acum înainte, vor primi ordin să aplece capul înainte de a declanşa explozia pentru ca bilele de oţel sau cuiele din „tunică” să-i desfigureze complet. Asta ca să nu mai poată fi identificaţi.

Tăcură cu toţii stânjeniţi.

În mod cert, extremismul religios mergea până acolo, încât erau înfăptuite cele mai mari orori. Malko se cutremură şi reveni la subiectul care îl interesa.

— Caut amplasamentul taberei în care sunt antrenaţi acei kamikaze de rasă albă, folosiţi de Al-Qaida. Trebuie să fie pe undeva prin zona tribală.

Tahir Khan făcu un gest evaziv.

— Am auzit şi eu de ea, dar nimeni nu este în stare să dea o informaţie precisă. Adevăratele secrete ale reţelei teroriste sunt bine păstrate şi nimeni nu îndrăzneşte să-şi rişte viaţa ca să le dea în vileag. Iar acesta este unul dintre ele. Dacă aud ceva…

Malko îi dădu numărul operatorului Uphone local şi, după ce sorbi ultima picătură de gin tonic, omul din ISI plecă.

— Este serios? îl întrebă Malko pe Fred Harriman.

— Mi-a vândut de multe ori ponturi bune, spuse britanicul. Are trei fete care merg la şcoală şi asta îl costă destul de mult.

*

*   *

Era o vreme câinoasă şi ploua în rafale puternice cu grindină, care pocănea în geamuri. Înainte de a pleca din sediul MI6, Malko îi spuse lui Fred Harriman numărul de mobil al Tarikăi Nawaz.

Nu avea nimic de făcut până a doua zi. Ajunsese deja la *Serena*, când sună telefonul fix. Era o voce de femeie.

— Este camera 435, zise ea. Fred m-a sfătuit să vă contactez.

Era Jane Crawley, agenta din MI6, care avea misiunea de a ţine legătura cu el. Încă nu o cunoscuse. Se duse spre ascensor, pe nesfârşitele culoare catifelate.

Uşa camerei 435 se deschise, apărând în prag o tânără brunetă, zâmbitoare, pe care Malko o găsi numaidecât simpatică şi sexy. Nu era machiată, avea privirea ageră, gura frumoasă şi era îmbrăcată într-o bluză şi jeanşi. Era foarte decentă, cu excepta unui amănunt: sfârcurile erau foarte bine conturate pe sub bluza din mătase.

— Intraţi, zise ea. Doriţi puţin ceai?

Hotărât lucru, acesta era unul dintre codurile folosite de MI6…

— Nu, mulţumesc, o refuză Malko. Aveţi noutăţi?

— Da. Tocmai am primit un mesaj de la domnul Harriman. Folosim o linie criptată. Postul a interceptat un apel făcut la un număr care credem că are legătură cu Al-Qaida.

— Care?

— (0092)0300 8288 603.

Malko simţi inima bătând cu putere. Era numărul la care trebuia să sune Tom Atkins când ajungea în Pakistan.

— Cine a sunat?

— Era un alt mobil pakistanez ce avea numărul: 0304 9077 475.

— Mulţumesc, spuse Malko, dar nu ştiu al cui este.

În orice caz, nu era numărul pe care i-l dăduse Tarika Nawaz.

— Foarte bine. Domnul Harriman vă invită diseară la masă. O să vină să vă ia pe la opt şi jumătate.

*

*   *

Restaurantul *Khiva*, cu bucătărie specifică Asiei Centrale, era singurul local unde puteau să se ducă străinii. Pereţii erau plini de

covoare, muzica plăcută, servirea îmbietoare. Era mai degrabă plăcut, cu excepţia mâncării, care era absolut infectă şi extrem de condimentată.

Fred Harriman adusese o sticlă de Bordeaux, înfăşurată cu pudoare într-o cârpă albă.

Aici, era permis.

Şeful MI6 reveni la subiectul apelului despre care îi pomenise Jane Crawley lui Malko.

— Nu ştiu dacă are vreo legătură cu afacerea noastră, dar e mai bine să verificăm. La numărul ăsta nu se vorbeşte decât de vreo douăzeci de ori pe an. Este o coincidenţă ciudată că a fost activat exact după ce aţi venit dumneavoastră şi Tarika Nawaz.

Chiar dacă Malko nu era de acord cu bănuielile lui Fred Harriman, reacţia lui veni imediat:

— Mâine la ora trei mă întâlnesc cu Tarika. Nu este numărul pe care mi l-a dat, însă există o modalitate simplă de a-l verifica. Sunaţi-mă, când voi fi cu ea…

— Bună idee, fu de acord britanicul.

— „Ceai dulce” tot nu a ieşit din spital?

— Încă nu, zise oftând britanicul.

Malko se întoarse la *Serena*, cu arsuri la stomac. Seara, marile bulevarde din Islamabad erau practic pustii.

Oare Tarika Nawaz dăduse într-adevăr de urma soţului său, aşa cum se angajase?

Capitolul XVIII

Zilele se scurgeau la fel de monoton, în ritmul celor cinci rugăciuni pe care nimeni nu le omitea: *fajr*, la ora şase fără un sfert, *zohar*, la două după-amiaza, *asr*, la cinci şi jumătate, *maghreb*, la asfinţit şi, în fine, *isma*, seara, la zece fără un sfert.

Cei mai mulţi sinucigaşi în devenire îşi petreceau partea cea mai importantă a timpului rugându-se sau citind din Coran în celula lor şi nu se adunau decât în timpul meselor.

La opt fix, avea loc o şedinţă de îndoctrinare, care ţinea două ore,

urmată de un curs despre explozibili. Apoi, după-amiază, o lungă prelegere despre Jihad. În plus, fiecare elev kamikaze avea dreptul să aibă o discuţie între patru ochi, la întâmplare, cu unul dintre „modelatorii” săi. Era un soi de evaluare a dorinţei lui de a deveni martir, un chestionar ce amesteca treburile personale, cu religia sau cu politica.

Tom Atkins tocmai ieşea de la o asemenea întrevedere şi avea chef să-şi limpezească mintea. Se duse în curtea mare şi se aşeză pe o bancă.

Tristeţea din primele zile îi făcuse loc unui soi de resemnare posacă. Se simţea absolut neputincios. Vreo doisprezece oameni înarmaţi păzeau madrasa, pentru a preveni unele atacuri presupuse, însă o făceau special pentru a-i ţine sub pază pe cei ce se aflau înăuntru… În exterior, era deşert cât vedeai cu ochii.

Planul agentului CIA i se părea zadarnic, imposibil de realizat. Nu dispunea de niciun mijloc de comunicare. Iar însăşi ideea de a telefona în afară i se părea absolut trăsnită. Acum se găsea cu totul în mâinile „fraţilor” săi din Al-Qaida.

Lungul monolog de azi-dimineaţă, ţinut de mullahul Rocketi, care nu mai avea braţul stâng, prin care le promitea gloria eternă, atunci când lumea nu va fi decât un imens emirat islamic, datorită luptei lor pline de eroism, i se păruse până la urmă aproape verosimil.

Cel mai uimitor lucru era că tovarăşii lui Tom Atkins păreau să soarbă acest discurs plictisitor fără să crâcnească. Ca şi cum şi-ar fi pierdut orice spirit critic. De altfel, unii dintre ei păreau şi mai fanatici decât mullahul însuşi! Ca toţi convertiţii.

Deodată, Tom Atkins îşi dădu seama că se gândea din ce în ce mai rar la Tarika. Parcă i-ar fi pus bromură în orezul pe care-l mânca zilnic.

De abia se întorsese în cameră, când auzi o bătaie în uşă, iar în deschizătură apăru barba grizonantă a mullahului Rocketi. Zâmbindu-i până la urechi cu gura-i ştirbă, îl sărută pe Tom pe amândoi obrajii, ţinându-l mereu de mână, apoi se aşeză pe covor în faţa lui. Vorbea destul de prost engleza, dar nu aborda decât subiecte religioase.

— Frate Abdul, începu el, *choura* a hotărât să-ţi încredinţeze o misiune care va cutremura lumea necredincioşilor.

— Despre ce este vorba? nu se putu abţine să nu întrebe britanicul.

Bătrânul mullah îl fixă cu un aer grav.

— Ai fost ales să-l lichidezi pe conducătorul necredincioşilor, cel care se străduieşte prin toate mijloacele să ne desfiinţeze religia şi să-l dispreţuiască pe Sfântul nostru Profet Mohamed, Dumnezeu să-l păzească.

— Pe papă? Mi s-a vorbit deja despre această misiune.

— Este adevărat, însă *choura* trebuie să confirme această propunere, spuse mullahul. În curând se va ivi o ocazie. Va apărea în public, la Roma, cu prilejul sărbătorilor nelegiuite. Tu vei fi acolo cât mai aproape de el ca să-l elimini împreună cu cât mai mulţi necredincioşi posibil. Fraţii din Italia îţi vor furniza materialul necesar actului tău eroic. Poţi să începi rugăciunile deja ca să te pregăteşti pentru această misiune, care îţi va aduce recunoştinţa tuturor credincioşilor.

Tom Atkins pierduse noţiunea timpului.

— În curând? întrebă el.

— În câteva săptămâni cel mult, îl asigură mullahul Rocketi. Am vrut să-ţi dau chiar eu vestea asta mare.

— Mulţumesc, zise britanicul.

Misiunea asta îi dădea ocazia să evadeze, chiar dacă era urmărit îndeaproape. Următoarele cuvinte rostite de mullah îl lăsară cu gura căscată:

— Înainte de a te duce să te alături lui Dumnezeu, zise Rocketi pe un ton solemn, vei avea dreptul la o ultimă bucurie pământeană, ca toţi martirii. Vei putea să te uneşti cu o femeie după cum cere ritualul *niqqa*.

Tom Atkins se încordă.

— Dar nu simt nevoia.

Din barba sură a mullahului, se iviră dinţii îngălbeniţi:

— Când vei afla despre cine este vorba, îi vei mulţumi lui Allah.

*

* *

Nu dădeai doi bani pe clădirea în care locuia Tarika Nawaz, mai ales pe o ploaie ca asta. O faţadă albicioasă, cu tencuiala scorojită, cu

aspectul unui ghetou, ce contrasta cu vilele elegante din Islamabad. Malko lăsase maşina şi şoferul puţin mai departe. Găsi imediat blocul 15 şi urcă scările.

Nu exista ascensor. Până la etajul al doilea, nu întâlni pe nimeni. Sună la uşa aflată la mijlocul palierului.

Tarika purta o ţinută tradiţională, o tunică verde cu broderie, foarte puţin decoltată, destul de mulată pe corp, despicată în părţi, lungă până sub genunchi şi cu clasicul pantalon lejer. Îşi făcuse coc şi era machiată strident.

— Intră repede, spuse ca, sunt singură, verişoara mea s-a dus la Pindi.

Se pomeniră într-un living trist, cu canapele joase asemănătoare cu covorul.

— Aţi aflat ceva despre Tom? o întrebă el.

Tarika dădu din cap.

— Da, am veşti. Cred că voi afla cât mai repede unde este tabăra.

Lui Malko nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Cum aţi reuşit?

— Cunosc mulţi oameni în Pakistan, răspunse ea pe un ton misterios.

— Unde ar putea fi această tabără?

— În Waziristan, în apropiere de Parachinar. În curând vă voi putea duce acolo, cu toate că este periculos. Veţi fi nevoit să vă deghizaţi în pakistanez. Eu îmi voi pune o burka, este mai simplu. Haideţi să vă fac un ceai.

Ea îl pofti să se aşeze pe una dintre pernele puse chiar pe podea, apoi dispăru şi se întoarse cu o tavă. Se aşeză turceşte în faţa lui. Ceaiul era fierbinte şi lăsă ceaşca din mână.

Observă atunci cât de bine era pus în valoare pieptul pakistanezei de tunica din mătase. Trebuie să fi avut o lucire în ochi, deoarece Tarika spuse în şoaptă:

— Nu trebuie să-i spunem lui Tom ce s-a întâmplat la Londra. M-aţi obligat să beau.

Malko se gândi că e o laşitate să pui pe seama şampaniei o slăbiciune datorată cu totul altor cauze. Brusc, simţi că o doreşte din nou pe tânără. Se aplecă şi îi mângâie cu delicateţe pieptul prin

mătasea tunicii.

— Trebuie să plecaţi, bâigui ea, o să vină verişoara mea.

Malko nu voia să plece fără să verifice testul pus la cale împreună cu Fred Harriman. Tarika se depărtă de el ostentativ şi repetă:

— Verişoara mea nu trebuie să vă găsească aici.

Malko se întreba ce pretext să găsească pentru a-şi prelungi vizita, când auzi sunetul înfundat al unui telefon care venea din dormitor.

Era un celular.

Tarika nu se mişcă.

— Nu răspundeţi? o întrebă Malko.

— Este mobilul verişoarei mele. L-a uitat acasă.

— Nu va şti nimic, zise Malko.

Era tulburat. Fireşte că putea fi o coincidenţă. Soneria se opri. Se uită la ceas: era patru fără treisprezece minute.

— Trebuie să plecaţi, repetă ea. Vă sun cât mai repede ca să ne ducem acolo.

De data asta, Malko se ridică, iar pakistaneza îl conduse până la uşă.

Se urcă în maşina celor din MI6. Imediat ce se instală, şoferul se întoarse spre el.

— Domnul Harriman doreşte să vă vadă, *sir*.

Se îndreptară spre Atatürk. Ploaia se oprise. Malko era tulburat şi ardea de nerăbdare să se lămurească. Când intră în biroul şefului de post MI6, îl abordă numaidecât.

— Am sunat la numărul 0304 9077 475, la patru fără treisprezece minute fix.

Malko simţi cum pulsul o ia razna.

— Chiar atunci a sunat mobilul acasă la Tarika Nawaz. A pretins că este telefonul verişoarei ei. Asta nu schimbă nimic…

Cei doi ştiau bine ce însemna acest lucru: chiar de la început, Tarika Nawaz, soţia iubitoare a lui Tom Atkins, femeia pentru care şi-a distrus cariera, era o prefăcută. De fapt, lucra pentru Al-Qaida.

— Ce v-a spus? întrebă britanicul.

— Susţine că a descoperit locul în care se află tabăra şi că vrea să mă ducă acolo cât mai repede.

Britanicul îi aruncă o privire de gheaţă.

— Aşadar, are de gând să vă răpească sau să fiţi răpit, conchise Fred Harriman. Sau chiar mai rău.

Malko oscila între furie şi ruşine. Ruşinea de a se fi lăsat manipulat de Tarika Nawaz, care se jucase perfect cu dorinţa lui de a o avea. Tânăra încerca pur şi simplu să-l manipuleze, ca să o ajute să se întoarcă în Pakistan şi să prevină reţeaua Al-Qaida de trădarea lui Tom Atkins. Ceea ce trebuia să facă atunci când o sunaseră agenţii din MI6.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Fred Harriman zise pe un ton plin de tristeţe:

— Tom Atkins e terminat! Cred că l-au şi executat.

Malko preferă să nu spună nimic. Totul se întâmpla din cauza lui! Dacă Tarika ar fi lângă el, ar strânge-o de gât.

— Poate că mai există o mică şansă, acum că ştim de ce parte se află, pledă el. Cred că a primit ordin să mă atragă în cursă ca să-l trădez pe Tom.

— Este posibil, recunoscu britanicul. Ce am putea să facem?

— Să încercăm să blocăm acest proces, îndrăzni Malko să spună.

— Cum?

— Nu ştiu încă. Dar avem un mic avantaj. Nu ştie că noi am aflat. Bineînţeles că mă voi purta de parcă nimic nu s-a întâmplat.

— Bine, vă conduc la *Serena* şi voi întări supravegherea Tarikăi Nawaz, ca să nu ne scape printre degete.

În maşină, Malko se gândi la Tom Atkins. El, care se sacrificase ca să salveze viaţa lui cu Tarika…

Se jură să facă tot posibilul ca să schimbe situaţia, chiar cu preţul vieţii.

Capitolul XIX

Vocea lui *Pir* Taussef ur-Rahman era blândă şi aproape că nu se auzea. Malko era nevoit să-şi lipească urechea de mobil ca să-l înţeleagă, deşi vorbea o engleză fără cusur.

— Prietenul nostru comun m-a rugat să vă sun, spuse şeful religios. De-abia am ieşit din spital, dar vă primesc bucuros, astăzi, la ora

două.

Îi dădu lui Malko adresa din Rawalpindi, oraşul geamăn al Islamabadului, spunându-i pe un ton dezamăgit:

— Înainte am locuit în Islamabad, însă chiriile erau foarte mari.

Malko închise, prinzând mai mult curaj. Apariţia acestei surse era o veste bună. De aceea venise în Pakistan, ca să-l întâlnească pe acest mullah.

Trădarea de acum confirmată a pakistanezei reprezentase o lovitură pentru el. Trebuia să facă faţă încă unei greutăţi şi să mai ia o hotărâre: cum avea să procedeze în continuare cu această femeie? Era cu neputinţă să o trimită înapoi în Anglia, căci în mod sigur nu va fi de acord. Pakistanezii ar fi în culmea fericirii să o aresteze, dar, în acest caz, le va scăpa lor de sub control. Cel mai bine era să o supravegheze şi să aştepte să comită prima greşeală. Se ruga pentru Tom să mai fie în viaţă.

Găsi maşina celor din MI6 în parcarea hotelului *Serena*. Cerul se mai limpezise puţin. În timp ce se îndreptau spre Rawalpindi, îl anunţă pe Fred Harriman că se ducea să-l viziteze pe *Pir*, iar britanicul îi propuse să se întâlnească după aceea ca să analizeze situaţia.

Drumul i se păru interminabil, încetinit şi de lucrările de reabilitare. Trebuia să traverseze tot Rawalpindi. Şoferul spuse în treacăt:

— Acesta este podul pe care Musharraf a încercat acum câteva luni să-l arunce în aer.

După o sută de metri, adăugă:

— Acolo, au amplasat o maşină capcană… În stânga, este moscheea unde l-au spânzurat pe fostul preşedinte Ali Bhutto, tatăl lui Benazir.

Fiecare localitate cu atracţiile ei turistice…

Ajunseră în capătul celălalt al oraşului, într-o zonă absolut nouă, cu vile frumos aliniate, cu paznici la intrare. *Pirul* locuia în bungaloul numărul 38. Erau mai mulţi paznici care îl întâmpinară cu respect pe Malko.

Interiorul era specific ţării, cu obişnuitele canapele şi cu măsuţe joase. Pir Taussef ur-Rahman apăru îmbrăcat într-un veşmânt amplu. Avea un turban negru, o barbă destul de scurt tunsă, purta ochelari şi părea să aibă buză de iepure. Văzând că Malko îl studiază, spuse cu

vocea lui blândă:

— Pe vremea guvernului comunist condus de Najibullah la Kabul, am fost închis în puşcăria Pul-e-Charki împreună cu o sută optzeci de membri ai familiei mele. M-au torturat atât de tare, încât mi-au distrus nervul facial.

De aceea avea figura puţin strâmbă…

Li se aduse ceaiul.

Malko îşi înmuie buzele. Pe bună dreptate, *Pirul* îşi merita porecla: băutura era onctuoasă, dulce, cu un gust neobişnuit.

— Este delicios, recunoscu Malko.

— Chiar ultima mea soţie îl prepară, după sfaturile mele, se făli şeful religios. Mai e şi frumoasă pe deasupra, mulţumită lui Allah.

I se aburiseră ochelarii. Malko mustăci: unul dintre pereţi era plin cu portretele celor trei generaţii din marea familie afgană ur-Rahman. Era o pleiadă de bărboşi cu o figură sălbatică, ce ocupaseră cu toţii posturi importante în organizaţia religioasă sufistă.

Pir Taussef ur-Rahman era un om foarte respectat în regiune, căci vorbea direct cu Dumnezeu, iar oamenii veneau de departe ca să-i ceară sfatul. După ce îşi băuse ceaiul, Malko intră în subiect, fără ascunzişuri, aşa cum primise sarcină de la MI6. Salafiştii puseseră preţ pe capul şefului religios şi nu avea niciun fel de milă pentru oamenii din Al-Qaida, în vreme ce era în bune relaţii cu talibanii.

Îl ascultă pe Malko, mângâindu-şi barba şi ronţăind câţiva biscuiţi înmuiaţi în ceaiul foarte dulce. La sfârşit, clătină din cap şi zise:

— Eu n-am auzit niciodată de această tabără, mărturisi el, dar asta nu înseamnă nimic. Nu trebuie să vă bazaţi pe pakistanezi. În ISI s-au infiltrat membri ai reţelei Al-Qaida şi de aceea se tem. Trebuie găsită altă cale. O să mă gândesc la asta.

— Dar e urgent! îşi permise Malko sa întărească.

Dacă nu localizau tabăra cât mai repede, nu mai aveau nicio şansă să-l recupereze pe Tom Atkins, bineînţeles dacă mai era încă în viaţă…

— Ştiu, răspunse şeful religios, dar nu trebuie să greşim sau să discutăm doar cu persoane demne de încredere. Dacă înţeleg bine, nu tabăra vă interesează, ci oamenii care se găsesc acolo?

— Aşa este, recunoscu Malko.

— În concluzie, nu trebuie să-i alertăm. Altfel, o vor lua care încotro. Al-Qaida dispune de numeroase posibilităţi în regiune, în Afganistan şi în zona tribală. Voi cere sfatul lui Dumnezeu.

Malko îşi zise că era mai practic să aibă o legătură directă cu Domnul... Întrevederea luase sfârşit: *Pirul* îl conduse până la maşină şi îl strânse la piept. Mirosea frumos, aproape ca o femeie.

— Vă sun, îi promise el. *Inch'Allah.*

Întotdeauna, la mijloc, era voinţa lui Dumnezeu.

Când ajunse la vila din bulevardul Atatürk, Malko se simţea decepţionat. Şi Fred Harriman făcuse un ceai. El părea mai optimist.

— Am montat un dispozitiv de ascultare la celularul folosit de Tarika Nawaz, zise el. De acum înainte, putem să-i interceptăm convorbirile în timp real sau să le înregistrăm. Pakistanezii nu ştiu nimic despre asta.

— Mă întreb care este scopul ei, spuse Malko.

— Mai întâi, şi-a anunţat prietenii despre trădarea lui Tom Atkins. Acum, se pare că a primit ordin să vă răpească.

Malko nu era în apele sale. Doar el insistase pe lângă sir George Cornwell să o folosească pe tânără, nebănuind-o la acea vreme de duplicitate. Se blestemă în gând; trebuia să fi mirosit ceva. Purtarea faţă de el nu era normală pentru o femeie îndrăgostită nebuneşte de soţul ei. Orgoliul masculin îl orbise şi îşi va reproşa până la moarte acest lucru.

— Ce v-a spus *Pirul?* îl întrebă Fred Harriman.

Malko îi povesti pe scurt discuţia dintre ei. Britanicul nu păru dezamăgit.

— Este un om foarte inteligent, care urăşte Al-Qaida. Cunoaşte multă lume. Dacă nici cu ajutorul lui nu reuşim...

— Nu aţi reuşit să găsiţi tabăra cu toate mijloacele tehnice de care dispuneţi? întrebă Malko.

Britanicul clătină din cap.

— Am primit raportul la zi al „Verişorilor”. În zadar au survolat în permanenţă zona cu avioanele lor teleghidate, că tot nu au descoperit nimic. Nu este vorba de o tabără clasică de antrenament, cu poligon de trageri, cu amplasamente militare, ci de o simplă madrasa, aşa cum sunt cu miile aici.

Sună telefonul. După ce închise, preciză:

— Jane mi-a semnalat prezenţa unor suspecţi în holul hotelului *Serena*. După părerea ei, erau înarmaţi. Vreau să vin cu dumneavoastră şi cu cei doi ofiţeri de pază.

În maiestuosul hol de la *Serena*, o zăriră numaidecât pe Jane Crawley, care stătea în fotoliu şi citea o revistă. Le arătă din priviri doi bărbaţi îmbrăcaţi în stil european, stând pe canapele, faţă în faţă cu intrarea. Fred Harriman zâmbi.

— Sunt spionii din ISI. Mai vin uneori pe aici la agăţat, ca să vadă dacă pot câştiga ceva bani. Alarmă falsă. Totuşi, să fiţi atent. Jane are ceva pentru dumneavoastră. Duceţi-vă sus, la ea.

Tânăra se suise deja în lift. Malko intră în camera ei, a cărei uşă o lăsase întredeschisă. Îl întâmpină cu un zâmbet strălucitor.

— Mi-e teamă pentru dumneavoastră! spuse ea. Indivizii ăştia mi se par dubioşi. Am primit asta pentru dumneavoastră.

Îi dădu un imens pistol automat, un Glock cu calibrul de nouă milimetri.

— De-acum încolo, vom proceda astfel: când plecaţi, luaţi arma cu dumneavoastră, iar când vă întoarceţi, lăsaţi-o în maşină, că altminteri, veţi activa sistemele magnetice. Şoferul mă va anunţa de câte ori vă întoarceţi fără armă, iar pe mine mă veţi găsi în hol.

— Ştiţi să folosiţi o armă? o întrebă Malko zâmbind, holbându-se la sânii ei, desenaţi pe sub bluza de un verde deschis.

— În MI6, suntem antrenaţi pentru toate situaţiile, răspunse Jane Crawley surâzând. Să nu vă fie teamă.

Ea întoarse pudică privirea în altă parte.

*

*   *

Vocea Tarikăi Nawaz era mângâietoare, stăpânită, senzuală, exact aşa cum îi trebuia unui bărbat ca să-i trezească simţurile.

— Cred că peste patruzeci şi opt de ore ne vom putea pune în mişcare, îl anunţă ea.

Prin urmare, era pregătită pentru operaţiunea de răpire.

— Aştept veşti, încheie Malko.

*

* *

Tarika Nawaz era nervoasă. De când ducea o viaţă dublă, învăţase să simtă pericolul. La început, se bucurase să se întoarcă în Pakistan. Datorită verişoarei sale, de multă vreme militantă islamistă, reuşise, chiar din clipa sosirii, să aibă un celular sigur, ca să-şi anunţe reţeaua că Tom Atkins o trădase. Trimisese informaţia unui mesager anonim şi nu ştia în cât timp va ajunge la urechile celor vizaţi. Totul era extrem de ermetic în Al-Qaida, iar mesajele circulau uneori săptămâni întregi până să ajungă la beneficiar, dar şi atunci cu întreruperi, ca să protejeze identitatea expeditorului.

Unele casete înregistrate de Ossama bin Laden făceau aproape două luni pe drum, până ajungeau la Al Jazeera. Chiar şi legăturile dintre al-Zawahiri şi grupările de militanţi erau foarte dificile, căci nu foloseau decât rareori Internetul, dar şi mai puţin telefoanele mobile sau staţiile radio.

La uşă, se auzi o bătaie uşoară şi se duse să deschidă. Era un tânăr cu barbă, care spuse imediat:

— Sunt prieten cu Medina. Surioară, pot să intru?

Ca un bun musulman ce era, se sfia să o privească direct în ochi. Tarika îl conduse în micul salon în care se aşeză mai departe de ea. „Medina” era numele de cod al persoanei de legătură, adică al celei căreia îi telefonase.

— Surioară, să ştii că eşti urmărită! îi spuse el dintr-o suflare.

Tarika nu se îndoia. Britanicii nu i-ar fi dat frâu liber.

— Nu mă miră, zise ea.

— De asemenea, credem că îţi ascultă convorbirile, reluă tânărul militant. Trebuie să fii foarte atentă, iar de acum înainte, să nu mai foloseşti telefonul. De asta am venit la tine şi nu te-am sunat. Pentru mâine, totul este pregătit. O să-i propui bărbatului care a sosit în acelaşi timp cu tine în Pakistan să te însoţească la Peshawar, ca să vă întâlniţi cu un informator. Când vei ajunge în G.T. Road, îi vei cere să vă opriţi la banca Alfallah, ca să scoţi nişte bani. De restul ne vom ocupa noi.

— O să-l omorâţi?

El scutură din cap.

— Nu. O să-l ducem la celălalt *kafir*, renegatul. Tu vei fi martorul-cheie la proces, în faţa tribunalului islamic.

— Voi face cum mi-ai poruncit, acceptă Tarika Nawaz. Allah să te aibă în pază.

Mesagerul se ridică şi ieşi din apartament fără să dea mâna cu ea.

*
* *

— Am avut dreptate! zise triumfător Fred Harriman. A vrut să vă răpească.

Malko fusese chemat de urgenţă la vila din bulevardul Atatürk. Şeful de post din MI6 tocmai îl punea în gardă: Tarika primise vizita unui tânăr care plecase imediat cu autobuzul la Peshawar.

— Credeţi că este inevitabil? îl întrebă Malko.

Fred Harriman nu apucă să-i răspundă, fiindcă lui Malko îi sunase mobilul. Era Tarika Nawaz, care îi spuse că avea în sfârşit omul de legătură care îi ducea în tabăra reţelei Al-Qaida. Pentru asta, trebuia să meargă la Peshawar, unde se va întâlni cu sursa ei. Plecarea era mâine, pe la ora opt.

El îi transmise mesajul şi lui Fred, care zise fără ezitare:

— Este o capcană! La Peshawar, se poate întâmpla orice. Nu trebuie să vă duceţi. Îndată ce veţi pleca mâine dimineaţă cu ea, o luăm cu noi, apoi o ducem direct la ambasadă.

— Nu avem nicio dovadă împotriva ei, obiectă Malko. Trebuie să plec la Peshawar, cu cea mai mare grijă.

— Acolo nu am cum să vă asigur protecţia, zise tranşant britanicul.

— Trebuie totuşi să mă duc, insistă Malko. Ca să o prind cu mâţa-n sac. Abia după aceea o voi aduce la ambasadă.

— Vă asumaţi riscuri enorme, spuse Fred Harriman. Sunt sigur că vă aşteaptă acolo.

— Nu se ştie niciodată *unde* te aşteaptă moartea, observă filosofic Malko. Ţin neapărat să mă duc.

Fred Harriman suspină cu resemnare.

— Bine, *alea jacta est! [zarurile sunt aruncate]*. Dumneavoastră aţi vrut-o.

Se vedea că trecuse pe la Oxford.

*
* *

Porţiunea de autostradă se termina după vreo cincisprezece kilometri, făcând loc vechiului drum cu două benzi, plin de camioane viu colorate.

Malko privi albia maiestuoasă a fluviului Indus, pe care îl traversară peste un pod din metal. Tocmai trecură de Attok şi se aflau în apropiere de Peshawar. Stând pe scaunul de lângă el, Tarika, în ţinută pakistaneză şi cu o eşarfă brodată pe cap, nu scosese o vorbă de când plecaseră. Şoferul pakistanez angajat în MI6 conducea destul de încet şi era tăcut.

Malko spera că britanicii aveau timp să se mobilizeze ca să-i asigure protecţia… Ştia că o echipă din MI6 se instalase la Consulatul Marii Britanii din Peshawar.

Îşi strecurase Glockul pe care i-l dăduse Jane Crawley la spate, cu un glonţ pe ţeavă.

Oare cum va funcţiona capcana?

Încetiniră, fiind înghiţiţi încet, încet de traficul demenţial de pe G.T. Road, marea arteră ce străbătea Peshawarul dintr-o parte în cealaltă. O mulţime de autobuze decorate ca un pom de Crăciun, camioane, biciclete, taxiuri galbene ca vai de capul lor, şarete trase de măgăruşi. Totul era învăluit într-un smog, care i-ar împinge pe ecologişti să se omoare. Peshawar era unul dintre oraşele cele mai poluate din lume.

De când trecuse ultima oară Malko pe aici, nu se schimbase absolut nimic. Nici negustorii ambulanţi, nici prăvăliile, nici mulţimea îmbrăcată în *camiz-charouar*. Pe străzi, nu prea vedeai femei, în afara câtorva învăluite cu burka. În această circulaţie gâtuită, era uşor să comiţi un atentat. Înaintau în ritmul melcului…

Aici, răufăcătorii erau nelipsiţi. Toţi marii conducători războinici afgani recrutau partizani gata să facă orice, iar explozibilii şi armele se vindeau practic la liber. Malko zări în depărtare, în partea dreaptă a minunatului fort Bala Hisar, construit din piatră roşie, cartierul general al Corpului de Frontieră, cu uniformele sale negre. Aici, nu mai erai în Pakistan, ci în „North West Province”, zona tribului paştu,

nesupusă în mare parte autorităţii centrale.

Aproape toată regiunea Khyber Pass, ce ducea la Torkham, postul de frontieră afgan, se găsea în zona tribală, în care străinii nu aveau acces.

Se pregăteau să treacă podul peste râul Kabul, când Tarika exclamă:

— Ah, aici este o bancă! Aş vrea să mai scot nişte bani.

Şoferul încetini şi se strecură printre vehiculele care circulau pe G.T. Road, învăluit în fumul albăstrui şi în zgomotul permanent al claxoanelor. Puţin mai departe, un poliţist jerpelit, în uniformă albastră, cu o batistă la gură, încerca să-i ferească pe negustorii care îşi împingeau căruţurile să nu fie spulberaţi de camioanele mari cu portierele din lemn, sculptate şi vopsite cu pasiune.

Malko zări faţada albă a unei filiale a Băncii Alfallah. La câţiva metri de ea, pe trotuarul larg, era o uriaşă benă verde de gunoi. În această zonă, nu erau negustori. Lângă bancă, pe un zid mai scund, stătea ghemuit şi nemişcat un bărbat cu turban, cu barbă şi cu picioarele goale.

Maşina opri lângă trotuar. Cu mâna pe mânerul portierei, Tarika se întoarse spre Malko.

— Eu intru. Mă aşteptaţi?

Plecase deja şi se pregătea să intre în bancă. Malko se aplecă şi observă că şoferul avea un pistol pe genunchi. Scoase şi el Glockul şi îl aşeză pe banchetă lângă el. Tarika intrase în bancă.

Deodată, omul cu turban coborî de pe zid, se încălţă cu sandalele şi se îndreptă şi el către bancă, ţinând mâinile în buzunarele *camizului*.

— Fiţi atent, suflă Malko îngrijorat.

Tarika Nawaz apăru în uşa băncii. Abia apucă să facă un pas, că omul cu turban scoase din buzunar un cuţit imens şi i-l puse la gâtul tinerei care începu să ţipe.

O târa cu mâna stângă spre o străduţă laterală, unde staţiona un 4 × 4 plin de praf.

Malko şi şoferul coborâră în acelaşi timp din maşină.

În timp ce alergau către pakistaneză şi răpitor, în spatele lor se auzi o rafală scurtă de armă automată, iar şoferul se rostogoli, împuşcat. Malko se întoarse.

Din bena verde de gunoi apărură doi bărbaţi în *camiz-charouar*, ţinând în mâini kalaşnikovuri cu mâner pliant. Unul dintre aceştia îl împuşcase pe şofer.

Acum alergau spre el, încolţindu-l între ei şi maşina în care îi aşteptau în mod sigur alţi complici.

Bărbosul îi dăduse drumul pakistanezei şi acum venea spre Malko, ţinând cuţitul orizontal. Din două una: ori îl omorau pe loc, ori îl răpeau.

De data asta, Tarika Nawaz jucase pe faţă. Capcana despre care pomenise Fred Harriman se închidea acum în jurul lui Malko.

Capitolul XX

Malko stătea pe gânduri. Cu Glockul putea într-adevăr să împuşte cel puţin unul dintre adversari, însă aceştia ar riposta imediat şi, de la această distanţă, o rafală de Kalaşnikov nu l-ar rata.

Unul dintre cei doi bărbaţi îi făcu semn să arunce arma şi să se ducă spre ei. Tarika strigă şi ea:

— Nu fiţi idiot! Lăsaţi pistolul, că altfel o să vă omoare.

Urmară câteva secunde de tensiune, apoi Malko se aplecă încetişor şi puse Glockul pe trotuar. Cei doi îl încadrară numaidecât şi îl obligară să meargă înaintea lor, spre vehiculul 4×4 oprit lângă trotuar.

Tarika îl observa cu un zâmbet ironic în colţul gurii, la fel şi bărbosul care o ameninţase cu cuţitul.

Malko se găsea la doar patru metri de maşină, când două împuşcături puternice se auziră aproape simultan.

Auzi un ţipăt în spate şi se întoarse: cei doi bărbaţi cu Kalaşnikovuri zăceau pe asfalt, cu câte un glonţ în cap.

Zări două siluete ascunse după maşina lui şi îl recunoscu pe Fred Harriman, alături de un necunoscut. Amândoi aveau puşti eu lunetă.

— Veniţi aici! Veniţi aici! strigă şeful de post din MI6, făcându-i cu mâna lui Malko.

Acesta era gata să-l asculte, când o zări pe Tarika Nawaz fugind spre vehiculul 4×4.

Nu stătu pe gânduri şi se repezi în spatele ei şi o cuprinse cu braţele, neluând în seamă urletele. O ridică în braţe şi se dădu înapoi, folosind-o ca pe un scut. Femeia ţipa întruna ca din gură de şarpe. Fred Harriman veni şi el în goană strigând la Malko:

— Trebuie să plecăm!

— Dar nu fără ea! Ţineţi-o dumneavoastră.

Britanicul o cuprinse cu braţele, dar tânăra îl muşcă de mână. Malko luă Glockul de jos, când îl zări pe bărbosul cu cuţit scoţând din buzunar un pistol automat.

Alergă spre ei urlând întruna. Împuşcăturile se auziră ca la poligonul de tir. Apoi rămase fără gloanţe şi se uita ca un năuc.

Fred Harriman şi Malko se priviră. Niciunul nu fusese nimerit. Era o adevărată minune.

Bărbosul trase un chiot, aruncă pistolul gol, băgă mâna în *camiz* şi se năpusti spre ei agitând un cuţit cu lama lungă.

De data asta, Malko nu ezită. Ţinând arma cu ambele mâini, trase două focuri în pieptul fanaticului, în timp ce Fred Harriman o ţinea încă pe Tarika Nawaz şi se îndrepta cu ea spre maşină. Bărbosul se prăbuşi la pământ.

Pe G.T. Road, circulaţia era la fel de fluentă. Poliţistul în uniformă albastră din intersecţia următoare venea spre ei fără să se grăbească.

Când ajunse lângă maşină, Malko observă în spate o masă confuză şi gălăgioasă, formată din Fred Harriman şi Tarika Nawaz care se zbătea ca o nebună.

Un tânăr se urcase la volan. Era celălalt trăgător, care îi zise lui Malko:

— *Well done! I am Mike*.

Dădu deja cu spatele ca să întoarcă maşina şi să plece din Peshawar. Pe trotuar, zăceau patru cadavre: şoferul pakistanez din MI6, cei doi răpitori şi bărbosul…

— Doamne! E o minune! zise Fred Harriman, cu o voce cam gâtuită. Tipul ăsta a tras cel puţin opt gloanţe.

Era fanatic, dar slab pregătit. Urletele pakistanezei mai scăzură în intensitate, căci începuse să obosească.

Enervat, Fred Harriman recursese la o metodă clasică, dar eficientă. Îi apăsase carotidele cu degetele mari, împiedicând oxigenul să ajungă

la creier. După câteva secunde, Tarika leşină.

Portierele se încuiară cu un zgomot sec. Maşina acceleră şi, în sfârşit, ieşiră din Peshawar.

După un timp, Tarika se trezi ameţită.

— Ce mi-aţi făcut? gemu ea. Unde mergem?

Malko se întoarse şi spuse pe un ton glacial:

— Tarika, s-a terminat cu joaca. Am ştiut chiar de la început de partea cui sunteţi. Vă sfătuiesc să vă calmaţi.

— Duceţi-mă acasă! zise ea furioasă.

Malko nu-i mai răspunse.

În momentul în care traversau podul peste Indus şi maşina încetini, se năpusti la portieră încercând să o deschidă, dar renunţă şi trase o ploaie de înjurături în urdu. Era ca o tigroaică.

Până la Islamabad, mai aveau de mers încă o oră şi jumătate.

*

*   *

— Şi-au dat toată silinţa, comentă cu sobrietate Fred Harriman. Dar aşa stă treaba pe aici, nu duc lipsă de mână de lucru. Dacă individul era mai bine antrenat, amândoi eram morţi acum. Şi-a descărcat toate gloanţele.

Tocmai se întorseseră la sediul din Atatürk Avenue. Tarika Nawaz era închisă într-o încăpere de la subsol, folosită ca rezervă.

Fred Harriman redacta un raport pentru ambasador şi pentru sir George Cornwell. Părea o situaţie destul de delicată, fiindcă Tarika era cetăţean pakistanez, iar ei o reţineau împotriva voinţei ei.

După ce îşi termină raportul plictisitor, şeful din MI6 se strâmbă şi zise cu îndoială:

— Mi-e teamă că ambasadorul o să ne ordone să-i dăm drumul…

— În cazul ăsta, îl condamnă pe Tom Atkins, dacă nu cumva e deja mort, obiectă Malko. Ca să nu mai discutăm despre informaţiile pe care le-am putea scoate de la ea.

Fred Harriman făcu un gest evaziv.

— Londra hotărăşte… Bine că avem oameni competenţi în Peshawar. Îmi pare rău de Latif. Era un şofer foarte bun şi un om extraordinar.

— O să încerc să discut cu Tarika, propuse Malko.

Fred Harriman zâmbi cu ironie şi îi dădu cheia.

— Baftă. Dar părerea mea e că nu va scoate o vorbuliţă.

Malko se duse la subsol, descuie uşa, apoi aprinse lumina.

Tarika Nawaz, care stătea pe jos, se ridică de parcă ar fi fost pe arcuri şi îl apostrofă.

— Kafir! Câine! Allah să te trimită în iad!

Ţipa la el, cu figura schimonosită de ură.

— Tarika, nu aveţi să-mi spuneţi nimic?

Drept răspuns, scuipă pe jos şi se întoarse cu spatele la el.

Malko nu mai avea ce să facă şi încuie uşa. Fred Harriman avusese dreptate. După ce urcă, şeful din MI6 îl anunţă:

— Londra s-a mişcat. La cererea celor din Home Office, ambasadorul a acceptat ca Tarika să fie transferată la ambasadă pentru o perioadă scurtă. Au băgat textul cu cerinţele securităţii naţionale, dar asta cam pute. Eu o să mă ocup de transfer cu o maşină cu număr diplomatic, ca să evit orice fel de încurcături.

— Cred că o să mă întorc la hotel, zise Malko oftând. Sunt epuizat.

Alt şofer îl duse la *Serena*. Cum nu găseau cheia mecanismului care bloca rampa de acces în hol, pentru o mai mare siguranţă, fu nevoit să urce cele patruzeci şi patru de trepte ca să ajungă la parter.

Jane Crawley era acolo şi îl întâmpină numaidecât.

— Am aflat ce s-a întâmplat la Peshawar, zise ea. Este îngrozitor, oamenii ăştia sunt nişte demenţi…

— Şi încă nu ştiţi tot! oftă Malko.

Îl urmă în lift, neliniştită, apoi în cameră.

— Sunteţi foarte palid, observă ea. Vă simţiţi bine?

— Am câteva motive să fiu zdruncinat.

— Faceţi o baie fierbinte, îl sfătui Jane. O să vă relaxeze. În altă viaţă, am fost infirmieră. V-o pregătesc eu.

Fără să mai aştepte răspunsul, dispăru în baie. Se dezbrăcă precum un automat, dar lăsă pe el slipul. Când intră în cadă, Jane se furişă discret. Într-adevăr, apa fierbinte îi făcu bine. Auzi celularul sunând, dar nu se ridică din cadă. Când ieşi, înfăşurat cu un prosop, Jane Crawley se uita la televizor. Se întinse în pat pe burtă, iar ea veni lângă el şi spuse:

— Să vă fac un masaj.

Mâinile erau blânde, dar viguroase în acelaşi timp. Malko închise ochii, simţind cum muşchii omoplaţilor se relaxează.

— Întoarceţi-vă, îi ceru ea.

Se supuse şi deschise ochii. Privirea se opri la bluza maro, mulată peste pieptul generos, cu sfârcuri proeminente. Cu un gest reflex, cuprinse în palme masa călduţă şi avu senzaţia că visează. Când începu să se joace cu sfârcurile, Jane spuse cu vocea puţin schimbată:

— Lăsaţi-mă să termin.

Dar Malko nu avea chef să continue. Sexul se încordase sub prosopul care se desfăcuse, eliberând lujerul gros şi vertical. La început, Jane păru să nu-i dea atenţie şi îi îngădui lui Malko să-i frământe sânii. Apoi, masându-i în continuare umerii, alunecă în jos şi cuprinse cu delicateţe sexul excitat cu gura.

Malko oftă de plăcere. Tânăra îl înghiţea şi îl elibera cu blândeţe. Nici nu îndrăznea să se mişte, ci se juca doar cu sânii superbi şi cărnoşi, lăsându-se în voia ei.

Nici nu băgă de seamă când ţâşni din adâncul măruntaielor orgasmul, extrem de puternic. Avu senzaţia că ţipase. Jane era încă strâns lipită de el, ca un vampir, sorbindu-l până la ultima picătură. Se ridică apoi, îi acoperi pântecele cu prosopul şi spuse doar atât:

— Acum, odihniţi-vă.

Malko nu îndrăznea să se mişte. Auzi uşa închizându-se şi, înainte să se cufunde într-o toropeală plăcută, apucă să-şi spună în sinea lui că nu avea de ce să se bucure: una dintre cele două piste care ar fi putut să-l ducă la tabăra secretă a reţelei Al-Qaida se închisese, iar Tom Atkins probabil că murise deja.

*

*   *

Abu Said al-Saudi, şeful serviciului de securitate al reţelei Al-Qaida, îşi stăpânea cu greu furia. Instalat într-o madrasa discretă, situată la intrarea în satul Umar Khel, în partea de nord a Waziristanului, vedea venind Land Cruiserul în care se presupunea că sunt sora lor, Tarika Nawaz şi un prizonier, agentul CIA, Malko Linge.

Dar se întâmplase o mare nenorocire. Nu era de-ajuns că Tarika

fusese demascată şi încăpuse în mâinile duşmanilor, iar agentul CIA scăpase de răpitori, pe deasupra mai muriseră şi trei luptători. Doi tineri din regiune şi una dintre gărzile lui de corp, Ahmad Mangar, un bărbat curajos şi devotat.

Aşezaţi pe podea în faţa lui, supravieţuitorii nefericitei echipe îi povesteau cu lux de amănunte cum eşuase acţiunea.

Furios, le tăie macaroana:

— Nu v-aţi rugat destul şi Allah v-a pedepsit.

Se retraseră ruşinaţi în micuţa moschee, ca să-l roage pe Dumnezeu să le ierte greşelile, lăsându-l pe Abu Said al-Saudi cu necazul său. Totuşi, planul aprobat şi de Ayman al-Zawahiri era fără cusur. Ar fi pus mâna pe sora Tarika, iar pe Tom Atkins, agentul din MI5, şi pe Malko Linge, agentul CIA, i-ar fi putut aduce în faţa unui tribunal islamist, pe care l-ar fi condus, şi i-ar fi condamnat la moarte prin spânzurare. Filmul acestei duble spânzurări ar fi constituit un material extraordinar de propagandă.

De acum încolo, trebuia să alcătuiască un plan mult mai ponderat. Agentul CIA aflat la adăpost, îi rămânea doar Tom Atkins, care nu avea cum să fugă. Regulamentul taberei era clar în privinţa lui: trebuia tratat în continuare ca un viitor *fedayeen*, supravegheat neîncetat îndeaproape.

Abu Said al-Saudi tot spera să găsească o modalitate prin care să o elibereze pe Tarika Nawaz ca să o confrunte cu agentul britanic.

Se duse şi el la moschee. Venise vremea celei de-a doua rugăciuni din zi, *zohar*.

*

*   *

Deşi era cu nervii la pământ, Malko nu reuşea să adoarmă. Se gândea numai la „Ceai dulce”. *Pirul* sufist, prieten cu cei din MI6. Dacă nu coopera în mod eficient, nu-i rămânea decât să ia avionul, având ca bagaj toată amărăciunea adunată în suflet.

Capitolul XXI

Tom Atkins nu închisese ochii toată noaptea. Întorcea pe toate feţele aluzia făcută de mullahul Rocketi. Cine ar putea fi femeia despre care îi pomenise? De când sosise aici, Tom nu luase legătura cu nimeni, nici chiar cu camarazii lui. Se aflau într-o madrasa, de unde erau alungate toate femeile. Prin urmare, nu-i venea în minte decât un singur nume: Tarika, fapt ce punea multe întrebări. În mod normal, trebuia să fie în Londra, sub protecţia celor din MI5. Admiţând că, dintr-un motiv pe care nu-l cunoştea, se întorsese în Pakistan, nu puteau exista decât două motive la fel de îngrozitoare.

Ori fusese capturată şi oferită drept răsplată unui kamikaze merituos, înainte de a o executa sau de a o ţine prizonieră, ori, mai mult decât atât, – de altfel o presupunere pe care o respingea cu oroare – venea din proprie iniţiativă! Însă, în acest caz, însemna că trecuse de partea islamiştilor. Altminteri, aceştia nu ar fi lăsat-o să ajungă într-o tabără ultrasecretă. Oare ce o determinase să schimbe tabăra? Încerca să se convingă singur că se înşela şi că mullahul se jucase cu nervii lui. Era imposibil ca Tarika să fi trecut în tabăra cealaltă. Ori nu înţelesese el bine, ori era o cacealma.

Ieşi din celulă şi se duse în sala de mese. Aproape toţi internii din madrasa erau acolo şi mâncau în linişte.

Într-un megafon, se auzeau versuri din Coran, întrerupte de comunicate de război şi de predicile lui Ossama bin Laden.

Tom Atkins îşi luă fructe şi se uită la vecinul său. Era un tip înalt, cu barbă, care vorbise deja cu el cu accent new-yorkez… Nu omitea nicio rugăciune şi studia întruna Coranul. După ce băură ceaiul, ieşiră împreună în curte. Era un cer senin minunat. Bărbosul american, pe care îl chema Abdu Salem îi şopti:

— Se pare că vei pleca în curând? Ai mare noroc!

— Cine ţi-a spus?

— Fratele nostru, mullahul Rocketi. Mi-a mai spus că, în curând, voi pleca şi eu ca să-mi îndeplinesc datoria de *fedayeen*. Ca noi toţi. Se pare că până la vara viitoare, ne vom îndeplini cu toţii misiunea. *Inch'Allah*.

Tom Atkins tăcu. Acest lucru confirma ceea ce se ştia deja: ofensiva

reţelei Al-Qaida va fi concentrată în următoarele luni. Tânărul american adăugă:

— Se pare că fratele al-Zawahiri va veni în vizită ca să ne mulţumească în numele Islamului pentru ceea ce vom face. Ne va citi un mesaj de la şeicul Ossama, Dumnezeu să-l păzească. Cred că i-a trebuit mult ca să ajungă până la el, fiindcă trebuie să se apere de duşmanii feroce, de câinii de vânătoare ai Americii, Dumnezeu să-i pedepsească.

Muezinul micuţei moschei din apropiere începu rugăciunea. Sosise vremea celei de-a treia rugăciuni şi se îndreptară spre moschee, unde se intra pe o uşă de lemn.

În timp ce se ruga cu faţa spre Mecca, Tom Atkins începu să se gândească la Tarika, simţind un ghem în stomac. Până la urmă, se obişnui cu gândul că nu o va mai vedea niciodată, dar cuvintele mullahului Rocketi îi deschiseseră vechea rană: o iubea în continuare ca un nebun.

*

* *

Atmosfera era apăsătoare, iar lumina difuză. Biroul lui Fred Harriman, aflat în spatele sediului MI6 din Atatürk Avenue, era la parter, protejat cu geamuri groase blindate, de culoare verzuie. Trei posturi de televiziune suprapuse, date pe „mute”, erau conectate în permanenţă pe BBC World, Al Jazeera şi pe alt canal pakistanez. Canapelele din piele neagră erau vechi şi pătate de atâta folosinţă. Fred Harriman fuma întruna, împuţind încăperea. Era în cămaşă cu mânecă scurtă, tras la faţă, cu pungi sub ochi. Sorbi o gură de cafea, apoi se întoarse spre Malko.

— Tarika Nawaz a fost transferată într-un local al ambasadei. Ambasadorul nu doreşte să o ţină prea mult. Avem la dispoziţie o săptămână ca să luăm o hotărâre, pentru că Home Office a intervenit violent. Va trebui fie să o eliberăm, fie să o inculpăm în mod oficial şi să le cerem pakistanezilor să o extrădeze în Marea Britanie.

— Credeţi că vor accepta?

Britanicul se strâmbă.

— Nimic nu mai e sigur… Tehnic vorbind, a fost răpită. Evident că

sunt mai prudenţi cu reţeaua Al-Qaida. Dar trebuie să aducem probe.

— A vorbit?

— Nu a scos o vorbuliţă. La început, a făcut scandal, dar, după ce a înţeles despre ce era vorba, a tăcut ca un peşte. Doi agenţi de-ai noştri sunt cu ea în acest moment şi încearcă sa scoată ceva de la ea, însă eu sunt sceptic. Este o femeie dură şi ne-a dus de nas chiar de la început. Primul lucru pe care ni l-a cerut a fost un Coran…

— L-a înşelat şi pe Tom Atkins, observă Malko, puţin amărât. El a trădat pentru ea, crezând că era de partea lui. Tot nu s-a aflat nimic despre el?

— Nu, recunoscu agentul din MI6. Şi nici nu avem perspective să aflăm ceva. De dimineaţă, am vorbit cu tipii din Idi. Au identificat victimele din Peshawar. Erau cu toţii din Waziristan. A fost recunoscută şi verişoara Tarikăi Nawaz. ISI spune că este o militantă cunoscută sub numele de Herb e-Islami. A dispărut şi nimeni nu ştie unde este. Sunt sigur că ea i-a dat Tarikăi acest telefon mobil.

Toate aceste lucruri miroseau a eşec.

Pe ecrane, se vedeau flăcări dansând. Erau răzmeriţele din Karach, pornite din motive necunoscute. Un imobil ardea ca o torţă. Fred Harriman dădu mai tare şi auziră că cinci avocaţi fuseseră arşi de vii în urma violenţelor.

Şeful din MI6 dădu sonorul mai încet: problema nu îi interesa pe ei.

— Când îl veţi întâlni din nou pe *Pir?* întrebă el.

— Aştept să mă sune. Însă eu vreau să mă ţin scai de el ca să ne întâlnim.

— Mi se pare o idee excelentă, aprobă britanicul.

Malko forma deja numărul lui *Pir* Taussef ur-Rahman. Nu răspundea şi nici nu putea să-i lase vreun mesaj.

— Iau maşina şi mă duc acolo.

*

*   *

În bungaloul numărul 38, părea să nu fie nimeni. Malko sună, iar după câteva clipe, un tânăr cu barbă întredeschise uşa. Când îl recunoscu, o dădu la perete şi îl pofti înăuntru, conducându-l în salonul în care îl cunoscuse pe şeful religios. Nu vorbea engleza, iar

Malko se pomeni faţă în faţă cu portretele de familie ale *Pirului* sufist şi dinaintea unei ceşti cu ceai deosebit de dulce şi de parfumat.

Minutele treceau într-o linişte absolută. Parcă uitaseră de el. În spate, zări o siluetă care trase o perdea, iar Malko observă rapid profilul delicat al unei femei cu părul lung şi negru, de o rară frumuseţe. Mullahul avea gusturi alese… Aşteptarea se prelungea, iar când se gândi să plece, apăru şeful religios, trezit din somn vădit indispus.

— Îmi pare rău. Nimeni nu mi-a spus că sunteţi aici. Îmi făceam siesta. Iau medicamente pentru nevralgiile feţei, care îmi dau o stare de somnolenţă.

Îşi turnă şi el o ceaşcă de ceai, îl gustă, apoi îşi şterse ochelarii şi îşi fixă privirea blândă asupra lui Malko.

— Cu ce pot să vă ajut?

— V-am spus ultima dată, răspunse Malko. Să ne ajutaţi să scoatem din vizuină un grup de terorişti care se pregătesc să dea lumii o lovitură pentru reţeaua Al-Qaida. Mi-aţi spus că sunteţi împotriva violenţei şi că vă veţi gândi.

Pirul Taussef ur-Rahman rămase tăcut un timp. Apoi zise:

— Este adevărat că m-am gândit, recunoscu el. Dar nu am găsit nicio soluţie care să mă mulţumească. Cum v-am mai spus, nu sunt legat în niciun fel de Al-Qaida. Sunt oameni periculoşi, nişte fanatici, care se abat de la Islam. În ceea ce îi priveşte pe talibani, mulţi dintre ei îmi sunt prieteni, fiindcă sunt afgan şi sunt de acord cu lupta lor. Aşadar, îmi este foarte greu să mă înham la o treabă ca asta.

— Talibanii şi Al-Qaida nu sunt acelaşi lucru, îl corectă Malko.

— Exact, zise şeful religios. Ca să obţii informaţii despre Al-Qaida, trebuie să ai de-a face cu ei. Sunt sigur că mullahul Omar şi Ossama bin Laden ţin legătura în mod regulat, chiar dacă nu se află pe acelaşi teritoriu. Contrar afirmaţiilor unora dintre ei, mullahul Omar nu a negat vreodată admiraţia pe care o are pentru şeicul Ossama, deşi şi-a pierdut puterea în Afganistan fiindcă l-a protejat. Prin urmare, talibanii nu vor accepta să întreprindă ceva împotriva reţelei Al-Qaida, fără acordul său.

— Şi nici nu şi-l va da, completă Malko.

Mullahul îşi mai turnă din ceaiul delicios şi îşi scutură barba

grizonantă.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Mă tem că…

Malko se gândi că nu avea altceva de făcut decât să ia avionul spre Londra şi să ţină piept celor două servicii, MI6 şi CIA. Planul său se destrămase complet. Ca şi cum ar fi vorbit singur, Taussef ur-Rahman continuă cu vocea lui blândă:

— Ar trebui să găsim pe cineva care să poată obţine informaţii despre Al-Qaida, dar să nu se mai supună mullahului Omar.

— Am auzit că orice mişcare a talibanilor este controlată în continuare de el…

Şeful religios dădu din cap, aprobator.

— Mişcarea, da, însă nu şi anumiţi indivizi…

Malko întrezărea o speranţă.

— Îi cunoaşteţi?

Mullahul scoase un „da” abia auzit, urmat apoi de o frază care îl îngheţă pe Malko.

— În ciuda prieteniei mele pentru dumneavoastră şi pentru Statele Unite, care m-au primit şi m-au ocrotit, îmi este cu neputinţă să intervin *făţiş* în această problemă, fiindcă ar pune în pericol toate şcolile islamice care depind de mine, aici şi în Afganistan. Talibanii vă vor pune foarte repede eticheta de spion. E păcat…

— De ce?

— Pentru că eu cunosc pe cineva care, în anumite împrejurări, ar putea să vă ajute.

Malko simţi pulsul crescând.

— Pe cine?

Şeful sufist zâmbi.

— Numele nu o să vă spună nimic. Îl cheamă Qari Amadullah. A condus *Ishtabarak*-ul taliban până în 2001.

— Unde pot să-l găsesc?

Gura mullahului se deschise iar într-un zâmbet strâmb.

— Este prima problemă care trebuie rezolvată, mărturisi el. Nimeni nu ştie unde este în acest moment Qari Amadullah. Unii spun că a fost ucis în luptele din Afganistan. În Urushgan, de unde este originar, însă familia lui susţine că nu a primit nicio veste de la el de şapte ani.

— Acum *Ishtabarak*-ul are alt şef, desigur, comentă Malko. Poate că el ştie unde se află.

— Întocmai, se numeşte Safar al-Awali, dar se supune orbeşte doar mullahului Omar. Nici chiar dacă îl schingiuiţi, nu o să vă ajute.

Şeful religios o cam scălda, iar Malko îşi dădu seama numaidecât că voia să obţină mai mulţi bani. Se aplecă peste măsuţa joasă şi îi zâmbi încurajator.

— Ştiu că nu sunteţi omul banului, dar că aveţi nevoie să dezvoltaţi reţeaua de scoli islamice. Dacă ne ajutaţi cu folos, MI6 vă va oferi un milion de dolari.

Spusese cifra cam la plezneală, fiindcă ştia că britanicii erau buni platnici. *Pirul* clătină de câteva ori din cap, ca şi cum ar sta să cântărească suma, iar degetele numărau mai repede mătăniile din coral.

— Există un om care ştie cu siguranţă unde se află Qari Amadullah, dacă mai trăieşte, bineînţeles, dar este un şarpe. Este extrem de periculos să discutăm direct cu el.

— De ce?

Zâmbetul blând şi strâmb al mullahului nu dispărea niciodată de pe figură.

— El i-a format în şcoala lui pe toţi talibanii din vechea generaţie, iar Ossama bin Laden a stat acolo câteva săptămâni, ca oaspete de onoare, şi se agită extrem de mult ca să găsească bani pentru Al-Qaida şi pentru talibani. Ah, era să uit: i-au interzis viza de intrare în toate ţările europene, iar dacă va pune cumva piciorul în Statele Unite, va ajunge direct la Guantanamo.

Malko rămase fără glas, întrebându-se dacă mullahul îşi bătea joc de el. Era ca şi cum i s-ar fi cerut, în 1944, lui Heinrich Himmler, şeful SS, să salveze de la moarte un evreu.

— Acesta este omul pe care mi-l recomandaţi? zise Malko intrigat.

Şeful religios clătină din cap.

— Răposatul preşedinte Mao a spus cândva: „Nu contează culoarea pisicii atâta timp cât prinde şoareci.” Or, omul ăsta e o „pisică” foarte bună pentru ce căutaţi dumneavoastră. Evident că vă asumaţi un oarecare risc dacă vă duceţi la el. Este ca un şarpe. Nu se ştie niciodată de unde o să vă muşte. Depinde ce interes are în acel

moment. Vă poate ucide imediat ce aţi ieşit din madrasa. Deopotrivă, poate să vă ajute să-l găsiţi pe Qari Amadullah. Dumneavoastră alegeţi.

— Sunt de acord să-mi încerc norocul, spuse Malko. Vreau să ştiu mai multe.

— Vă puneţi viaţa în pericol, insistă *Pirul*, luând un aer grav.

— N-ar fi prima oară, zise Malko.

Trebuia să facă tot posibilul ca să-l salveze pe Tom Atkins, dacă mai avea timp, sau să-l răzbune şi să distrugă baza reţelei Al-Qaida. Pentru el, era o chestiune de onoare.

Capitolul XXII

— Acest om este *maulana* Akran Awal, reluă Taussef ur-Rahman. Conduce, lângă Attok, pe drumul spre Peshawar, cea mai mare madrasa din Pakistan. Se numeşte Jamia Darul Haqqania şi are peste trei mii de elevi. Este senator pakistanez şi are o influenţă imensă în mediile islamiste radicale.

— Ce interes ar avea să mă ajute?

Sufistul îşi frecă degetul mare de cel arătător ca să înţeleagă mai bine.

— Îi plac foarte mult banii. Dacă îi propuneţi o sumă importantă, va analiza problema. Numai dacă e sigur că nu va suporta consecinţele din cauza acestui ajutor.

— Ce sumă ar trebui să-i propun?

Mullahul ridică arătătorul şi mijlociul.

— Două milioane de dolari? întrebă Malko.

— Cred că o să vă asculte, spuse şeful religios.

Asta îi mirosea cât de colo a şmecherie, iar Malko zise dintr-odată revoltat:

— Sunt sigur că serviciile britanice şi americane îl ştiu ca pe un cal breaz. De ce nu s-au gândit mai devreme?

Taussef ur-Rahman zâmbi.

— Cu siguranţă că s-au gândit, dar dacă vă veţi duce singur să-i faceţi propunerea, vă va servi cu un ceai şi vă va asculta politicos.

Maulana Akran Awal este un bărbat foarte curtenitor. Aveţi nevoie de o cheie.

— Ce fel de cheie?

— Adică de mine, răspunse simplu mullahul. Voi fi pentru dumneavoastră „Sesam deschide-te”. Dacă vă recomand eu, o să vă asculte cu mai multă atenţie.

— De ce?

— Pentru că mă respectă, spuse din nou zâmbind strâmb. Nu aveţi cum să ştiţi, însă eu fac parte dintr-o familie care a furnizat Afganistanului, de generaţii întregi, cele mai recunoscute vârfuri religioase. Iar pe deasupra, comuniştii m-au închis şi m-au torturat. Nu i-am condamnat niciodată pe talibani. Nouă, sufiştilor, ni s-a dus vestea că suntem în legătură directă cu Dumnezeu. Deşi *maulana* Akran Awal este corupt, rămâne totuşi un şef religios.

— Perfect! admise Malko.

Pirul ridică degetul arătător, aşa cum făcea Ossama bin Laden când îşi ţinea predicile.

— Fiţi atent că eu nu fac minuni. Intervenţia mea nu înseamnă că va face mai mult decât să vă primească şi să vă asculte doleanţele. Dacă va crede că riscul este prea mare, vă va refuza. Sau, ca să fie mai bine văzut, vă va întinde o cursă şi vă va da întâlnire într-un loc din care veţi fi răpit sau asasinat. Akran Awal este un tip pragmatic. Numai el ştie în care parte se va înclina balanţa.

Cu alte cuvinte, nu era chiar un cadou. Dar, în stadiul în care se găsea Malko…

— Foarte bine, spuse el în încheiere. Îmi asum riscul.

— Doamne ajută! murmură şeful religios. În cazul ăsta, veniţi şi mâine ca să vă înmânez o scrisoare pentru el. Trebuie să gândesc şi să cântăresc fiecare cuvinţel. Nu se pune problema să folosim telefoanele sau alte mijloace care se pot intercepta.

Se ridicase în picioare, gest care însemna că întrevederea luase sfârşit. Înainte de a se despărţi, se îmbrăţişară îndelung.

— Pe mâine, *inch’Allah*, la aceeaşi oră.

Mereu aceeaşi restricţie plictisitoare. În cursele companiei PIA, stewardesele anunţau întotdeauna înainte de aterizare:

„*Inch’Allah*, vom ateriza…”

Parcă ar fi trebuit să aleagă cap sau pajură, depinzând totul de voia zeilor.

*

*   *

— Citiţi-o, zise pur şi simplu Fred Harriman, întinzându-i lui Malko o scrisoare.

Avea antetul Ministerului britanic al Afacerilor Externe şi era adresată onorabilului *maulana* Akran Awal, care începea cu: „Dragă Maulana…” Urmarea era mai puţin simpatică. Cel ce o redactase îi expunea, în termeni din cale-afară de curtenitori, că guvernul britanic îl considera pe *maulana* Akran Awal un susţinător extrem de periculos al terorismului şi că ieşea din discuţie să fie primit pe teritoriu britanic…

Malko îi înapoie scrisoarea şefului din MI6.

— Aşadar, este o informaţie falsă?

— Nicidecum! zise britanicul revoltat. Tot ceea ce v-a spus Taussef ur-Rahman este adevărat. Ştiind cum este şi cine este, Akran Awal poate foarte bine să ne ajute în cazul ăsta concret, dacă îi revin mulţi bani şi nu îşi asumă niciun risc. Dar, la fel de bine, poate să se răsucească precum un şarpe şi să vă muşte. A merge la el este ca şi cum ai muta din loc un coş plin cu grenade cărora le-ai scos cuiele.

— În concluzie, mă sfătuiţi să nu fac această mişcare.

Agentul britanic zâmbi cu ironie.

— E alegerea dumitale, dragul meu. Am fost informat că vă plac senzaţiile tari. Acolo o să aveţi parte numai de aşa ceva.

— O să-mi încerc norocul, spuse Malko.

Fred Harriman se ridică oftând.

— Ei bine, după ce primesc undă verde de la Londra, mă voi duce să pregătesc milionul de dolari, dar nu cred că vom avea probleme. Miza este foarte mare.

— Staţi puţin, îl opri Malko, nu mă întâlnesc cu el încă.

Britanicul îi zâmbi amuzat.

— Doar nu credeţi că lui Taussef ur-Rahman îi trebuie o noapte întreagă ca să-i scrie câteva rânduri… Îi place să fie plătit în avans…

*
* *

Pir Taussef ur-Rahman se prefăcu că nu vede plicul mare maroniu, pe care Malko îl pusese pe masă. El îi dădu unul alb, cu adresa scrisă cu caractere arabe.

— Să nu sunaţi înainte, îl sfătui el, duceţi-vă direct la madrasa. Îl găsiţi acolo în fiecare după-amiază. Să-i spuneţi persoanei care vă va primi că veniţi din partea mea. După aceea, Dumnezeu să vă ajute! Ştiţi ce trebuie să-i cereţi.

— Mai am o întrebare. De ce Akran Awal îl poate găsi pe Qari Amadullah?

Şeful religios surâse.

— Pentru că este un fost elev de-al său. Îi urmăreşte şi ştie întotdeauna unde să-i găsească. Chiar dacă susţine contrariul. I-a format pe toţi talibanii.

— Să admitem că dau de el, continuă Malko, de ce Qari Amadullah, care este unul dintre foştii conducători ai talibanilor şi nu-i poate suferi pe americani, ar încerca să mă ajute? Are nevoie de bani?

— Nu asta este problema, îl asigură şeful religios, îi urăşte pe americani, dar îi urăşte şi mai tare pe oamenii din Al-Qaida. Mi-a mărturisit mai demult, în 2000, la nunta băiatului lui Ossama bin Laden, în Kandahar. Qari Amadullah era foarte supărat. Din ordinul mullahului Omar, agenţii din Al-Qaida au venit să ia de la el dosarele „arabilor”, adică ale membrilor reţelei care luptau în Afganistan. L-au umilit pe Qari şi pe oamenii lui, au spart dulapurile şi au furat dosarele. Cele două culturi sunt diferite. Iar Qari, ca de altfel şi alţi talibani, îi reproşează reţelei Al-Qaida că i-au făcut să-şi piardă puterea apărându-l până la limita absurdului pe Ossama bin Laden. Din cauză că mullahul Omar a fost atât de orb. *Probabil* că de asta vă va ajuta… *inch'Allah*.

Nu mai era altceva de făcut decât să-l aresteze…

Malko băgă în buzunar scrisoarea pentru *maulana* Akran Awal, iar mullahul îl conduse, îmbrăţişându-l şi mai călduros decât data trecută. Poate că plicul de pe masă avea să-i servească la ceva.

Imediat ce se sui în maşină, Malko îi spuse şoferului:

— Mergem în Atora Katok. Este un sătuc înainte de Peshawar. Ştiţi

unde se află?

— Vă duceţi la madrasa Jamia Darul Haqqania?

— Exact acolo.

— Ştiu unde este. Facem două ore.

Malko se uită la ceas. Va ajunge pe la ora unu.

*

*   *

Ca nişte maşinării bine unse, copilaşii aşezaţi turceşte pe podea bâiguiau, legănându-se înainte şi înapoi, o pagină din Coran, sub supravegherea unui bărbos care îi încuraja vorbindu-le.

— Peste trei ani, vor ajunge să înveţe pe dinafară Sfântul Coran, spuse Rachid Awal, fiul directorului şcolii, fiindcă acesta nu sosise încă. La doisprezece ani, ştiu deja să răspundă la întrebări…

Ieşiră din clasă. Aşteptându-şi tatăl, care trebuia să vină din Islamabad, Rachid îi propusese lui Malko să viziteze imensa madrasa care găzduia trei mii de elevi.

Aici învăţau cu precădere religia, iar toţi extremiştii din ţară trecuseră pe aici. Totul era gratuit, finanţat de *zakat* şi de credincioşii bogaţi care făceau donaţii. Se muncea din greu în slujba Domnului.

Se întoarseră către apartamentele directorului. O Toyota imensă de culoare neagră staţiona sub copertină, în faţa clădirii în care se afla locuinţa lui Akran Awal. Fiul său îl conduse pe Malko într-un salon care mirosea a aer închis şi îl invită să se aşeze pe o canapea, cu veşnicul ceai în faţă. După câteva clipe, uşa se deschise şi apăru *maulana* Akran Awal, cu un turban maro, cu ochelari, cu o barbă bine îngrijită şi o robă lungă gri. Părea foarte amabil.

Malko îi înmână scrisoarea de la *Pir* Taussef ur-Rahman. *Maulana* o privi îndelung, apoi o duse la gură cu ambele mâini şi o sărută.

Malko îşi spuse în sinea lui că ar putea fi un semn bun…

Rachid, fiul, aştepta stând într-un colţ al canapelei. *Maulana* citi scrisoarea într-o linişte absolută, apoi o împături şi o puse în buzunar.

— *Pir* ur-Rahman este un om de mare valoare, rosti el sentenţios. Deşi am avut unele divergenţe în legătură cu interpretarea Sfântului Coran, am pentru el un profund respect şi o mare admiraţie. Dacă v-a trimis la mine, înseamnă că vă stimează enorm şi pe dumneavoastră.

Vă stau la dispoziţie.

Neştiind ce conţinea scrisoarea, Malko fu nevoit să rişte.

— Încerc să găsesc pe cineva. *Pir* ur-Rahman mi-a spus că aţi putea să mă ajutaţi.

— *Inch'Allah*, o voi face cu bucurie, îi promise Akran Awal.

Îi făcu un senul discret fiului, iar acesta dispăru.

— Este vorba despre un anume Qari Amadullah, preciză Malko. Un fost elev al dumneavoastră. Trebuie să iau legătura cu el, dacă mai trăieşte.

Tăcu. Akran Awal părea somnolent şi stătea cu ochii închişi. Rămase tăcut un timp, apoi spuse ca pentru sine:

— Qari Amadullah. Îmi aduc aminte că era un elev foarte silitor. Doriţi să verificăm?

— Mi-ar părea bine.

— Veniţi cu mine.

Malko îl urmă de-a lungul coridoarelor fără sfârşit, până ajunseră într-o încăpere imensă plină cu teancuri de registre şi de documente, într-o dezordine de necrezut. Parcă erau în Evul Mediu. Aşezat la un birou, un bărbat cu o barbă foarte lungă copia de mână nişte texte. Se ridică şi sărută mâna directorului care îi spuse ceva.

Bătrânul începu să mute imediat teancurile cu registre, până puse în sfârşit unul pe birou. Îl deschise, îl răsfoi şi se opri asupra unei pagini, înainte de a-l înmâna oaspeţilor ca să citească.

Malko se aplecă peste el. În partea de sus a fiecărei pagini era lipită câte o fotografie. Aceasta era fişa unui elev. Fiind scrisă în urdu, nu înţelegea nimic, însă *maulana* Awal îi traducea peste umăr informaţiile din registru.

— Qari Amadullah venea din Urushgan, în Afganistan. A stat patru ani aici şi a participat la punerea turbanului în anul 1994. A fost un elev foarte sârguincios, de care ne amintim cu plăcere.

— L-aţi mai văzut de atunci? întrebă Malko.

Bărbosul bătrân închisese deja registrul. Malko îşi zise că CIA ar da oricât ca să pună mâna pe o copie.

— Bineînţeles! Până în 2001, a venit mereu să se roage aici, preciză Akran Awal. Încă este foarte ataşat de şcoala lui.

— Acum ştiţi unde să-l găsiţi?

— Nu scrie în registru. Nu şi-a lăsat adresa. Unii spun că a murit.

Părăsi încăperea, iar după colţul coridorului, se opri în faţa unei uşi închise şi o deschise încetişor. Malko descoperi o celulă austeră în care nu locuia nimeni, cu pereţii verzui. Akran Awal se întoarse şi spuse cu emoţie în glas:

— Şeicul Ossama a venit aici de câteva ori să se roage şi să se reculeagă. Este aripa invitaţilor de seamă.

Închise uşa şi îşi continuă drumul în fâlfâitul mătăsos al robei. După cinci minute, reveniseră în birou. Malko observă o pată mai deschisă la culoare pe peretele din spatele lui, ca şi cum ar fi fost scoasă o fotografie, şi nu se putu abţine să întrebe:

— Acolo a fost fotografia lui Ossama bin Laden?

Directorul zâmbi în barbă.

— Într-adevăr, dar am pus-o în camera mea, ca să nu-i şochez pe unii oaspeţi ai mei cu vederi mai înguste.

Cel puţin, nu îşi ascundea convingerile. Mai băură puţin ceai, ronţăiră câţiva biscuiţi, apoi Akran Awal îşi împinse turbanul pe spate şi spuse pe un ton grav:

— Dacă nu v-ar fi trimis prietenul nostru comun, acum aţi fi deja în drum spre Islamabad. El nu m-a trădat niciodată. Prin urmare, voi încerca să vă ajut. Cu riscurile şi pericolele care mă pândesc.

— Cât riscaţi dumneavoastră?

— Mult, zise *maulana* oftând. Numai că am nevoie de mulţi bani ca să întreţin şcoala asta, unde totul este gratuit. Cei care învaţă aici sunt oameni sărmani, care vin din sate unde nici măcar nu există electricitate.

— Credeţi că o donaţie de două milioane de dolari ar putea să vă ajute? întrebă el cu ipocrizia unui ministru care decorează cu Legiunea de Onoare o lichea notorie…

Akran Awal ridică privirea la cer, cu mâinile întinse înainte. Parcă s-ar fi rugat.

— Martor să-mi fie Profetul – Dumnezeu să-i aibă în pază sufletul veşnic – că nu mi-aş fi închipuit niciodată o asemenea generozitate. Numele dumneavoastră va sta alături de numele celor mai mari binefăcători ai acestei şcoli.

Apăsă butonul unei sonerii şi îi spuse câteva cuvinte unui tânăr

care băgase capul pe uşă. După câteva clipe, în încăpere intrară cinci bărboşi impunători, dintre care unul era ca un butoi, aşezându-se pe unde găsiră loc.

— Ei sunt adjuncţii mei, îi explică Akran Awal. Vor încerca să-l găsească pe acel om. Mai doriţi puţin ceai?

Malko nu refuză. Nu era la fel de bun ca acela făcut de „Ceai dulce". Scena era impresionantă. Cei cinci bărboşi, cu celularele la ureche, sunau şi vorbeau în câteva limbi: urdu, paştu, arabă, chiar şi persană. Această sporovăială păru că nu se mai termină. În final, „butoiul" scrise un număr de telefon pe o bucăţică de hârtie şi i-o întinse cu respect lui Akran Awal.

După aceea, dispărură aşa cum veniseră.

Maulana privi îndelung hârtia şi se întoarse spre Malko.

— O să verific acest număr. Aţi putea veni mâine, pe la aceeaşi oră?

— Tot aici?

— Nu, la Islamabad. Ca senator, stau într-un apartament în *Parliamentary Lodges*. E uşor de găsit. La etajul al treilea, apartamentul 309.

Îl conduse curtenitor până la maşină, îl salută pe şofer şi dispăru.

În timp ce se îndrepta spre Islamabad, Malko se întreba dacă făcuse un pas de uriaş sau unul nesemnificativ. În orice caz, era sigur de un lucru: atât timp cât nu i-a înmânat directorului „contribuţia" în valoare de două milioane de dolari, nu îşi asuma niciun risc. La urma urmei, era altă mâncare de peşte. Aşa cum spun şi *silovik [oamenii securităţii]* ruşi: „Unde nu sunt oameni, nu sunt nici probleme."

Era tentant să-l elimine pe Malko, imediat după ce numărau bancnotele. Unica lui asigurare de viaţă era Taussef ur-Rahman. Doar dacă cei doi nu erau cumva în cârdăşie.

Capitolul XXIII

— Ar fi extraordinar, spuse Fred Harriman. Un tip ca Amadullah să poată obţine această informaţie, însă este o acţiune cu bătaie lungă. A evadat de multă vreme, iar dacă ar afla şefii noştri, ne-ar scoate ochii.

— Ba nu or să vi-i scoată deloc, îl asigură Malko. Este interesul tuturor şi o să-i anunţ chiar eu.

— Baftă! zise cu ironie britanicul. Sunteţi un *Maverick*, iar eu sunt un funcţionar care are mai puţină libertate decât dumneavoastră.

— V-aţi gândit la cele două milioane de dolari?

— Sunt ca şi ai dumneavoastră. Akran Awal este într-adevăr regele canaliilor. Dacă ar şti prietenii lui din Al-Qaida, l-ar face bucăţele…

— Nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce pretenţii va avea Qari Amadullah! zise Malko oftând.

Britanicul ridică din umeri.

— Nu sunt banii noştri! Pe aceste meleaguri, toate se rezolvă în acelaşi mod: cumperi oamenii pe care nu îi poţi omorî. În octombrie 1996, când talibanii au ajuns lângă Kabul ca să pună mâna pe el, au adus valize pline cu bani pentru oamenii lui Gulbuddin Hekmatyar, care aveau misiunea să apere frontul de sud. Aşadar, îl vedeţi mâine din nou?

— Da, în Islamabad.

— Să treceţi înainte pe aici, ca să luaţi banii.

Când Malko ieşi din birou, cârduri de ciori croncăneau îngrozitor, salutând parcă această tranzacţie. Se duse la *Serena*. Jane Crawley era în hol şi zâmbea.

— V-a priit călătoria?

— Până acum, da, zise Malko prudent. Vreţi să cinaţi cu mine la *Marocain?*

— De ce nu. La ora opt e bine?

Acceptase ferm, dar fără să pară insistentă.

El urcă în cameră. Dacă directorul şcolii îşi va ţine promisiunea, zilele următoare aveau să fie tensionate. A lua legătura cu un fost conducător taliban nu era chiar un lucru relaxant.

*

*   *

Jane Crawley nu semăna deloc cu o funcţionară din MI6. Îmbrăcată cu o bluziţă bej, mulată pe talie, cu o fustă scurtă neagră, cu ciorapi asortaţi şi pantofi cu toc, se furişă înaintea lui Malko zâmbindu-i complice.

— Ce bine este să te mai îmbraci ca o femeie! Aici, cu cât eşti mai auster, cu atât este mai bine. Oamenii din ambasadă sunt de o pudoare exagerată. Bine că nu ne pun să ne îmbrăcăm arăbeşte. Dacă ar vedea şeful meu cum sunt îmbrăcată, ar muri de inimă.

— Sau v-ar viola…

Tânăra surâse.

— Ba nu, că e homo.

Mâncarea era mai mult libaneză decât marocană, însă la fel de bună ca şi aceea de la celălalt restaurant indo-pakistanez de la *Serena*.

— Cum aţi ajuns în acest serviciu? o întrebă Malko.

— Din cauza soţului meu. A fost comandantul unui submarin de luptă care s-a scufundat accidental. Acum copiii sunt mari, iar eu vreau să călătoresc. Mi s-a propus funcţia de locţiitor în diferite posturi. Până, acum, am fost la Kabul. Pe urmă, mai văd cu…

Terminaseră de mâncat. Aici, Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs era înlocuită cu o apă călduţă cu gust neplăcut. Malko semnă cecul şi se îndreptară spre lift. Când ajunseră la etajul al treilea, Jane se întoarse către el.

— La mine sau la dumneavoastră?

Aleseseră camera ei. Imediat ce intrară, ea începu să se dezbrace, etalându-şi sutienul transparent şi foarte decoltat prin care se vedeau sfârcurile maronii.

— Cred că sunteţi înnebunit după sânii mei, spuse ea pe un ton foarte emancipat.

El îi dovedi numaidecât, folosind mâinile şi gura. Sprijinită de perete, frumoasa văduvă se ondula încetişor în timp ce îl mângâia pe Malko. Acesta se aventură pe sub fusta neagră şi descoperi deasupra ciorapului o piele moale şi îmbietoare. Poate că în grabă, Jane uitase să-şi pună chiloţii. Când simţi că este foarte excitat, se dădu câţiva paşi înapoi până la pat, îşi ridică fusta peste coapse şi se culcă pe spate, depărtând picioarele, cu un gest de o simplitate fermecătoare.

În schimb, când Malko se afundă în pântece, femeia se înflăcăra în cel mai plăcut mod, mişcându-şi bazinul şi apropiind coapsele. El era în culmea fericirii. Era cât pe ce să termine, când ea se întoarse într-o parte, se aşeză în genunchi şi îşi înălţă bazinul.

— *Fuck my ass!* îi ceru ea, cu aceeaşi voce emancipată.

Îi ghicise gândurile ascunse ale lui Malko. Nu aşteptă să-i spună de două ori. Nu făcu un efort prea mare ca să-i violeze măruntaiele lui Jane, care părea să agreeze această variantă de făcut amor. Cum o sodomiza încetişor, ea se întoarse şi îi spuse doar două vorbe:

— Mai tare!

Malko îşi termină cavalcada lac de sudoare, înţepenit ca o ţepuşă în crupa lui Jane. Strivită sub greutatea lui, văduva gemea, vădit satisfăcută de seara petrecută în compania lui.

*

*   *

Atmosfera era la fel de austeră ca într-o mănăstire: pereţii vopsiţi în alb, coridoare lungi şi multă mizerie. *Parliamentary Lodges* ofereau minimum de confort. Un tânăr eu barbă îi deschise lui Malko. Interiorul era modest. O saltea ridicată la perete, jucării împrăştiate peste tot, şi o sufragerie. Îl conduse într-un salonaş cu pereţii verzui, unde se aşeză pe o canapea, verde la fel ca pereţii.

În tavan, se învârteau încet două ventilatoare. Eternul ceai sosi în acelaşi timp cu *maulana* Akran Awal. Cunoscând obiceiurile, Malko pusese deja pe măsuţa joasă plicul cu cele două milioane de dolari, în bancnote de câte o sută. Şeful religios se mulţumi să îl pipăie la repezeală cu aviditate… apoi intră direct în subiect.

— Numărul este bun, zise el. Qari Amadullah, Dumnezeu să-l apere, nu a fost ucis, dar se ascunde fiindcă americanii au pus preţ pe capul lui.

— Ştiţi unde?

Maulana zâmbi.

— Într-un loc sigur. Am vorbit cu el. *Inch'Allah*, este de acord să vă întâlniţi.

— Mulţumesc.

Şeful religios făcu un gest maiestuos de propovăduitor şi reluă imediat:

— Este o problemă, nu vorbeşte engleza. Nici dumneavoastră nu ştiţi paştu, nu-i aşa?

— Din păcate, nu.

— Atunci, am hotărât să vă însoţească la întâlnire nepotul meu,

Habib. Prezenţa lui îi va convinge că într-adevăr eu v-am trimis…

— Unde trebuie să aibă loc întâlnirea?

— Încă nu am aflat. Mâine, la ora opt, trebuie să fiţi aici. Nu ştiu când îl veţi vedea, dar va trebui să vă conformaţi cu stricteţe sfaturilor lui Habib. Este o călătorie delicată, căci oamenii aceia sunt foarte nervoşi.

— Presupun că trebuie să-l plătesc pe nepotul dumneavoastră, continuă Malko.

— Cum doriţi! Încă este tânăr, nu e pretenţios. Se va mulţumi şi cu o mie de rupii.

Era preţul unui kamikaze. *Maulana* Akran Awal se ridică în picioare.

— Pe curând, *inch'Allah*. Mă voi ruga pentru dumneavoastră, pentru ca Dumnezeu să vă apere în această călătorie.

Urarea *„inch'Allah"* nu prea îl liniştea. Malko se pomeni din nou pe drumul spre Atatürk Avenue, sărăcit de mica lui avere. Fred Harriman îl primi jovial.

— Cum e?

— Plec mâine dimineaţă, dar nu ştiu unde.

Britanicul se făcu roşu la faţă când îi povesti cum va decurge călătoria.

— Bătu-l-ar Dumnezeu! Nu-mi place deloc. Akran Awal este o pramatie atât de mare, că ar fi în stare să vă vândă unor grupuri care îi răpesc pe străini. Şi dumneavoastră valoraţi o avere…

— *Inch'Allah*, zise Malko oftând, nu pot să nu mă duc. Am învestit deja trei milioane de dolari.

Fred Harriman îl privi şi spuse cu un umor uşor macabru:

— Dacă sunteţi răpit şi cer *zece* milioane răscumpărare, poate că e mai bine să pierdem doar trei…

Era un mod de a vedea lucrurile.

— Eu tot plec, spuse Malko, părând de neclintit.

*

* *

Un tânăr cu barbă, îmbrăcat în *camiz-charouar*, însoţit de Habib, nepotul lui Awal, aştepta în parcarea *Parliamentary Lodges*, lângă o

Toyota neagră cu număr de Peshawar.

Habib îi dădu lui Malko nişte haine pakistaneze.

— E mai bine să vi le puneţi pe dumneavoastră. O să vă schimbaţi la madrasa.

În timp ce se îndreptau spre Peshawar, Malko se întrebă dacă nu cumva era un drum fără întoarcere. După ce traversară Indusul, opriră câteva minute la Attok, iar el se schimbă repede, păstrând Glockul în tocul lui din piele. Rachid, fiul lui *maulana*, îl îmbrăţişă cu căldură.

— Pe curând, *inch'Allah*…

Când trecu pe lângă locul în care ar fi putut pieri, pe G.T. Street, Malko simţi o durere la inimă, mai ales că fusese nevoit să-şi lase mobilul la şcoală. Era vorba mereu despre acelaşi lucru: prudenţa. De acum înainte, nu mai avea nicio legătură cu lumea. Străbătură Peshawarul cât de repede putură şi o luară spre Khyber Pass. Chiar înainte de a ajunge la punctul de control din Kharkono, ce separă Pakistanul de zona tribală, Habib se întoarse către el:

— Uitaţi-vă în altă parte.

Trecură de postul de control Frontier Corps fără să micşoreze viteza. Maşinile cu numere locale nu erau supuse niciunui control. După ce mai parcurseră trei kilometri, Habib se angajă pe o cărare ce abia se observa la nord de serpentinele din Khyber Pass.

— Suntem nevoiţi să facem un ocol, îi explică el. În Khyber Pass sunt lupte.

Ajunseră imediat într-o zonă nelocuită, plină de praf, periculoasă, presărată cu munţi înalţi.

Totuşi, Malko simţea un ghem în stomac, fiindcă se aflau chiar în zona tribală, unde nimeni nu venea să-l salveze, iar, pe deasupra, nu avea niciun fel de mijloc de comunicare. Nu era nici ţipenie de om. Merseră astfel mai mult de două ore, trecând pe lângă câteva case izolate, în mijlocul pustietăţii. În sfârşit, Toyota se opri în faţa unei porţi albastre. Habib claxonă şi un tânăr cu barbă o deschise. Era o clădire micuţă construită din piatră. Îl conduseră pe Malko într-un birou minuscul, unde tânărul cu barbă îi aduse ceai, biscuiţi şi portocale. După aceea, Habib îi arătă un fel de saltea aşezată direct pe jos.

— Trebuie să aşteptaţi aici, fiindcă nu ştim când va sosi Qari

Amadullah. Vine de departe. Până atunci, odihniţi-vă.

*

* *

Ziua trecuse, apoi seara, la fel şi noaptea. Cabana asta de păstor era absolut izolată în masivul Tora-Bora. Habib îl instalase pe Malko, după ce îi dăduse să mănânce un bol de *palan*, pesmeţi şi ceai fierbinte. Dârdâind de frig, înfăşurat într-o pătură, nu dormise prea bine. Se ridică de pe saltea şi se duse în birou la nepotul lui *maulana*. Pakistanezul nu prea era în apele lui.

— Întârzie, spuse. Sper să vină…

Aşa încep toate escrocheriile.

— Avem timp, observă Malko.

Habib clătină din cap.

— Dacă ne-a văzut careva la punctul de control, s-ar putea să vrea să vă răpească.

Era o încurajare. Malko se întoarse şi se culcă din nou. Cerul era senin, nu zbura nicio pasăre, niciun avion şi liniştea era totală. Moţăia, când uşa se deschise. Din cauza luminii care îi bătea în ochi, crezu că era Habib. Însă, după ce se ridică în picioare, se pomeni faţă în faţă cu un tip voinic şi înalt, cu turban alb pe cap şi cu o haină verde peste ţinuta pakistaneză, încins la mijloc cu o cartuşieră şi cu kalaşnikovul pe umăr.

Pulsul i se acceleră brusc. Habib apăru în spatele necunoscutului.

— El este Qari Amadullah, spuse el pe un ton nesigur. Abia a sosit.

Malko veni spre el cu mâna întinsă. Talebul o strânse şi îl îmbrăţişă. Avea o barbă lungă, de un negru strălucitor, precum cărbunele, şi mâini lungi, fine.

— *Salam aleykoum*, zise cu voce gravă.

— *Aleykoum salam*, răspunse Malko politicos.

Discuţia cu acesta se opri aici. Ieşiră în curte.

Lângă Toyota, staţiona un Land Cruiser cu şasiul lung, de culoare bej, iar pe nişte covoare roase până la urzeală, stăteau şase oameni bărboşi înarmaţi până-n dinţi. După ce dădu un ordin, se aşeză şi Qari Amadullah. Doi dintre oamenii lui ieşiră imediat.

Tânărul păstor aduse ceai, pesmeţi, miere şi fructe. Malko se aşeză

în faţa talebului. Nu îşi arăta vârsta de patruzeci de ani. Avea o figură frumoasă, cu ochi verzi, ca mulţi dintre afgani. Începu să cureţe o portocală şi îi spuse ceva lui Habib.

— Nu are prea mult timp la dispoziţie. Spune că, dacă e o capcană, vă omoară pe loc… Ce vreţi să-i spuneţi?

— Că nu este o capcană, îl linişti Malko. Iată ce doresc.

Cu ajutorul lui Habib, îi expuse situaţia, fără să-i ascundă nimic. Qari Amadullah îl asculta în timp ce îşi curăţa portocala, păzit de oamenii lui cu priviri întunecate, care se uitau la Malko de parcă ar fi fost un şoricel apetisant, iar ei nişte pisici… În final, ronţăi un pesmet, bău puţin ceai, se şterse pe mâini de *charouar*, apoi începu o lungă peroraţie, pe care Habib o traducea pe măsură ce vorbea.

— Talibanii nu sunt de acord cu uciderea fără rost a civililor. Coranul interzice acest lucru. Este legal să omori soldaţi sau poliţişti care trădează, dar nu să ucizi orbeşte nişte oameni nevinovaţi, chiar dacă sunt *kafiri*… Am avut numeroase discuţii pe această temă cu fraţii mei arabi. Ne-au dat multă bătaie de cap, iar noi ne-am pierdut ţara din cauza lor…

— Nu pe toată, îi aminti Malko.

— Vrem doar să recucerim Afganistanul, insistă Qari Amadullah, nu să întemeiem un emirat islamic în lumea întreagă. Este un vis imposibil de realizat. Nu am comis niciodată atentate pe teritoriul albilor, iar oamenii pe care îi ucidem au fost invadatori. Blestemaţi fie ei!

Scuipă pe jos. Afganii nu i-au iubit niciodată pe năvălitori.

Ca să-l oprească, Malko îl puse pe Habib să traducă:

— În anumite privinţe, sunt de acord cu dumneavoastră şi vă respect lupta. Ce părere aveţi în legătură cu propunerea mea?

Talebul nu îi răspunse imediat, căci li se aducea un platou imens cu *palau* şi toată lumea se repezi să mănânce.

În sfârşit, Qari Amadullah se şterse la gură şi rosti o frază scurtă.

— Este de acord să vă ajute, îi traduse Habib. Dacă îi dă voie şeful lui spiritual, mullahul Obeid Ula Akoun.

Lui Malko îi venea să-l sărute pe barba soioasă, dar nu se putu abţine să-l întrebe:

— Cât vrea?

Talebul se strâmbă puţin dispreţuitor şi rosti o frază lungă.

— Nu vrea bani, traduse Habib. În fine, nu vrea doar bani.

— Ce doreşte?

Alb la faţă, Habib îi tălmăci:

— Are un frate mai mic, Wafik, pe care îl iubeşte foarte mult şi vrea să-l vadă.

Până acum, totul părea în regulă.

— Unde este? se interesă Malko.

Qari Amadullah răspunse în paştu. Iar Malko înţelese totuşi cuvântul „Guantanamo”.

Capitolul XXIV

Privirea verzuie a lui Qari Amadullah nu-l slăbea o clipă pe Malko, de parcă ar fi vrut să-l hipnotizeze. Acesta din urmă se strădui să rămână nepăsător. Era o cerere aproape imposibil de îndeplinit, însă, totodată, implica într-adevăr o negociere.

Vru să afle mai multe şi începu discuţia ajutat de Habib.

— De ce este la Guantanamo?

— Pakistanezii l-au predat americanilor. S-a refugiat la nişte verişori, în Peshawar.

— Ce a făcut?

Talebul se strâmbă cu dispreţ.

— Nu a făcut nimic. A luptat pentru eliberarea ţării lui. Nu a ucis niciodată vreun american.

Era un lucru demn de reţinut…

— Înţelegeţi că o asemenea decizie nu depinde de mine, răspunse Malko.

— Înţelege, traduse Habib.

— Pentru a avea o şansă de reuşită, reluă el, sunt nevoit să furnizez elemente concrete în legătură cu ceea ce aţi putea să ne daţi în schimbul acestei eventuale eliberări. Aţi auzit vreodată de acea tabără de antrenament?

Qari Amadullah începu să vorbească atât de repede, încât Habib abia putea să-l urmărească.

— Ştie de existenţa acestei tabere, dar nu este una militară, ci mai degrabă o celulă de antrenament, aflată sub protecţia mullahului Rocketi, un fost mujahedin raliat la Al-Qaida. Ştie unde se află şi, mai mult, cunoaşte pe cineva care lucrează acolo.

Talebul tăcu şi mâncă puţin orez. Malko nu-şi putea reveni.

— Cum de ştie atât de multe? întrebă el.

Urmă din nou un lung discurs.

— Deţine informaţii despre toate taberele reţelei Al-Qaida situate de această parte a graniţei, preciză Habib, şi nu numai despre aceea.

— Poate să confirme că adăposteşte şi kamikaze de rasă albă?

— Absolut. Dar sunt cu toţii convertiţi la religia islamică. Doi au plecat deja să-şi îndeplinească misiunea de *fedayeen*.

Informaţia era corectă.

— Câţi au mai rămas?

— Vreo doisprezece. Nu cu mult timp în urmă, a mai venit unul.

— De unde a venit?

— Nu ştie. A venit prin Pakistan.

În mod sigur, era Tom Atkins.

Qari Amadullah tăcu, îşi ridică un colţ al turbanului care căzuse pe umăr şi rosti încă o frază lungă.

— Spune că acum este rândul dumneavoastră să acţionaţi, traduse Habib. Trebuie să plece. Dacă puteţi să-i eliberaţi fratele, să sunaţi la numărul pe care îl aveţi. Veţi primi instrucţiuni cum să-l contactaţi din nou, *inch'Allah*.

Qari Amadullah se ridică împreună cu oamenii lui şi îi întinse mâna lui Malko, strângându-i-o într-ale sale. Chiar în acel moment, unul dintre luptătorii lui postaţi afară apăru cu sufletul la gură. Habib traduse scurtul dialog dintre el şi comandantul lui.

— Se apropie nişte oameni. Au aflat că sunteţi aici şi au trimis un mesager. Sunt oamenii lui Baitullah Mehsoud.

— Ce doresc? întrebă Malko, deşi cunoştea deja răspunsul.

— Să vă răpească. Ca să vă omoare sau ca să obţină o recompensă…

Qari Amadullah începu să discute cu Habib, care se întoarse în final spre Malko.

— Va încerca să vă scoată de aici şi să vă ducă până la Darra, unde

veţi fi în siguranţă. Dar trebuie să acţionăm repede. Veniţi.

Într-o clipă, ieşiră cu toţii în curte. Doi dintre oamenii lui Qari Amadullah se urcară în Toyota, iar unul avea un RPG 7.

Malko zări în depărtare patru vehicule, nişte camionete Toyota pline cu oameni înarmaţi. Undeva în dreapta lor, Qari arătă un drumeag ce semăna cu o pârtie de schi.

— O să încercăm să trecem pe acolo, îi explică Habib.

Panta trebuie să fi avut o înclinaţie de treizeci de grade, presărată cu stânci imense ca nişte coline, cu găuri şi cu dâmburi. Semăna cu o pistă pentru motocros. Cele două vehicule porniră, Land Cruiserul lui Qari Amadullah rămânând ultimul. Când Toyota începu să coboare, Malko avu senzaţia că se urcase în căluşei, la bâlci. Îşi simţea inima în gât. Apoi nu se mai gândi decât cum să facă să nu fie aruncat din maşină. Brusc simţi cum pulsul o ia razna. În faţa lor, una dintre camionete tăia panta de-a curmezişul, cu intenţia să le bareze drumul. Până la urmă, aveau să se întâlnească.

În spate, se auzi o rafală, iar bucăţi de stâncă se împrăştiară în norii de praf care se ridicau în aer. Trăgeau ca să-i intimideze. Malko valora prea mult ca să-l ucidă.

Deodată, talebul, care stătea în spate, îl strigă pe şofer, iar acesta puse o frână bruscă. Afganul sări din maşină, se aşeză într-un genunchi şi îndreptă lansatorul de rachete spre vehiculul oprit de-a curmezişul drumului. Ochi cu grijă, iar racheta porni cu o dâră de flăcări spre obiectiv. Vehiculul care voia să le bareze drumul explodă în câteva secunde, formând o minge de foc, iar talebul urlă de bucurie, apoi se urcă din nou în maşină. Când ajunseră la baza pantei, scăpaseră deja de urmăritori. Vehiculul lui Qari Amadullah trecuse în faţă.

Mai mult de zece kilometri goniră pe un drumeag îngrozitor, apoi Land Cruiserul se opri.

Qari Amadullah coborî şi veni la ei ca să schimbe câteva cuvinte cu Habib şi să-şi recupereze talebul.

Aici ne despărţim, îl anunţă Habib.

Fostul şef din *Ishtabarak* se întoarse, iar Land Cruiserul se îndepărtă către munţi.

Habib îl certă pe tânărul şofer şi se urcă repede în maşină. Era

nerăbdător să plece de aici. Până la Peshawar, merseră cu o viteză infernală, verificând mereu în oglinda retrovizoare să nu fie urmăriţi.

Malko trebuia să transmită oferta lui Qari Amadullah la Washington. Îşi închipuia deja cum va reacţiona Casa Albă. George W. Bush ţinea la prizonierii lui din Guantanamo ca pisica la pisoiaşii ei. Negocierea nu va fi deloc uşoară. Dacă va exista vreuna.

*

* *

Şedinţa se ţinea în biroul lui Frank Capistrano, situat în aripa vestică a Casei Albe. În afară de *Special Advisor for Security* al lui George W. Bush, mai asistau încă doi bărbaţi: generalul Michael Hayden, directorul CIA, şi generalul William Gatsby, de la Pentagon, care se ocupa de prizonierii de la Guantanamo.

Dezbaterile fură deschise de Frank Capistrano.

— Din motive ce privesc siguranţa naţională, avem de gând să-l eliberăm pe Wafik Amadullah, de naţionalitate afgană, reţinut din data de 16 ianuarie 2002, mai întâi în Kandahar, apoi la Gitmo. Nu am permisiunea să vă dezvălui motivele acestei eventuale eliberări, însă ţin să aflu părerea dumneavoastră. Generale Hayden, aveţi toate procesele-verbale cu interogatoriile acestui om.

— Într-adevăr, zise directorul CIA. A fost interogat de peste două sute de ori şi a cooperat destul de bine. Avem înregistrată cu el toată organigrama serviciului său şi numeroase informaţii despre membrii Al-Qaida care au luptat cu talibanii. Nu a mai fost interogat de mai bine de doi ani.

— Credeţi că ne mai poate spune ceva? întrebă Frank Capistrano.

Generalul Hayden pregetă.

— E o treabă delicată, domnule. Ar trebui să discutăm cu cei care l-au interogat. Părerea mea e că nu mai are prea multe de spus, doar dacă va fi de acord să ne ajute să-i găsim pe talibanii fugari. Lucru de care mă îndoiesc.

— Dar dumneavoastră, generale Gatsby, ce părere aveţi?

— Eu cred că ar fi extrem de neplăcut să eliberăm un combatant islamist care va lupta din nou, încă şi mai aprig, dacă judecăm după afirmaţiile făcute la interogatorii. Trebuie să-i ţinem închişi pe aceşti

criminali de război cât mai mult posibil, chiar şi fără să-i judecăm.

— Nu aveţi nimic de spus legat de comportamentul lui Wafik Amadullah la Gitmo?

Generalul se uită într-un dosar pe care îl avea în faţă.

— Nu, domnule. Este un deţinut disciplinat, în diviziunea a II-a. Nu a avut niciodată probleme cu ceilalţi deţinuţi şi nici cu gardienii.

— Vă mulţumesc, spuse în încheiere Frank Capistrano. Domnilor, părerile dumneavoastră m-au ajutat foarte mult. Chiar dacă sunt doar de factură consultativă.

Generalul William Gatsby tresări.

— Vreţi să spuneţi că îl veţi elibera pe acest criminal, ca să lupte din nou împotriva trupelor noastre şi a celor din ISAF, pe care le avem în Afganistan?

Frank Capistrano îi adresă un zâmbet mieros şi liniştitor.

— Domnilor, decizia aparţine preşedintelui. Vă doresc o zi bună.

*

*   *

Malko ieşi din piscina încălzită a hotelului *Serena*, unde făcea în sfârşit plajă, când sună telefonul. Era secretara şefului Diviziei CIA din Islamabad, Lee Berger.

— Domnul Berger ar dori să vă întâlniţi, îl anunţă ea. Astăzi, la ora trei, la ambasadă. Va fi acolo şi domnul Harriman.

Malko se întinse din nou la soare, privind-o pe Jane Crawley înotând în apa caldă. De patru zile aştepta un răspuns din Washington, după ce îi trimisese lui Frank Capistrano, interlocutorul său de la Casa Albă, un raport complet prin care îi expunea situaţia şi îi cerea instrucţiuni. Corect cum era, îi trimisese un exemplar şi directorului din MI6, sir George Cornwell. În primul rând, britanicii erau cei interesaţi din cauza prezenţei lui Tom Atkins în tabăra reţelei Al-Qaida.

De atunci, nu primise nicio veste.

Jane Crawley se ridică pe marginea pietruită a piscinei, extrem de sexy, în costumul de baie întreg, prin care se desenau cu mândrie sfârcurile.

— Veşti bune?

— Bune sau nu, oricum sunt veşti, zise Malko tranşant.

Stătuse destul degeaba. Tarika Nawaz era închisă încă în secret la Ambasada Marii Britanii, iar Jane Crawley avea grijă să-i facă războinicului odihna cât mai plăcută.

Într-o seară, adusese de la ambasadă o sticlă de şampanie Taittinger Brut sin Rezerve, care rămăsese de la un cocteil, şi făcuseră dragoste cu şi mai multă plăcere. Se uită la ceas. Îi rămăsese timp cât să se îmbrace, deşi Ambasada SUA se afla doar la un kilometru, în „Enclava Diplomatică”.

*

* *

Tom Atkins era abătut şi cufundat în visare tristă. De când primise vizita mullahului Rocketi, care îl anunţase că trebuia să comită un atentat împotriva papei Benedict al XVI-lea, nimeni nu-i mai spusese nimic.

Zilele treceau la fel de monoton, rugându-se de cinci ori pe zi, citind Coranul, ca în ultimele acţiuni ale reţelei Al-Qaida, şi plimbându-se prin curte. Britanicul slăbise, dar se simţea în formă.

Nu îi mai pomeniseră nici despre femeia misterioasă pentru ceremonia *niqqa*, şi ajunsese la concluzia că fusese o cacealma. Însă îi adusese pacea în suflet. Gândul că Tarika ar fi putut să-l trădeze îi făcea greaţă.

Când ieşi din mica moschee, înălţă privirea spre cerul senin. Se întreba dacă nu va încerca să evadeze.

Nu era prea greu să plece din madrasa. Era de ajuns să sară peste un zid. Dar ce va face după aceea? Era deşert cât vedeai cu ochii şi nu avea unde să se ascundă.

Nu îşi mai făcea iluzii. Dacă rămânea aici, nu avea cum să comunice cu exteriorul. Dacă fugea, avea o şansă cât de mică să se întoarcă la civilizaţie şi să reuşească să localizeze zona în care stătuse în ultimele săptămâni.

Ştia de asemenea că tabăra era păzită de oameni înarmaşi care l-ar prinde fără greutate. Aşa, mai avea la dispoziţie încă o săptămână de gândire. Dacă reuşea să plece ca un *fedayeen* islamist, era totuşi un lucru mai bun.

*
* *

Lee Berger îi întinse lui Malko o telegramă abia decriptată.

— E pentru dumneavoastră, de la Frank Capistrano.

Pe fereastră, se vedeau câţiva arbori. Ambasada SUA, chiar în mijlocul „Enclavei Diplomatice”, era întinsă pe douăzeci de hectare. Pentru a ajunge aici, trebuia să treci de câteva baraje amplasate la intrare şi în împrejurimile clădirii. Acesta era locul cel mai bine păzit din Islamabad.

Malko citi textul trimis de Şeful Serviciului Secret de la Casa Albă:

„Wafik Amadullah se află de acum înainte în baza noastră din Bagram. Poate să comunice cu exteriorul folosind numărul de mai jos. Aţi primit aprobarea să începeţi negocierile cu fratele lui. Cu toate acestea, eliberarea lui nu se va produce efectiv decât atunci când obiectivul va fi distrus.”

Adică, să se aleagă praful şi pulberea din tabăra de antrenament a reţelei Al-Qaida… Malko lăsă din mână telegrama. Greul de-abia acum începea.

— Ce părere aveţi? întrebă Gillian Pond.

— Că am o şansă la o sută, zise Malko, dar trebuie să încerc. O să iau imediat legătura cu Qari Amadullah.

— Credeţi că veţi primi veşti de la Tom Atkins? întrebă Fred Harriman.

— Habar nu am, recunoscu Malko. Mai întâi, trebuie să reiau legătura cu Qari Amadullah.

Întrunirea se terminase. Aşteptă să ajungă la hotel ca să-l sune pe Habib, nepotul lui Akran Awal şi să-l anunţe că dorea să se întâlnească din nou şi îi dădu numărul unde putea fi găsit Wafik Amadullah, pe un mobil afgan.

Trebuia să meargă cu Jane Crawley la o petrecere organizată de pakistanezi şi îi promisese că se va face foarte frumoasă. S-ar părea că aventura asta fără viitor îi plăcea la nebunie.

Când Malko veni să o ia din cameră, purta o rochie neagră foarte strânsă pe corp, care îi venea ca o mănuşă, de l-ar fi scos din minţi şi pe un taleb. Ochii albaştri foarte discret fardaţi erau mărturia bunului

ei gust.

Faptul că era atât de aranjată nu-l împiedică pe Malko să sară pe loc asupra ei. O posedă în picioare, pe la spate, sprijinită de oglinda dulapului, în care se vedeau într-o postură foarte erotică. Îi cuprinse sânii în mâini.

Era un mod extrem de plăcut de relaxare…

Petrecerea de lungă durată, cu multă băutură şi plictiseală, se desfăşura în grădină. Într-un cort cu multe covoare pe jos. Jane Crawley era înconjurată de mulţi membri ai unor ONG-uri şi de diplomaţi care mureau de dorinţă.

Când plecară cu vehiculul lui Jane Crawley, erau foarte veseli. După petrecere, nu porniră imediat motorul, ci mai zăboviră să mai flirteze puţin. Fură tulburaţi de o uşoară bătaie în geamul din partea lui Malko. Acesta tresări, iar inima îi bătu cu putere. Se uită afară şi zări un puşti.

Lăsă geamul în jos, liniştit.

Puştiul îi dădu imediat o hârtie înfăşurată într-o folie de plastic, apoi se făcu nevăzut în întuneric. Malko o despături. Citi câteva rânduri scrise la maşină în engleză:

„Duceţi-vă la madrasa Baizari în Quetta, în cartierul Paştunabad. Întrebaţi de mullahul Obeid Ula Akoun.”

Era şeful spiritual al lui Qari Amadullah. Lui Malko îi pierise cheful să mai flirteze.

Quetta, capitala Belucistanului, regiune aflată în permanente conflicte deschise, plină de talibani, era unul dintre oraşele cele mai periculoase din Pakistan. De multă vreme, lumea nu se mai ducea acolo, fiindcă nu se putea ajunge decât cu avionul, căci drumurile reprezentau un pericol prea mare.

În acea zonă, nimeni nu avea cum să-i vină în ajutor, dacă se ivea vreo problemă.

— Trebuie să plec la Quetta, îi spuse lui Jane.

Ea îi zâmbi, amuzată.

— Se pare că e un oraş foarte frumos! Foarte interesant, mai cosmopolit decât Islamabadul.

Era un mod de a vedea lucrurile. Pentru Malko, era doar un loc

primejdios, din care putea să nu se mai întoarcă. Numai că nu avea încotro şi trebuia să se întâlnească neapărat cu Qari Amadullah.

Capitolul XXV

Pe aeroportul din Quetta sufla un vânt puternic şi era foarte frig. Singura cursă zilnică de la Islamabad îşi revărsa pasagerii înaintea unui şir de taxiuri vechi de culoare galbenă, într-o dezordine desăvârşită. Cerul era de un albastru imaculat, iar munţii încercuiau zona în depărtare ca zidurile unei închisori. Parcă ar fi ajuns la capătul lumii. Cu toate că era situată la 1.700 de metri, Quetta avea un milion şapte sute de mii de locuitori, dintre care patru sute de mii erau paştu. După Kabul şi Kandahar, era cel mai mare oraş cu populaţie paştu din lume.

Jane Crawley şi Malko se pomeniră într-un microbuz arhiplin ce aparţinea hotelului *Serena*, perla lanţului hotelier din Quetta. După ce ezitase destul de mult, Fred Harriman se hotărâse ca ea să îl însoţească pe Malko, pentru a păstra legătura cu Islamabadul, cu ajutorul mobilului criptat. Dintre toţi pasagerii acestui zbor, ei erau singurii străini.

Drumul şerpuia în mijlocul unei câmpii cât vedeai cu ochii. Trecură de un punct de control militar, apărat de saci cu nisip şi de o mitralieră. Era mai rău decât la Islamabad... Traficul era la fel de intens, cu ricşe viu colorate, taxiuri ca vai de ele, câteva camioane şi multe autobuze. Hotelul era pe Zargoun Road, imensa arteră ce străbătea oraşul de la nord la sud, ascunsă după mai multe bariere, un soi de fort cu un singur etaj, cu zidurile vopsite în ocru, culoarea deşertului.

Imediat ce se cază, Malko îi spuse:

— Mă duc acolo!

Tot ce ştia era numele şcolii Baizari şi nici nu era înarmat. Jane Crawley îl încuraja cu un zâmbet.

— Să fiţi atent!

Spuse la recepţie unde dorea să se ducă, dar îl puse să spună de trei ori numele şcolii, căci nimeni nu o cunoştea, deşi în Quetta erau

foarte multe şi pentru populaţia din regiunea Belucistan, şi pentru paştu. Când preciza că se află în Paştunabad, funcţionarul îl sfătui imediat să nu se ducă. Văzând că Malko era prea insistent, se lăsă înduplecat şi îl conduse în centru, până la o staţie de taxiuri.

Aceasta era lângă o piaţă, foarte aproape de televiziunea locală. Găsiră câteva rable de taxiuri galbene, cu nişte şoferi şi mai hodorogiţi decât ele.

Niciunul nu auzise de madrasa Baizari… În sfârşit, un bătrân ştirb şi cu picioarele goale în taxi clătină din cap: el o ştia. Pentru două sute de rupii, acceptă să-l ducă pe Malko. Podeaua maşinii era găurită, scotea un fum îngrozitor, iar din tabloul de bord mai erau câteva rămăşiţe… Ce să mai spună despre şofer, care nu vorbea decât dialectul paştu sau cel din Belucistan, două limbi pe care Malko nu prea le cunoştea.

Porniră într-un labirint de străduţe foarte populate, îndreptându-se spre vestul oraşului, în zona paştu. Turbanele şi rochiile lungi erau întâlnite din ce în ce mai des. Aici, talibanii erau la ei acasă.

Câţiva oameni se îmbulzeau în uşa unui magazin de stat, pentru un sac de făină pe care îl primeau gratuit. Şoferul se opri de vreo trei ori ca să întrebe pe unde să o ia. În fine, ieşiră de pe un drum asfaltat şi ajunseră la un drum de ţară cu pământ bătătorit, mărginit de ziduri înalte construite din pământ ocru. Bătrânul şofer se informă încă o dată, apoi se opri lângă o poartă metalică vopsită în verde, care nu avea niciun nume.

Malko îi dădu cele două sute de rupii şi bătu la poarta care fu deschisă până la urmă de un tânăr cu o barbă scurtă, care îi întinse mâna automat şi îi vorbi în paştu.

După ce Malko îi spuse de cinci ori numele mullahului Obeid Ula Akoun, acesta păru în sfârşit să înţeleagă şi îl conduse într-un salon în care mirosea a mucegai.

După o oră, apăru un alt bărbos cu turban maro, care îl îmbrăţişa pe Malko, învăluindu-l într-un miros de ceapă. Era probabil mullahul Obeid Ula Akoun, care nu ştia decât vreo patru cuvinte în engleză. Îl pofti pe Malko într-o încăpere mai mare, cu perne aşezate peste tot, cu covoare şi cu versete din Coran înrămate pe pereţi, apoi dispăru, după ce îi făcu un gest prietenesc. Aşteptă din nou. Tânărul se întoarse,

aducând pesmeţi, portocale, ceai, biscuiţi şi un imens pepene roşu, după care paştu erau înnebuniţi.

După două ore de aşteptare, Malko vru să-şi deschidă mobilul, dar renunţă, că nu avea semnal. Ori şcoala era protejată de un sistem de bruiaj, ori zidurile înalte blocau semnalul.

Se resemnă şi se aşeză cât putu de confortabil.

*

*   *

Se întunecase, când uşa se deschise, iar Malko sări în picioare. Qari Amadullah era îmbrăcat cu aceleaşi haine ca ultima oară, dar nu mai avea arma la vedere. Îl îmbrăţişă pe Malko şi se aşeză, în timp ce un taleb mai tânăr rămase în picioare, din respect. El deschise discuţia într-o engleză bălmăjită.

— Comandantul Qari Amadullah vă mulţumeşte. Ieri a reuşit să vorbească cu fratele său.

Malko răsuflă uşurat.

— Spuneţi-i că mă bucur nespus. Mă aflu aici ca să finalizăm înţelegerea noastră şi ca să-l repunem în libertate pe fratele lui.

Urmă traducerea însoţită de o clătinare din cap a lui Qari Amadullah în semn de aprobare. Se vedea că era impresionat fiindcă Malko reuşise să-i scoată fratele de la Guantanamo.

— Să-mi spună ce ştie în legătură cu această tabără, intră el direct în subiect.

Urmă altă discuţie între cei doi paştu, apoi traducătorul îi spuse în fraze sacadate lui Malko:

— Comandantul Amadullah ştie pe cineva care lucrează în acea tabără ca bucătar. Un mujahedin care a luptat împreună cu el împotriva sovieticilor, iar apoi împotriva necredincioşilor din nord. Este un om fidel, căci sunt din acelaşi sat.

— Unde se află tabăra? întrebă Malko pe un ton pe care încerca să şi-l stăpânească.

Se apropia de ţintă.

— În apropiere de oraşul Dalbandin, răspunse tânărul. La două sute de kilometri de Quetta, în plin deşert.

— Aţi putea să o localizaţi pe hartă?

Din nou o discuţie stânjenitoare, apoi Qari Amadullah îi spuse că nu era uşor, pentru că nu avea o hartă amănunţită a regiunii. Bucătarul ar putea să o facă.

— Unde este? întrebă Malko.

— Acolo, dar mâine se întoarce în Quetta pentru câteva zile să-şi vadă familia, care s-a mutat la Paştunabad.

— Aş putea să mă întâlnesc cu el?

— Este mai dificil, spuse traducătorul, şi nu vorbeşte engleza.

— Cu ce vine?

— Cu autobuzul. Şcoala este la vreo cincisprezece kilometri de staţia de autobuz.

Totuşi, informaţia era cam incompletă, pentru un atac cu rachete. Ca să distrugă cuibul de viperă cu bombe, trebuia să afle cu precizie locaţia… Malko se gândea atât de intens, încât era gata să-i explodeze capul. Brusc îi veni o idee.

— Unul dintre membrii acelei tabere îmi este prieten, spuse el. Dacă îi dau bucătarului numele, dar să păstreze secretul, ar putea să-i ducă ceva din partea mea, fără să afle comandantul taberei?

Cei doi discutară aprins, apoi traducătorul spuse:

— *Inch'Allah*, comandantul Amadullah crede că se poate.

— Trebuie să fie *sigur*, dacă vrea să-şi revadă fratele, sublinie Malko.

Urmă încă un schimb de cuvinte.

— Spune că o va face, *inch'Allah*.

Mereu intervenea voia Domnului.

— Bine, conchise Malko, iată cum vom face. Voi pleca, dar mă voi întoarce mâine sau poimâine, cu ceea ce trebuie să-i dau prietenului meu. Aveţi încredere absolută în bucătar?

— Familia lui este apropiată de cea a lui Qari Amadullah.

Acesta puse şi el o întrebare, care fu imediat tradusă:

— Când va fi eliberat fratele meu?

— Când se va rezolva problema cu această tabără, zise Malko.

— Cum?

— Trebuie să fie distrusă împreună cu toţi cei aflaţi acolo.

Paştu nu păru cu adevărat şocat. Afganistanul era o ţară violentă. Mai discutară un timp, apoi reveni la subiect.

— Comandantul Qari Amadullah nu poate rămâne mult în Quetta, fiindcă e prea periculos pentru el.

— Nici eu nu pot să stau mai mult, zise Malko. Am un plan pe care vreau să-l pun în aplicare.

Arătă pepenele de care nu se atinsese încă.

— Cum îi spuneţi acestui fruct?

Traducătorul răspunse, puţin mirat:

— *Serda*…

— Bucătarul ar putea să-i ducă unul şi prietenului meu din tabără?

Bărbatul îi traduse. După o scurtă pauză, Qari Amadullah păru să înţeleagă.

— Da, răspunse el. Tuturor le plac pepenii şi pe acolo nu se găsesc.

Malko rezolva problema „pe hârtia lui”, adică în minte.

— Acum o să plec, dar mă voi întoarce mâine sau, cel târziu, poimâine. O să vă aduc pepenele pentru bucătar, ca să i-l dea prietenului meu. După aceea, nu veţi mai avea nimic de făcut.

Din nou traducerea.

— Când va fi eliberat fratele Wafik? întrebă a doua oară interpretul.

— Îndată ce se va termina operaţiunea, repetă Malko. În cel mult douăzeci şi patru de ore, după ce prietenul meu va primi pepenele.

Qari Amadullah se întunecă la faţă.

— Cine îi spune că nu îl minţiţi? traduse interpretul.

— Nimeni, recunoscu Malko. Dar nu este cazul.

— Necredincioşii sunt nişte mincinoşi. Nu cred în Dumnezeu, reluă interpretul. Comandantul Amadullah vrea o garanţie că fratele lui va fi eliberat din Bagram, după ce va face ce i-aţi cerut.

— Ce garanţie?

— Să rămâneţi aici până când va fi eliberat fratele lui… Dacă acest lucru nu se va întâmpla, vă va ucide.

În mod clar, era la cheremul lui. Malko nu spuse nimic. Cel mai important era să avanseze. Îi întinse mâna lui Qari Amadullah.

— Accept această condiţie. Voi fi oaspetele lui atât timp cât fratele lui nu va fi liber.

Aceste vorbe părură să-l mai liniştească pe comandantul taleb, care zise în încheiere:

— Puteţi să plecaţi şi să vă întoarceţi când veţi fi pregătit. Comandantul va fi înştiinţat numaidecât.

Malko se ridică, îl îmbrăţişă din nou pe Qari Amadullah şi ieşi din încăpere, cu pepenele sub braţ. Fiindcă nu era sigur că va mai găsi altul, îl păstră pe acesta.

Se pomeni pe străduţa în pantă şi merse până la şoseaua asfaltată. Fu nevoit să meargă pe jos aproape un kilometru. Cam cu frică, până să găsească un taximetrist care să înţeleagă „hotel *Serena*”.

Numărătoarea inversă începuse.

*

* *

— Voi fi în Quetta în cursul zilei de mâine, zise Fred Harriman, în încheierea discuţiei cu Malko. Nu voi merge la *Serena*, ci la *Bloom Star*, un hotel mic din oraş. Este mult mai discret. Îndată ce voi ajunge, vă voi suna.

— Veniţi pe şosea?

— Da, fiindcă este prea riscant cu avionul, mai ales cu ce transport eu. Sper ca totul să iasă bine.

Însă acest lucru nu era prea evident: trebuia să străbată o porţiune din Waziristan şi una din sudul Belucistanului, aflate amândouă în conflicte permanente. După ce închise, Malko se simţea pustiit. Încă o dată, nu avea altceva de făcut decât să aştepte şi să se roage. Era totuşi împăcat că MI6 îi aprobase metoda. Era vorba de o operaţiune extrem de complexă.

Jane Crawley îl studia.

— Este un bufet afară, zise ea. Cred că vă e foame.

Era frumos, dar mureai de frig. Iar mâncarea de aici era incredibil de picantă.

Iar la tot pasul, întâlneai numai localuri. În depărtare, se auzi o explozie surdă. Oamenii îşi expuneau punctele de vedere cu grenadele… Simţind cum îi iau foc pântecele, Malko urcă imediat, iar Jane îl făcu rapid să se relaxeze, stând în genunchi, în faţa oglinzii, pregătită pentru o delicată felaţie. Ca o vestală.

Se simţea atât de obosit, încât juisă repede, fără să simtă nevoia să mai facă dragoste.

*
* *

A doua zi, se făcuse aproape cinci, când mobilul lui Malko sună. Recunoscând vocea lui Fred Harriman, îi veni să pupe telefonul.

— Suntem în locul în care v-am spus şi vă aştept, îl anunţă agentul britanic. Camera 16.

Chiar dacă avea un celular protejat, tot era prudent…

Malko puse pepenele imens într-o sacoşă de pânză şi coborî. De când se întorsese, nu ieşise deloc. Quetta nu era un loc sigur pentru străini şi nici nu avea nimic de vizitat, în afară de un fort vechi, fiindcă oraşul fusese distrus de un cutremur, în 1935. Găsi hotelul *Bloom Star* în capătul străduţei Stewart, situată în centru. În parcarea hotelului, Malko zări o maşină-rulotă cu număr britanic.

Merse pe lângă clădirea vopsită în roşu şi alb şi trecu pe sub un drum ca să ajungă la camerele aşezate împrejurul a două mici peluze.

Bătu la uşa camerei 16, iar Fred Harriman deschise imediat. În spatele lui, Malko zări o femeie cu părul grizonat. Şeful postului MI6 din Islamabad îi strânse mâna cu căldură.

— Aţi văzut maşina-rulotă afară? Suntem nişte turişti puţin cam excentrici…

— Foarte bine! aprobă Malko.

Britanicul scoase dintr-o geantă de voiaj două obiecte pe care le aşeză pe pat: un telefon prin satelit Thuraya şi un obiect galben, lung de cincisprezece centimetri, înconjurat de o antenă neagră flexibilă.

— Iată cu ce vom umple pepenele dumneavoastră, zise Fred Harriman. Este o baliză de avertizare Kannad conectată la un GPS. Este de ajuns să îndrepţi antena şi să apeşi pe butonul roşu „on”, ca să emită un semnal pe frecvenţa de 406 MHz, cuplată la un GPS. Permite localizarea la o distanţă de aproximativ o sută douăzeci de metri. Am luat-o cu mine pentru că, dacă vom fi interceptaţi, este în acelaşi timp şi o baliză de avertizare civilă. Va funcţiona totuşi foarte bine pentru ce vrem noi să facem… Din momentul în care este activată, timp de douăzeci şi patru de ore, baliza emite un semnal care poate fi captat de un avion teleghidat de la sol, de un avion normal sau de un satelit. Pe urmă, nu rămâne decât să se efectueze localizarea.

— Ce-i cu telefonul Thuraya?

— Este pentru Tom Atkins. Îi permite să comunice cu echipajul de salvare care va aştepta dincolo de graniţă.

— Este perfect, zise Malko. Dar cu o condiţie: Tom Atkins să mai fie în viaţă.

— Exact! recunoscu britanicul. Eu cred că este. De când aţi plecat, s-a petrecut ceva nou: Tarika Nawaz a vorbit.

— Nu zău?

— Ba da. Am făcut un pact. Dacă ne spune adevărul, o lăsăm să plece. Atunci, ne-a povestit planul urzit de Al-Qaida ca să vă prindă şi să vă execute în acelaşi timp cu Tom Atkins. Asta înseamnă că a rămas foarte puţin timp şi că mai trăieşte încă.

— Tarika Nawaz a făcut un pact bun…

Fred Harriman îi zâmbi ironic.

— Nu chiar. Londra ne-a dat opt zile ca să o punem în libertate. Noi am filmat şi am înregistrat mărturia. Vom trimite caseta la Al Jazeera şi atunci vor şti foarte bine să o determine să treacă în tabăra cealaltă…

— Bine, conchise Malko. Să sperăm că înţelegerea dumneavoastră va funcţiona, că şi eu voi servi drept ostatic.

Îi expuse lui Fred Harriman înţelegerea lui cu Qari Amadullah. Britanicul era înmărmurit.

— Vă riscaţi pielea. Dacă nu îşi va revedea fratele, nu va pregeta să vă lichideze.

— N-am nicio îndoială, recunoscu Malko. Dar nu am cum să dau înapoi. După ce oamenii noştri vor recepţiona semnalul, cât timp avem la dispoziţie până lansează atacul? întrebă el.

Între două şi patru ore, după *Centcom Middle Fast**. În Oceanul Indian se află unităţile US Navy care se vor ocupa de asta.

[Centcom Middle Fast – Centrul Comandamentului pentru Orientul Mijlociu.]*

Femeia cu părul grizonat tăie în două pepenele, scobi miezul şi îl puse într-un sac de plastic. Era suficient spaţiu ca să încapă baliza şi celularul Thuraya, pe care le înveliră cu un plastic transparent. După aceea, băgă pachetul în fructul golit de miez, iar Fred Harriman puse

şi scrisoarea adresată lui Tom Atkins. Lipiră cele două obiecte cu bandă adezivă ca să nu se mişte şi fixară la loc cele două jumătăţi de pepene cu nişte sârmuliţe fine, apoi aplicară un lipici special pe deasupra, ca să nu se vadă tăietura.

Pepenele părea absolut normal. Fireşte că nu trebuia zdruncinat prea tare. Fred i-l întinse lui Malko.

— Luaţi-l. Să sperăm că totul se va desfăşura aşa cum am prevăzut. Plecăm chiar acum spre Karachi. Ne vedem la Islamabad, după ce totul se va termina.

Îşi strânseră îndelung mâinile, iar Malko plecă cu geanta de voiaj în care avea pepenele-capcană. Dacă Tom Atkins era mort, întreaga operaţiune se ducea la fund.

În caz contrar, după ce tabăra va fi distrusă, Wafik Amadullah va fi predat Crucii Roşii din Kandahar.

Capitolul XXVI

De data asta, Malko reuşise să-l îndrume pe şoferul de taxi până la madrasa. Tânărul bărbos îl primi zâmbitor şi îl conduse în încăperea în care mai fusese deja. Malko se aşeză, căci cunoştea obiceiurile ţării. Abia după o oră apăru şi Qari Amadullah însoţit de interpret.

Malko deschise geanta de voiaj şi le arătă pepenele.

— Iată ce trebuie să-i duceţi prietenului meu. Se află acolo şi e cunoscut sub numele de Abdul Riaz Basra. Ar trebui ca bucătarul să-l găsească uşor.

— Nu va fi nicio problemă, confirmă tânărul interpret. Aveţi veşti de la fratele Wafik?

— Nu sunt eu în măsură să le am, răspunse Malko.

— Cum va fi eliberat?

— Va fi predat Crucii Roşii din Kandahar, îndată ce un avion teleghidat de la sol va verifica dacă tabăra este distrusă.

Qari Amadullah rămase tăcut multă vreme, apoi îi spuse ceva interpretului:

— Trebuie să rămâneţi aici, traduse acesta, comandantul îi va da pachetul bucătarului în staţia de autobuz Sada Bhar. Pleacă mâine dis-

de-dimineaţă în tabără. Înainte de prânz, pachetul va ajunge în mâinile prietenului dumneavoastră.

Malko avu chef să spună *inch'Allah*. Îi salută pe cei doi şi uşa se închise cu zgomot. Singura noutate era că auzise cheia răsucindu-se în broască. Îl încuiaseră acolo.

*

* *

La şase dimineaţa, Qari Amadullah intră în autogara Sada Bhar. Îl văzu imediat pe bucătarul care stătea pe treptele clădirii. Se aşeză lângă el şi îi dădu pachetul, explicându-i ce trebuia să facă. Bineînţeles că acest om simplu nu bănuia nimic. În plus, îi ura pe arabi, căci unul dintre ei îi violase sora. Îl ascultă cu atenţie pe Qari Amadullah şi băgă repede în buzunar hârtiuţa cu numele celui din tabără căruia trebuia să-i dea pachetul. Evident, Qari Amadullah nu-i putea dezvălui întregul adevăr. Dar îl sfătui în câteva cuvinte:

— După ce vei înmâna pachetul, să te duci la piaţă şi să nu te întorci până seara.

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară, iar Qari Amadullah îl urmări pe bucătar urcându-se în autobuzul viu colorat, ca o veche curtezană. Nu se prea simţea în largul lui, la gândul că ştia bine ce făcea. Pe de o parte însă, îi detesta pe oamenii din Al-Qaida, iar pe de alta, era mândru că putea să-şi scoată fratele din Guantanamo.

*

* *

A doua zi dimineaţă, Qari Amadullah nu mai întârzie. Imediat ce intră în încăpere, traducătorul îi zise lui Malko:

— Dumneavoastră veniţi cu noi.

— Unde?

— Acolo unde ne ducem. Aveţi telefon mobil?

— Da.

— Daţi-l încoace.

Malko se supuse.

— Îl veţi găsi aici la întoarcere, îl asigură tânărul. Haideţi.

Merse în urma lor şi coborâră străduţa pe jos până în capăt, unde îi

aştepta camioneta şefului taleb, cu doi oameni de-ai lui. Se urcă lângă el în spate, iar vehiculul porni la drum. Foarte repede, nu mai ştiu unde se afla, dar oricum nu avea importanţă.

Merseră o jumătate de oră în afara oraşului şi ajunseră la un soi de fermă. Îşi făcură apariţia câţiva oameni înarmaţi care îl salutară pe Qari Amadullah. Acesta îl anunţă prin intermediul traducătorului:

— Sunteţi oaspetele meu până va fi eliberat fratele meu.

Îl instală pe Malko într-o încăpere cu un covor vechi pe jos, cu perne, cu măsuţe joase, cu o tavă mare din aramă şi îl lăsă singur.

Pe la şapte seara, Qari Amadullah veni din nou cu mâncare, pesmeţi, fructe, ceai şi apă. Mâncară în tăcere, aşezaţi pe podea. După aceea, comandantul taleb se retrase într-un colţ ca să se roage.

Malko rămase singur în timpul nopţii. Şi încuiat, bineînţeles. Dacă operaţiunea nu reuşea, era sigur că Amadullah îi va tăia gâtul cu aceeaşi politeţe. Dar prefera să nu se mai gândească…

Încercă să doarmă, dar nu reuşi. Liniştea era absolută, dar neliniştea îl sufoca.

*

*   *

Jane Crawley era îngrijorată la culme. Nici până la ora zece seara, Malko nu se întorsese, iar la mobil nu răspundea. Era închis.

Din jumătate în jumătate de oră, primea câte un telefon din Islamabad, ca să spună care mai era situaţia. Din păcate, ea nu avea nicio veste.

Zeci de persoane erau în alertă, aşteptând semnalul balizei, cam în toată zona şi în Oceanul Indian. Operaţiunea fusese botezată de militari „Spring Storm”.

Deasupra regiunii, aparatele electronice se conectau în aer, aşteptând să capteze semnalul pe frecvenţa de 40628 MHz.

*

*   *

Tom Atkins tocmai se trezea, când auzi o bătaie uşoară în uşa celulei. Se duse să deschidă. Un bărbat în *camiz-charouar* îi zâmbea, ţinând în braţe un pepene enorm. Îl recunoscu: era unul dintre cei doi

bucătari ai şcolii. Acesta întinse arătătorul şi întrebă:

— Abdul Riaz Basra?

— *Atcha.*

Bărbatul aşeză încet fructul jos şi plecă.

Britanicul privi pepenele nedumerit: cine putea să-i facă un cadou neaşteptat? Îl ridică de jos şi i se păru foarte uşor, fapt ce îl îngrijoră. Deodată, inima îi bătu cu putere: în fine, era un mesaj de afară!

Îl aşeză pe pat şi îl zgudui încetişor, examinându-l cu atenţie. Observă că fructul era tăiat în două. Depănă repede cele două jumătăţi şi văzu cele două pungi din plastic… Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Reuşiseră să intre în legătură cu el. Recunoscu forma celularului Thuraya şi ghici că celălalt obiect trebuia să fie o baliză. Ceea ce îi atrăsese atenţia de la început era scrisoarea pusă în punga de plastic lângă Thuraya. Ascunse toate obiectele în dulapul lui şi desfăcu scrisoarea. Nu recunoştea scrisul, dar antetul îi aparţinea serviciului MI6. Se uită mai întâi la semnătură: Fred Harriman, unul dintre şefii MI6.

În primele rânduri, îi explica cât de simplu se întrebuinţa baliza, subliniind că, odată declanşată, nu mai era cale de întoarcere. Puterea de emitere permitea localizarea cu precizie a şcolii, iar rachetele *Tomahawk* să dezlănţuie potopul.

De asemenea, trebuia să fugă de acolo cât mai repede, chiar şi pe jos. Era o chestiune de viaţă şi de moarte… Însă abia când citi al doilea paragraf al scrisorii, Tom Atkins avu senzaţia că cineva îi înfige un cuţit în inimă. Citi şi răsciti conţinutul sec pe care îl scrisese Fred Harriman:

„Tarika Nawaz se află sub supraveghere, la ambasadă. Chiar de la început, a făcut joc dublu şi a încercat să-l asasineze pe Malko Linge. A venit în Pakistan ca să se alăture Jihadului. Ştiu că aceste rânduri vă vor cutremura, dar trebuia să aflaţi adevărul. Mai vorbim când vă întoarceţi."

Tom Atkins împături cu meticulozitate scrisoarea şi o băgă în buzunar. Avea senzaţia că se sufocă. Tarika îl îmbrobodise de la bun început! Uneori, avusese dubii, dar era sigur că îl iubeşte. Începutul relaţiei lor fusese fierbinte… Cuvintele lui Fred Harriman erau ca un cuţit care i se înfigea de nenumărate ori în inimă. Îi vâjâia capul.

Redeveni brusc ofiţerul de teren din MI6 şi nu se mai gândi decât la responsabilitatea pe care o avea.

Alungă oribila senzaţie care îl subjuga, scoase baliza din punga de plastic şi desfăcu antena.

Apoi ridică capacul transparent şi apăsă butonul roşu care începu să clipească. Neauzit şi nevăzut, semnalul porni către cer. Împinse baliza cu piciorul după pat. Ştia că, în câteva minute, semnalul va fi captat şi analizat, iar din acel moment, maşinăria se va pune în mişcare. Nimic nu o mai putea opri. Descuie uşa şi ieşi în curte, în soarele orbitor al dimineţii. Cerul era de un albastru de cobalt, iar munţii de un bej roşiatic. Trase adânc aer în piept, apoi se îndreptă ca un automat spre micuţa moschee. Voia să fie liniştit ca să-şi aşeze gândurile în ordine.

Unul dintre camarazi era deja acolo şi îl salută cu un semn al capului. Tom Atkins ridică privirea spre turnul moscheii şi murmură, abia mişcându-şi buzele:

— Doamne Dumnezeule, povăţuieşte-mă ce să fac.

Ca o ironie a sorţii, îl implora pe Dumnezeul lui în lăcaşul altuia. Oricum, nu avea nicio importanţă. Când ieşi din moschee, aproape că îşi regăsise liniştea. Rămase în curte privind soarele, care se înălţa pe cer. Îşi spuse că nu va avea nevoie de Thuraya.

*

* *

Fregata *US Marble Head* naviga în Oceanul Indian de aproximativ trei luni, având misiunea, printre altele, să supravegheze traficul numeroaselor petroliere de-a lungul coastelor iraniene. De altfel, şi eventualele capricii ale micilor nave de război aparţinând marinei iraniene, mereu gata să declanşeze puternica *task force* americană aflată în zona de coastă.

Echipată cu lansatoare de rachete *Tomahawk*, fregata *Marble Head* era capabilă să ţintească obiective până în Asia Centrală.

Ceea ce, uneori, şi făcea. Când au „ochit” un obiectiv terorist, fie el şi într-o zonă delicată de acces, fie într-un loc în care trupele de uscat sau aeriene nu se puteau duce din motive diplomatice, au recurs la această forţă de luptă.

Rachetele *Tomahawk* aveau o rază de acţiune de 2.500 de kilometri, putând deci să lovească la distanţe mari.

Căpitanul Wilbur Coll se afla în cabină, când auzi la radio un mesaj codificat „strict secret", ce venea de la Centrul Comandamentului din Bagram, în Afganistan, după ce fusese aprobat de Centrul din Florida.

Ca de obicei, era o înşiruire de cifre. Coordonatele geografice ale obiectivului şi numărul de rachete care trebuiau trimise, precum şi tipul, adică BGM 109, cu focos pentru un obiectiv terestru. De data asta, trebuiau trimise şase, fapt ce însemna „obiectiv de mare însemnătate". În urmă cu câţiva ani, comandantul Coll, aflat pe atunci în Marea Adriatică, trimisese mai multe reprize de rachete *Tomahawk* în Serbia.

După ce examinase mesajul, îşi chemă ofiţerul de tir şi îi dădu coordonatele obiectivului.

— Execuţie imediată şi prioritară, îi ordonă el. Rachetele trebuie trase înainte de prânz.

Era ceva ieşit din comun, căci majoritatea tirurilor aveau loc în timpul nopţii, ca să se evite distrugerile colaterale, dar şi din discreţie.

Din fericire, nava nu era nevoită să stea pe loc pentru a trimite rachetele.

Comandantul Wilbur Coll nu avea de ce să-şi pună întrebări şi nici nu îl interesa ce anume avea să distrugă.

După câteva minute, puntea fregatei se zgudui, când prima rachetă zbură aproape la orizontală, lăsând în urmă o dâră lungă de flăcări. Era versiunea modernă a rachetelor VI, lansate de Hitler asupra Marii Britanii, la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial. Racheta *Tomahawk*, lungă de 6,25 metri, zbura cu 880 km/h spre obiectiv, cu o precizie de câţiva metri, dacă toate coordonatele obiectivului intrau corect în sistemul de ghidare GPS.

Urmară celelalte cinci rachete, iar în curând, nu se mai distingeau decât câteva dâre de fum, undeva către nord-est.

*

* *

Tom Atkins se întorsese să se întindă pe covorul din celulă. Nevăzută şi silenţioasă, baliza ascunsă după pat îşi trimitea mesajul

deja de o oră, care trebuia să atragă fulgere asupra taberei în care se găseau „feţele palide”.

Tom Atkins nu ştia când anume rachetele vor lovi şcoala. În orice caz, asta se va întâmpla înainte de sfârşitul zilei. Îşi spuse că lovitura va avea efect: toată lumea era acolo, în primul rând, un mic grup sosit la sfârşitul zilei din Waziristan.

Nu simţea nici un regret. Doar o imensă tristeţe, întunecată ca un lac foarte adânc. Dar şi o oarecare mândrie.

Ca atunci când ai o boală într-o fază terminală. Rareori se întâmplă să-ţi poţi alege clipa morţii. Nu îi era frică, ci lupta pur şi simplu împotriva acestei tristeţi profunde, care părea să-i fi invadat tot corpul. Faptul că fusese manipulat de Tarika chiar de când se revăzuseră şi de la căsătoria lor îi umplea sufletul de o disperare totală. Şi, cu toate astea, dacă ar fi intrat chiar acum în celulă, ar fi dorit-o din nou.

Probabil că ar fi şi iertat-o…

Până la urmă, poate că era mai bine aşa: nu ar fi putut să scape niciodată din ghearele membrilor Al-Qaida. Iar Tarika l-ar fi părăsit oricum, fiindcă nu mai era de folos Cauzei. Aşa că, avea să le tragă cu tifla în nas adversarilor săi. Îi îmbrobodise când ajunsese până aici, dar nu vor mai apuca să-şi dea seama.

Undeva, într-un colţişor îndepărtat al minţii sale, îşi spuse că, totodată, va spăla onoarea Serviciului său şi va recâştiga stima colegilor. Parcă s-ar fi trezit dintr-un lung coşmar.

Avea chef să vadă cerul pentru ultima oară. Se ridică şi ieşi în curte. Era o vreme plăcută, cam vreo douăzeci de grade. Privea crestele dantelate ale munţilor roşiatici, când auzi un şuierat slab care îşi mărea intensitatea cu o viteză incredibilă.

Ridică privirea, dar nu observă nimic. Şuieratul devenise asurzitor. Câţiva bărboşi îngroziţi năvăliră pe cele două porţi deschise. Lui Tom îi veni să-şi astupe urechile, căci simţea că i se sparg timpanele.

A fost ultima senzaţie omenească pe care o avusese. Prima rachetă *Tomahawk* explodă la vreo zece metri de el, exact în mijlocul curţii.

*

*   *

Malko privea secundarul ceasului Breitling alergând în jurul cadranului. Se făcuse ziuă demult, dar nimeni nu venise la el, în afară de tânărul care îi adusese ceaiul, biscuiţii şi fructele. Uşa se deschise brusc, iar Qari Amadullah apăra în prag.

— Oamenii dintr-un sat au auzit mai multe explozii care veneau din direcţia taberei! îi spuse el. Au venit să mă anunţe.

— Putem să mergem să vedem?

— Nu, zise talebul, este mult prea periculos. Mai sunt şi alte tabere ale reţelei Al-Qaida în apropiere.

— În acest caz, trebuie să mă duceţi la madrasa, spuse Malko, ca să primesc veşti pe mobil.

Plecară imediat. După o oră, îşi deschise telefonul şi îl sună pe Fred Harriman. Vocea ofiţerului din MI6 izbucni în receptor:

— Aţi reuşit! Aţi reuşit! Un avion teleghidat ne-a trimis fotografii de la şcoală: nu a rămas nimic din ea. Nemernicii ăia au fost făcuţi una cu pământul.

— Aţi primit vreo veste de la Tom Atkins?

— Încă nu. Din cinci în cinci minute, îl sunăm pe mobilul Thuraya. Două elicoptere sunt pregătite să-l recupereze.

— Măcar de-ar fi reuşit să fugă! zise Malko oftând.

— Că veni vorba, spuse Fred Harriman, am primit ordine. Într-o oră, un avion va decola de la Bagram spre Kandahar. Wafik Amadullah va fi predat unui reprezentant al Crucii Roşii din zonă.

— Vă mulţumesc, spuse Malko.

Se întoarse spre Qari Amadullah.

— Fratele dumneavoastră va fi pe aeroportul din Kandahar peste aproximativ trei ore. Trebuie să-l luaţi de la Crucea Roşie.

În frumoşii ochi verzi ai talebului, Malko observă perle de lacrimi, însă nu zise nimic şi îi întoarse spatele. Malko se aşeză. De acum nu mai avea altceva de făcut decât să-şi omoare timpul.

*

* *

Era o ceremonie extrem de restrânsă, care avea loc în holul de onoare din Vauxhall Corner. Participau vreo cincizeci de persoane, printre care şi ministrul de interne şi un reprezentant al primului-

ministru. Plus toţi şefii de post ai celor două servicii, MI5 şi MI6.

Sir George Cornwell stătea în picioare în faţa „panoului de onoare”, un dreptunghi din marmură neagră pe care erau gravate cu litere de aur numele membrilor din Serviciu, ucişi sau dispăruţi în misiune.

Nu avea microfon şi începu să citească o alocuţiune, amintind că tabăra în care Al-Qaida antrena kamikaze de rasă albă fusese distrusă cu trei zile în urmă de un tir de rachete de croazieră, tras de pe o fregată americană. După fotografiile făcute de avioanele teleghidate, nimeni nu supravieţuise, cum de altfel confirmase şi conducerea reţelei Al-Qaida, prin canalul său, Al Jazeera, că mai mult de treizeci de martiri au fost masacraţi acolo.

— Domnilor, continuă el, nu se putea ajunge la acest rezultat fără sacrificiul camaradului nostru, Tom Atkins, care a reuşit o excepţională acţiune de penetrare. Din păcate, nu a putut să fugă înainte de tirul rachetelor şi a fost ucis odată cu adversarii noştri. Adaug că s-a sacrificat din proprie voinţă şi că trebuie să-i fim recunoscători. Va fi decorat postum cu Crucea Victoria. Sunt puţine şanse de a-i organiza o înmormântare decentă, însă vom încerca să nu uităm niciodată că, undeva, într-un colţ pierdut din Belucistan, zace pentru totdeauna unul dintre ai noştri.

Se întoarse şi trase dreptunghiul din catifea neagră care acoperea marmura, dezvelind astfel numele lui Tom Atkins scris cu litere de aur.

Urmă un lung moment de reculegere, apoi cei prezenţi se risipiră.

*

* *

Travellers Club era deosebit de pustiu în această seară. În micuţa sală de mese de lângă bar, era ocupată o singură masă. Cea a lui sir George Cornwell, care era însoţit de un membru din Serviciul său şi de Malko.

Directorul MI6 ridică paharul de Taittinger şi se întoarse către Malko.

— În seara asta, putem să bem pentru victoria dumneavoastră. Dacă nu eraţi, nu ştiu dacă am fi reuşit această operaţiune. V-aţi asumat multe riscuri şi aţi dat dovadă de o mare fineţe.

— Mulţumesc, zise Malko, fără să-şi ascundă emoţia.

— Mai beau şi pentru Tom Atkins, continuă britanicul. Pentru că a fost un om de treabă.

În gura lui, suna ca un compliment exagerat…

Băură, iar directorul MI6 se întoarse către celălalt bărbat.

— Foster, începu el, dumneavoastră care „negociaţi” cu mijloacele de comunicare în masă, aveţi grijă să le spuneţi o poveste frumoasă. Aceea a unui kamikaze de pe la noi. Un om care şi-a sacrificat viaţa la datorie.

Nici măcar lui Malko nu-i putea mărturisi că el i-a dictat scrisoarea lui Fred Harriman pentru Tom Atkins, dezvăluindu-i trădarea Tarikăi Nawaz. Dar Tom Atkins, ca un gentleman ce era, a ales cea mai bună soluţie.

Sfârşit

Malko se aplecă deasupra benei verzi aşezate în faţa Băncii Alfallah şi descoperi, întins pe gunoi, un cadavru decapitat, cu capul aşezat pe piept. Vocea din telefonul mobil întrebă imediat:

- *You have found your friend Shaheen?*

Convorbirea se întrerupse, iar Malko se întoarse. Văzu un tânăr îmbrăcat într-un *camiz-charouar* maro, care înainta spre el cu paşi hotărâţi. Mergea cu bărbia în piept, ca şi cum s-ar ruga.

Lui Malko îi îngheţă sângele în vine când îşi aminti de discuţia cu şeful din MI6. Toţi kamikaze primiseră ordin să meargă astfel, pentru ca explozia să le distrugă faţa şi să nu mai poată fi identificaţi.

ISBN 978-973-728-389-4
ISBN 978-973-728-393-1
9 789737 283931

Distribuţie la:
telefon/fax 021.222.33.12;
021.222.83.80
e-mail: editura@meteorpress.ro;
comenzi@meteorpress.ro